

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 122

Dijous, 10 d'abril de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 83, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la defensa de les llibertats (tram. 300-01130/06) (p. 3)

Interpellació

sobre la política de treball (tram. 300-01095/06) (p. 7)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques audiovisuals a Catalunya (tram. 300-00970/06) (p. 11)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la reforma del sistema públic d'intermediació laboral
(tram. 300-00597/06) (p. 16)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'impuls de l'economia catalana (tram. 300-01075/06) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la recerca, la innovació i la transferència tecnològica en el sector
agroalimentari (tram. 300-01076/06) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la qualitat de la democràcia local i les relacions institucionals
amb les administracions locals (tram. 300-01102/06) (p. 30)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la planificació de la cooperació i la solidaritat internacionals
(tram. 300-00588/06) (p. 35)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de recerca (tram. 300-00754/06) (p. 40)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política educativa, especialment
pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat
de l'educació (tram. 302-00331/06) (p. 44)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum
a Catalunya (tram. 302-00332/06) (p. 48)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum
(tram. 302-00335/06) (p. 49)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les malalties sociolaborals
(tram. 302-00333/06) (p. 53)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció domiciliària
(tram. 302-00334/06) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a l'Administració
local catalana i el respecte a les seves competències i l'autonomia de gestió
(tram. 302-00340/06) (p. 61)

Moció

subsegüent a la interpellació sobre l'habitatge (tram. 302-00336/06) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'ocupació
(tram. 302-00337/06) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran
(tram. 302-00338/06) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el ferrocarril a Catalunya
(tram. 302-00339/06) (p. 80)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social, especialment pel que fa
a les persones en situació de dependència (tram. 302-00341/06) (p. 83)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 83.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

El punt onzè de l'ordre del dia és la interpellació sobre la defensa de les llibertats.

———— **Interpellació al Consell Executiu sobre la defensa de les llibertats** (tram. 300-01130/06)

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El president

«Senyora.»

El Sr. Sirera i Bellés

...i senyora consellera. (*Rialles.*) Senyor president, abans de començar la interpellació, doncs, voldria fer avinent que pots ser en el futur ens hauríem de replantejar una mica certs horaris d'aquest Parlament, perquè crec, sincerament, que començar en un hemicicle com aquest parlant d'un tema tan important com el de les llibertats crec que no és el que el nostre país necessita.

El president

Senyor diputat, qui considera això, si és oportú o no, és el president. Atengui's a la qüestió i formulí la interpellació.

El Sr. Sirera i Bellés

Estic absolutament convençut que és el propi president qui considera que ha de ser o no oportuna aquesta qüestió. En tot cas, iniciu la meua intervenció dient, senyores i senyors diputats, que la llibertat és un dels valors bàsics de la nostra convivència democràtica.

Vint-i-cinc anys després d'haver recuperat la democràcia i les nostres institucions d'autogovern, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya gaudim dels nivells de benestar, de progrés i de llibertat més alts de la nostra història.

Els catalans no sempre hem gaudit d'un règim democràtic de llibertat. Han estat molts els catalans que han mort per defensar les seves idees, que han patit tortures

i que han estat empresonats per oposar-se a la tirania del terror, de la coacció, de la por.

A la Catalunya d'avui tothom té el dret a expressar-se lliurement i a defensar les seves idees sense que ningú sigui coaccionat ni amenaçat. Som un país pacífic que ha fet de la convivència un dels trets fonamentals de la nostra identitat com a poble.

Si no volem perdre la llibertat, senyores i senyors diputats, cal que tots plegats treballem per mantenir el seu significat. La tolerància, el respecte a la diferència, la capacitat dels ciutadans lliures a opinar lliurement.

Per això volem portar aquest debat a l'espai del nostre país, on la llibertat i la democràcia tenen la seva màxima expressió: el Parlament de Catalunya. Portem aquest debat al Parlament perquè aquest Parlament és el legítim representant del nostre poble.

I senyores i senyors diputats, quan els polítics abandonen la crítica política per abraçar-se a l'insult, quan els diputats abandonen els seus escons i canvien aquest faristol per una pancarta, vol dir que no se senten satisfets amb el que es pot fer des d'aquest Parlament, que la via parlamentària s'ha esgotat i que cal donar un pas més.

Ara, és la guerra a l'Iraq, però també ha estat l'enfonament del *Prestige*, el Pla hidrològic nacional, l'anomenada i mai demostrada involució autonòmica, la suposada oposició a l'ús de la nostra llengua pròpia pel simple fet d'oposar-nos a una determinada política lingüística, l'espoliació fiscal, la Llei d'estrangeria, l'acord per a les llibertats i contra el terrorisme, la Llei de partits. Qualsevol excusa ha estat aprofitada per tractar de demonitzar el Partit Popular de Catalunya.

Són molts els que encara construeixen el seu discurs polític sobre la base de la negació del contrari. Tots els grups de l'oposició, però també Convergència i Unió, han criticat durament en els darrers anys el Partit Popular de Catalunya. Es va arribar, fins i tot, a dir que qui pactava amb el Partit Popular de Catalunya era un mal català.

En les darreres setmanes s'ha dit que per aturar la guerra a l'Iraq calia aturar el Partit Popular. Aquest és el missatge que ha aparegut darrere dels discursos de molts dirigents del nostre país. Si des de la tribuna d'aquest Parlament hi ha diputats que repeteixen, sense cap mena de vergonya, que el Partit Popular és un partit franquista; si un candidat a la presidència de la Generalitat és capaç de comparar el president d'un govern democràtic amb el nazi Göring, i es diu, a més a més, que els homes i les dones del Partit Popular som els responsables de la mort de dones i de nens a l'Iraq, com s'estranyen, senyores i senyors diputats, que alguns ciutadans surtin al carrer per aturar el Partit Popular de qualsevol forma?

Els diaris del nostre país van plens d'articles d'intel·lectuals que diuen que l'actitud del Govern espanyol és tan dictatorial com la que practica Saddam Hussein. La televisió pública catalana dona veu a membres de col·lectius antisistema que aprofiten els minuts d'un telenotícies per acusar d'assassins els legítims representants de deu milions de ciutadans. Els diaris reproduïen

xen fotografies de cartells on s'acusa els més de 28.000 militants del Partit Popular de Catalunya de matar nens a l'Iraq.

I, mentre tot això succeeix, alguns furguen per trobar desercions entre els nostres regidors o els nostres candidats com si aconseguir la desfeta del Partit Popular de Catalunya fos un objectiu desitjable en una Catalunya en què no sobra ningú.

No voldria ser mal interpretat, honorable consellera, no estic dient amb això que darrere de cada agressió, de cada pedra llançada contra una seu del Partit Popular de Catalunya, de cada trucada nocturna amenaçant de mort el regidor anònim hi hagi un responsable polític. No és això el que dic, que quedi molt clar. El que diem és que aquesta violència, senyores i senyors diputats, només s'explica i troba empara en determinats discursos.

El president de la Generalitat reconeixia, fa només uns dies, que a Catalunya s'estaven fent plantejaments d'una gran radicalitat i que algunes forces polítiques estaven utilitzant el conflicte d'Iraq amb finalitats partidistes. Jordi Pujol denunciava les agressions i els atacs contra el Partit Popular de Catalunya i reconeixia també que aquestes condemnes arribaven tard; massa tard, diria jo.

El president, honorable consellera, ho atribuïa a una certa covardia, concretament deia –deia el president de la Generalitat– que li feia angúnia condemnar els atacs contra els homes i les dones del Partit Popular de Catalunya.

Mirin, molts de vostès recordaran que el mes de desembre de l'any 99 un grup d'estudiants independentistes va agredir l'escriptor basc Jon Juaristi i un dirigent del Partit Popular de Catalunya a la Universitat de Barcelona, impedit-los pronunciar una conferència. La resposta del president de la Generalitat va consistir a titllar de «tontos» els agressors per fer –segons el mateix president de la Generalitat– un favor al Partit Popular.

Nosaltres creiem que és legítim, i fins i tot sa, en una democràcia manifestar-se públicament per assolir uns objectius socials, reivindicar canvis en l'orientació política dels governs o condemnar la guerra. El que no em sembla tan raonable és que no s'utilitzin adequadament els mecanismes de què la societat s'ha dotat per fer-ho.

A tots i cadascun dels diputats i regidors del Partit Popular de Catalunya, i a la resta de formacions polítiques, ens assisteix, honorable consellera, el dret constitucional de poder pronunciar amb normalitat democràtica una conferència a la Universitat Central o a la Pompeu Fabra, participar en un acte organitzat per qualsevol associació de veïns o presentar, sense coaccions ni amenaces ni agressions, la nostra candidatura municipal a Reus.

Aquesta setmana el secretari general de Convergència i Unió deia, amb una actitud impròpia d'algú que representa una formació política democratacristiana, que era el Partit Popular qui fomentava l'odi en denunciar que els atacs a les nostres seus eren actes nazis.

Pot dir-me, honorable consellera, si comparteix aquestes afirmacions? Pot explicar-nos quina és la conside-

ració o el qualificatiu que li mereixen, al Govern de la Generalitat de Catalunya, aquells que tracten d'impedir l'exercici normal de la democràcia, mitjançant l'insult, la violència i la coacció?

Crec, sincerament, senyores i senyors diputats, que és precisament contra els que tracten de malbaratar la nostra democràcia contra els quals els demòcrates hem d'estar units. Deixant de banda interessos partidistes o electorals, cal, honorable consellera, que el Govern de la Generalitat, però també aquells partits catalans que consideren que és una provocació que professors i professors universitaris bascos o dirigents del Partit Popular de Catalunya assisteixin a jornades, debats i taules rodones a les universitats catalanes, que reflexionin, com deia, el mateix Govern i la resta de partits, que reflexionin sobre el que està succeint al nostre país en els darrers mesos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president... Senyores i senyors diputats, el títol de la interpellació, senyor Sirera, «la defensa de les llibertats», ens permet com a membre del Govern concretar el capteniment del nostre Govern respecte d'un dels pilars bàsics de l'estat de dret. Vostè ha dit «un valor bàsic de la nostra convivència», i hi estem, lògicament, absolutament d'acord.

En moltes enquestes d'opinió pública, una d'elles, la publicada per l'Institut Català de la Mediterrània, en català, que és l'enquesta europea de valors, deia que els ciutadans i les ciutadanes europeus preferien la llibertat a la igualtat. En altres enquestes, com la darrera nostra sobre seguretat pública, la majoria de la població opta per la llibertat en lloc de per la seguretat.

La situació actual de la guerra a l'Iraq fa del tot ineludible que hi fem unes reflexions, especialment perquè tots som conscients que la pau i la defensa dels drets humans van íntimament lligats. Vull recordar que en la sessió extraordinària conjunta de la Mesa i la Junta de Portaveus, que va tenir lloc en aquest Parlament, ja es va tenir l'oportunitat de fixar la nostra posició respecte a aquest conflicte.

Amb tot, no vull deixar d'aprofitar l'ocasió per manifestar de nou la nostra posició en contra de la guerra i a favor de la pau; una guerra que sembla que ja n'estem albirant el seu final; final que serà el principi de com s'ha d'afrontar la postguerra, de com s'ha d'afrontar la reconstrucció política, econòmica i social de l'Iraq.

El president de la Generalitat deia, en una declaració institucional, fa uns dies, que aquesta guerra és un drama que ens afecta moralment i políticament, perquè comporta mort, destrucció, crisi dels valors morals i trencament del sistema; un sistema que, a través de les Nacions Unides, al món s'havia donat per preservar la pau. I és un drama que ens ha de fer reflexionar sobre

quines bases polítiques, socials, econòmiques i morals està construït l'ordre mundial.

De manera molt propera a casa nostra, hem viscut durant les darreres setmanes diferents episodis, particularment a Catalunya, però també en molts altres llocs d'Europa i del món, que han posat de manifest una solidaritat, sensibilitat i capacitat de mobilització molt gran per part de la nostra societat.

L'experiència d'aquestes setmanes ha evidenciat que els ciutadans del món tenen coses a dir i la voluntat i la necessitat d'expressar-les. Les mobilitzacions ciutadanes, que no han pogut evitar la guerra, han modificat, però, la consciència moral del món, i això és molt més important del que ens pot semblar a simple vista. Cal evitar, però, que aquest desvetllament de la consciència moral del món, dels nostres ciutadans, es pugui veure enterbolida pels fets o actes com els que singularment, també, hem patit a casa nostra; actes que, malauradament, han pogut privar ciutadans de casa nostra dels seus drets fonamentals i de les seves llibertats.

Davant d'aquests fets, el Govern ha actuat de manera activa, no només a nivell propositiu institucional, sinó també a nivell operatiu, com després explicaré. Nosaltres som fermament defensors de les paraules i de la negociació, com creiem que ho és, de manera infinitament majoritària, el conjunt de la societat catalana, fidel a les nostres arrels històriques, de persones de consens, pactistes i de diàleg. I també creiem fermament que el món ha de viure sota l'imperi de la llei i no de la força. I dic que ha estat infinitament majoritària el conjunt de la societat catalana, i això no vol dir que tinguem grups, petits grups que facin de la intolerància les seves regles del joc.

És per això que condemnem els atacs que el Partit Popular o persones i dirigents vinculats a aquesta formació política han patit aquests dies. I els condemnem d'una manera rotunda, ferma i sense fissures ni matisos. Això ho hem dit per activa i per passiva, i espero que coincideixin amb mi que l'actitud del Govern, pel que fa a les condemnes d'aquests atacs i d'aquests actes, ha estat impecable.

El PP i alguns dels seus dirigents han patit agressions i han hagut de suportar un mal estil dels qui no entenen més arguments que els crits i la intolerància. De fet, fa un parell de setmanes, el president del Parlament va fer una declaració de suport en aquest sentit. El president de la Generalitat també ho va fer. I jo vull aprofitar aquesta intervenció per reiterar, una vegada més, i ho faré els cops que faci falta, la meua condemna més absoluta a qualsevol actitud de violència, d'intolerància o de discriminació de les idees que es defensen.

A més a més, això ho podem dir des d'una posició de coherència, perquè ja fa molts mesos que avisem de la nostra oposició a una actuació sense l'aval de les Nacions Unides, com també des d'una posició de responsabilitat, com correspon a la serietat pròpia d'un govern, com a manera activa de defensar les llibertats singularment d'aquells que tenen un altre posicionament sobre el conflicte bèl·lic en qüestió.

Els deia fa un moment que el Govern ha actuat de manera activa també a nivell operatiu. Sense voluntat de

fer un repàs extens a totes aquelles actuacions desenvolupades en àmbits com els de la seguretat ciutadana o la mobilitat, sí que crec important posar-los en coneixement dels esforços que estem fent.

Pel que fa a la seguretat ciutadana i la defensa de les llibertats en aquest àmbit, el Cos de Mossos d'Esquadra, com qualsevol altre cos de policia, té com a missió i divisa principal la protecció, d'acord amb l'ordenament jurídic, de la llibertat i la seguretat ciutadana. És per això que les seves funcions comprenen des de la protecció de les persones i béns fins al manteniment de l'ordre públic.

En aquest sentit, tant la Llei de Policia de la Generalitat com la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat estableixen les facultats i obligacions que tenen els funcionaris de policia pel que fa al deure de protecció de la vida i la integritat de les persones. Un d'aquests àmbits en què el Cos de Mossos d'Esquadra fa palesa la protecció de la vida i la integritat física de totes les persones és en l'àmbit de la protecció pels atacs ideològics.

El Govern de la Generalitat, mitjançant la Policia de la Generalitat, ha actuat d'acord amb les seves funcions en tots aquells casos en què hi ha hagut fets relatius, amenaces a qualsevol ciutadà per raó de la seva adscripció política; sempre que s'han produït enfrontaments entre persones per motius ideològics o danys a les coses per les mateixes raons, la Policia de la Generalitat ha establert els dispositius de seguretat necessaris per garantir la llibertat i la seguretat personal, bé sigui amb dispositius d'agents uniformats o bé amb agents de paisà. El Cos de Mossos d'Esquadra ha actuat en tot moment en defensa dels drets i les llibertats de les persones que per la seva ideologia política han patit atacs als seus béns o a les seves llibertats personals.

Darrerament, membres del Partit Popular a Catalunya, i sobretot la seu d'aquest partit a diferents localitats catalanes, han patit diferents atacs vandàlics, en la majoria de casos poc greus, amb l'excusa de la posició del Grup Popular en la guerra de l'Iraq. Allà on el Cos de Mossos d'Esquadra es troba desplegat, en les regions policials de Girona, la regió policial Central, Pirineu Occidental, Ponent i regió Metropolitana Nord, els atacs a les seus del PP han consistit en llançaments, pintades a les façanes, insults, amenaces, algunes d'elles greus. Per això, sempre que s'han produït actes greus o bé quan s'ha presentat alguna denúncia per aquests actes vandàlics, s'han incoat les corresponents diligències policials, s'ha identificat els presumptes autors i s'ha posat en coneixement del jutjat competent l'atèsat policial.

Amb relació a la protecció de càrrecs electes dels partits polítics i de les seus d'aquests partits en zona de desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, també s'han fet i s'han extremat, en les darreres setmanes, els serveis d'escorta i contravigilància dels diputats del Partit Popular.

Pel que fa a las actuacions que el Servei Català de Trànsit ha realitzat relacionades amb les recents mobilitzacions ciutadanes. Davant d'aquests fets, i pel fet que el Comitè de Direcció de Trànsit és el responsable de ga-

rantir la mobilitat i la fluïdesa del trànsit dins del marc inqüestionable de la seguretat, es va plantejar la necessitat de: en primer lloc, garantir el lliure desenvolupament de les manifestacions ciutadanes; en segon, garantir el lliure exercici de les concentracions socials, i en ares de la seguretat, regular la circulació viària. Per això, el Comitè de Direcció va decidir regular el trànsit per evitar possibles accidents, regular també per oferir vies alternatives als usuaris i, amb totes les formes d'actuació de la policia i del Servei Català de Trànsit, intentar minimitzar l'impacte que provocaven en el conjunt dels usuaris tots els problemes que plantejaven les diferents manifestacions.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Pot replicar el senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, honorable consellera, si la resposta del seu Govern a la interpellació que fa el meu Grup Parlamentari és que vostè puja en aquest faristol per llegir-nos la Llei de seguretat pública o dir-nos que està controlant el trànsit i els problemes de circulació que hi poden haver a Catalunya, doncs li he de dir que em fa –li ho dic amb tota la sinceritat– una mica de pena, una mica de pena que davant de la nostra interpellació l'actitud del Govern de Catalunya sigui aquesta.

Nosaltres no hem volgut fer victimisme, no ho hem pretès mai, i sempre ho hem dit i ho reiterem aquí ara: Catalunya no és el País Basc. Però abans li he dit que fes una reflexió profunda, que vostè no ha fet en la seva intervenció; una reflexió profunda per part del Govern de Catalunya, però també per part dels polítics, dels partits polítics catalans, també per part d'aquells que, com ara el PSC, s'aprofiten políticament d'aquestes agressions al Partit Popular de Catalunya per carregar contra la policia i contra la Delegació del Govern.

Crec que és important que fem tots plegats una reflexió, per tal de, entre tots plegats, tenir molt clar que en la Catalunya d'avui, en el context d'una societat plural, tolerant i oberta, puguin existir encara petits grups feixistes que, sota una pretesa reconstrucció nacional o un fals pacifisme, puguin atemptar i limitar la normalitat i la convivència democràtica que tant ens ha costat assolir.

Des del dia 10 de febrer s'han produït a Catalunya més de setanta-sis actes vandàlics contra les seues i els dirigents del Partit Popular a Catalunya: agressions, pintades, vidres trencats, rodes punxades, trucades a mitja nit, incendis provocats. Però no pensi, honorable consellera, que aquesta és una interpellació només en defensa del Partit Popular a Catalunya, només en defensa d'una part del nostre sistema democràtic; han estat també altres formacions polítiques, empreses de treball temporal, caixes d'estalvi, mitjans de comunicació, organismes oficials.

No és, honorable consellera, una qüestió dels darrers dies com a conseqüència de la guerra de l'Iraq; no és això, honorable consellera, vostè ho sap. En els darrers

set anys, a Catalunya, només a Catalunya, s'han llançat un total de 372 artefactes explosius. No estic parlant de pintades o de llançament de pedres, que també generen por i limiten els drets i la llibertat de les persones que les reben, estic parlant honorable consellera, de 372 artefactes explosius, de còctels Molotov, d'ampolles de càmping gas. No es pot fer broma, honorable consellera, com fa a vegades el president de la Generalitat i dir que li fa angúnia condemnar aquestes accions. No podem continuar passant de puntetes sobre aquesta realitat ni dir que denunciar aquests atemptats crea alarmisme o que es pretén «batasunitzar» Catalunya. No ho podem fer i no ho volem fer, perquè hi ha, honorable consellera, molts catalans que han patit directament aquesta violència a la seva pell.

La Resolució 241 d'aquesta legislatura instava el Govern de la Generalitat a constituir-se en acusació particular en els casos d'amenaques a qualsevol ciutadà o ciutadana de Catalunya per raó de la seva adscripció política. El 17 de juliol de l'any passat, dos anys després d'aquella Resolució, vostè mateixa, en aquell cas com a consellera de Governació i de Relacions Institucionals, contestava una pregunta formulada pel nostre Grup on reconeixia que el Govern de la Generalitat no s'ha presentat en cap procediment judicial en casos d'actes violents, d'amenaques i actes intimidatoris contra ciutadans i ciutadanes de Catalunya per raó de la seva adscripció política o ideològica.

Jo li demano, honorable consellera, que el Govern de Catalunya no s'amagui sota interpretacions jurídiques fàcilment superables. Jo li demano, honorable consellera, que condemni, sense cap mena d'angúnia, qualsevol agressió a la llibertat de qualsevol ciutadà del nostre país. El que li demanem, en definitiva, honorable consellera, és que el Govern de Catalunya sigui absolutament intolerant amb aquells que tracten d'imposar les seves idees mitjançant la coacció, la por i l'amenaça; no malbaratin, honorable consellera, senyores i senyors diputats, la llibertat que tant ha costat aconseguir al nostre poble.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Justícia i Interior

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, vostè diu que fem tots els partits polítics una reflexió sobre l'actitud..., o que faci jo una reflexió sobre l'actitud dels partits polítics pel que fa als fets que estan succeint a Catalunya. I vostè diu que no és només pel fet de la guerra que està passant això. Potser no és només, però ha estat el punt i final d'una situació que ha provocat, jo diria, d'una banda, un moviment ciutadà que és positiu i, d'una altra, l'ús d'aquestes manifestacions ciutadanes pacífiques per part de grups més radicals que utilitzen precisament aquestes situacions per radicalitzar-se i per no permetre que les persones, en ús de la seva llibertat, puguin tenir, puguin parlar, puguin pensar de la manera que vulguin.

Vostè ha assenyalat que hi han hagut, des del 10 de febrer, setanta-sis actes vandàlics en seus del Partit Popular. Jo li he contestat en la meua primera intervenció que el Govern, i des de les facultats que el Govern té com a funcions de policia, ha actuat positivament i preventivament i ha intentat, i ho ha fet, ajudar el Partit Popular i els seus afiliats a no patir més de les agressions que ja en aquest moment han patit.

Jo li he dit que des de la Policia de la Generalitat hem treballat sobretot per assegurar les llibertats en aquelles zones del territori on estem desplegats i, concretament, hem presentat, hem obert, hem demanat obrir diligències en aquells casos on hem pogut saber quins eren els autors d'aquestes agressions i quins eren els que havien ocasionat aquestes pintades o aquests incendis.

Vostè ha dit dos vegades que el president de la Generalitat, d'alguna manera, no es prenia seriosament aquesta situació. Jo ja li he dit, i potser vostè no m'ha escoltat, que el president de la Generalitat va fer una declaració de suport als partits polítics i, concretament, al Partit Popular. I jo li he dit que aprofitava aquesta intervenció per reiterar una vegada més la nostra condemna més absoluta a qualsevol actitud de violència, a qualsevol actitud d'intolerància o a qualsevol actitud de discriminació de les idees que es defensen.

Des del Govern i des dels dos partits que donen suport al Govern som fermes defensors dels valors de la pau. No volem que quedin perjudicades pels excessos d'una minoria molt petita les manifestacions que hi han hagut des de fa quatre setmanes a Catalunya i, molt especialment, a la ciutat de Barcelona, que poden fer que acabi malament aquesta sensibilitat que ha despertat la societat catalana, i que poden dur-nos a no respectar algun dels drets fonamentals de les persones en una societat de dret i moderna com la nostra.

Jo crec que el Govern ha actuat de manera activa i que ha actuat tant amb les paraules com amb les obres. Una altra cosa és que el Partit Popular, doncs, amb la situació en què s'ha trobat en aquestes darreres setmanes, i dic «aquestes darreres setmanes», no des de fa un any ni des d'en fa dos, ni, com vostè ha volgut exagerar, des de fa tant temps, sinó des de fa unes setmanes, no han volgut veure aquesta actitud de suport que el Govern els ha donat i que, com vostè demana, els donem.

Nosaltres seguirem mantenint la nostra posició, seguirem donant suport al Partit Popular i a totes aquelles persones que per raons ideològiques no puguin manifestar-se en llibertat, i seguirem treballant, des del Govern i des dels partits que donen suport al Govern, en favor que les llibertats es mantinguin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Alteració de l'ordre del dia

El punt número 12 serà tractat després del punt número 14.

Interpellació sobre la política de treball (tram. 300-01095/06)

Per tant, ara passem al tretzè punt, que és la interpellació sobre política de treball, que la formula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, que té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, aquesta és una interpellació sobre el SOC, sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya, com molt bé sap el senyor conseller.

Li diré, senyor conseller, que –a efectes de recordatori– el meu Grup va votar afirmativament la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya. I li diré més encara: avui ho tornariem a fer, ho tornariem a votar de la mateixa forma, perquè creiem que s'inclou, aquest model, en el que podríem anomenar genèricament «el model social europeu», amb les seves limitacions i amb les seves diversitats.

Aquesta és, doncs, una interpellació que vol saber dues coses: saber, primer, quins mecanismes estan frenant la real posta en marxa del Servei d'Ocupació de Catalunya i, si no és així, quina transició preveu el senyor conseller per posar-lo en marxa, i en segon lloc, conèixer de primera mà –la seva– com es gestionarà tot un conjunt de recursos i d'infraestructures, avui més obsolets i inadequats que ahir –com ho demostraré–, que segueixen essent els mateixos de l'època anterior, perquè si l'objectiu del SOC, que té una diferència amb relació a l'Inem, és ser un agent, un institut per crear bona ocupació i formació, no és el mateix que en el que es va convertir l'Inem, que va ser, *grosso modo*, un institut sobre el l'atur.

Realment, senyor conseller, sorprèn que, després de gairebé un any de naixement formal, el Servei no estigui encara funcionant. Diguem que encara, i per raons no explicades suficientment pel Departament, el Servei no és encara una realitat. Això sí, senyor conseller, s'inaugura igual que les carreteres, que s'inauguren al quilòmetre 2.

Senyor conseller, què està passant? La reflexió és aquesta, la meua: si els agents socials i els empresaris i les institucions municipalistes tenen una decidida col·laboració, quines raons departamentals explicarien que aquesta institució no estigui encara al carrer? No vull especular, però quan la cosa va començar a preocupar-nos molt va ser quan el pressupost de la Generalitat no disposava ni d'un euro per a sustentar-lo. És veritat, acabava d'aterrar al Departament; però què li digueren per justificar que no hi havia una dotació financera al respecte? Nosaltres li demanem respostes clares i no una fugida d'estudi per part seva, que normalment no ho fa.

No deu ser que el Govern català no tenia inicialment al cap un projecte similar al que després, feliçment, es va anunciar i legislar? No deu ser aquest l'origen del problema? No deu ser que vostès han de posar en marxa un projecte en què realment, almenys el Govern –no dic vostè, que no ho sé–, no creu, i és aquí on rau la qüestió? Jo crec que a vostè li toca resoldre aquesta incògnita.

ta i el conjunt d'aquesta equació, que no és gens complicada.

Més encara, val la pena que contesti clarament a una pregunta de gran interès: pensa posar el SOC per etapes o de manera general? Podria donar-se el cas que a la comarca A funcioni algun dia el SOC, i en aquest mateix moment no existeixi a la comarca B? –no sé si m'explico. Podem convenir que els mitjans i els instruments actuals eren ja ineficaços anteriorment? És clar que sí. Podem acordar que, com que són els mateixos, són més inadequats i ineficaços encara en la fase que s'obrirà quan el conseller ens ho aclareixi? Sí. De manera que què, quan i com es pensa fer per a transformar tot en quelcom útil, eficaç i adequat, tal com exigeixen les noves circumstàncies que existiran quan siguem informats, òbviament, pel senyor Fernández Teixidó?

Urgim, doncs, unes respostes clares, no evasives, perquè sense mitjans convenients no és possible posar en marxa un servei modern, almenys en la literatura legislativa, que és el que tenim per decisió d'aquest Parlament i pels pares primers, que són els signataris del pacte.

La pregunta és: quina transició factible té al cap el senyor conseller, quin almanac creïble ens proposa el conseller per posar en marxa el SOC, amb els seus recursos humans i amb els seus adequats mitjans? Senyor conseller, oi que la plantilla del SOC és escassa per a complir adequadament la seva tasca? –òbviament, quan funcioni la institució, que no sabem encara quan, ni en quines etapes, ni de quina manera. Per tant, es pensen reequilibrar les necessitats en funció de les exigències noves, les que diu la Llei, i amb quin calendari? Oi que el servei té un personal amb unes taxes molt alarmants de precarització? –no li diré números, perquè no entri després en una picabaralla, diríem, pitagòrica. Què es pensa fer al respecte, i amb quin almanac, amb quin calendari? Perquè hem de convenir que no pot existir un personal desmotivats per a posar en marxa –quan vostè ens ho digui, òbviament– tan important institut. Perquè no és possible una moderna i seriosa gestió pública, ni tampoc en aquest cas concret, amb un personal extremament precari i amb escassa formació, i categorialment d'una manera molt difusa.

Vostè ha rebut aquesta herència, aquesta situació, però ara té el deure de reformar-la, i val la pena que ens digui de quina manera, amb quin calendari i com, i, sobretot, ha concretar les fases de la transició de la vella època a la nova etapa. Igualment, vostè ha heretat unes infraestructures, que unes ja eren una corraleta, una *pocilga* –sí, i li ho mostraré quan sigui el moment–, i altres més o menys eren el mateix. Algunes són un homenatge al gran Oteiza, que en pau descansi; d'altres, al Chillida, i d'altres, al Dalí –i ja li ho demostraré. I vostè ha heretat també un mapa de forats negres que ha de resoldre. Té la intenció de crear nous centres al territori? Creu que és suficient el que hi ha? Tingui en compte que el que tenim estava pensat per a un altre instrument, amb unes altres funcions, i per a l'actual fase, que representa un salt de nova qualitat, el que hi ha és extremament inservible, inútil. De manera, doncs, que, a noves realitats, noves exigències; o sigui, s'ha adequat la quantitat de personal a les actuals necessitats i convertir la precarietat en seguretat; s'han de moder-

nitzar els centres, amb els seus equipaments, i obrir-ne de nous, la qual cosa vol dir tenir un projecte de gestió de la transició de la fase Franco –ho dic ara per personalitzar– a l'etapa Fernández Teixidó.

Per tot això, té una consideració prèvia: senyor conseller, quan dintre es posarà en marxa el SOC?, serà per etapes o serà de manera global? I és absolutament necessari que es posi en marxa urgentment per dues raons: una, de conjuntural, aquesta fase econòmica, aquesta situació estranya, dramàtica sobretot, d'incerteses en el món, que tenen la seva complicació al nostre país, i sobretot, també, per raons estructurals, és a dir, perquè jugui un paper en aquesta fase de la innovació tecnològica que implica sabers, formació, ocupació, renda amb drets. En teoria, el SOC pot fer-ho.

Senyor conseller, jo crec que vostè té un repte important, i és complir de manera ràpida, veloç, urgentíssimament, el que és un mandat d'aquest Parlament de gairebé fa un any. Podrà passar igual que amb la Lismi?, que els pares conscrits de Madrid al Parlament –no sé si vostè hi era, quan es va aprovar la Lismi–, doncs, van aprovar una llei, no la van dotar finançament i encara està igual? Ens pot passar això?

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Diputat López Bulla, si vostè m'ho permet, senyor López Bulla, part –només part– de la seva intervenció, jo la qualificaria –part– de globalment interessant; part de la seva intervenció, de retòrica, de florida retòrica, perquè vostè ens pregunta coses que, convençut de la seva capacitat d'informació, convençut dels seus vincles amb les organitzacions sindicals del nostre país, vostè ja sap. Ve aquí, fa el seu paper de parlamentari, interroga el conseller i –faltaria més–, doncs, vostè espera respostes específiques, concretes, clares sobre les inquietuds; però part d'aquesta intervenció que vostè fa és una intervenció de caràcter estrictament retòric.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per què començo la meua intervenció dient-li això? Perquè vostè sap perfectament, per activa i per passiva, que hi ha una voluntat política decidida d'impuls del SOC per part del Govern. I durant aquests cinc mesos al capdavant de la Conselleria vostè ha tingut *inputs* suficients com per poder comprovar-ho; políticament i personal, vostè té *inputs* suficients, políticament i personal, per poder comprovar la nostra voluntat d'impuls del SOC.

La nostra voluntat d'impuls del SOC s'alimenta, senyor diputat, de dos grans plantejaments. El primer –com vostè ha recordat perfectament–, per un mandat parlamentari, que nosaltres estem disposats –faltaria més– a

complir fil per randa. I aquí jo vull agrair una altra vegada més l'actitud d'Iniciativa per Catalunya, l'actitud del Partit Popular en l'impuls d'aquell Projecte de llei, convertit en llei, i, doncs, no podríem dir el mateix d'altres grups parlamentaris, que no vàrem poder gaudir del seu suport, des del punt de vista del vot afirmatiu a la Llei. Vostè avui diu: «Repetiria el vot», jo li ho agraeixo, i això ho justifica el segon fonament pel qual impulsem el SOC: perquè és estrictament necessari. El primer és un mandat parlamentari, producte d'aquell debat tan interessant del Parlament de Catalunya, i el segon és perquè és estrictament necessari. I per què és estrictament necessari? Pels dos darrers elements de la seva intervenció: des del punt de vista de la conjuntura i des del punt de vista dels moviments estructurals –per utilitzar una expressió que a vostè li és cara–, de reformulació del capital en aquesta fase de desenvolupament d'aquest.

Dit això, què hem fet nosaltres amb el SOC, senyor diputat, des del principi, o sigui, des de les primeres setmanes, no quan portàvem tres mesos? Oferir un compromís polític als sindicats, a les organitzacions empresarials i a les organitzacions municipalistes d'impuls del SOC. Convençuts de què? Home, convençuts que havíem de donar resposta al que és la principal preocupació dels ciutadans de Catalunya, se'ls enquesti quan se'ls enquesti, que és l'atur. Senyor diputat, és a dir, curiosament –curiosament–, quan els ciutadans de Catalunya són enquestats respecte a les seves preocupacions, tant l'any 78 com l'any 84, tant l'any 86 com l'any 92, tant l'any 94 com el 99, la principal preocupació sempre és l'atur. Vostè, que d'això en sap un niu, sap que aquesta preocupació neix d'incerteses més enllà de la preocupació pel lloc de treball; és aquesta preocupació quasi metafísica respecte a quin moment vivim, al canvi, la por al canvi, la incertesa davant del canvi, i això fa que els ciutadans de Catalunya sentin com a principal preocupació l'atur. No hauríem de donar resposta plegats a aquesta inquietud i tenir un instrument d'intermediació, d'inserció i de promoció del treball qualificat com una bona eina? Imprescindible.

Què vàrem fer una vegada a la Conselleria vàrem poder posar-nos d'acord en l'objectiu prioritari de l'impuls del SOC? Pactar, senyor diputat, amb les organitzacions empresarials i amb les organitzacions sindicals. I vostè d'això en sap, perquè està al dia, d'aquest pacte. Més encara: vostè i jo hem tingut l'oportunitat de discutir privadament –privadament no vostè i jo, sinó davant de molta més gent, però en un fòrum privat, no públic, com el Parlament de Catalunya– respecte al paper de les organitzacions patronals, sindicals i municipalistes respecte a la direcció del SOC. Vostè i jo hem tingut alguna discrepància respecte a si convenia o no convenia que els sindicats, les organitzacions patronals i les municipalistes codirigissin amb l'Administració el SOC. Ho recorda, això, senyor diputat? Vostè suggeria, a diferència del que pensen els sindicats, i li'n dono fe, la participació com un element prudent a l'hora de manifestar-se per part de les organitzacions que dirigeixen o codirigeixen el SOC, i no la codirecció, i jo li deia la importància de la direcció del SOC, d'una direcció on evidentment l'Administració té un gran pes, però on totes les forces polítiques i les forces sindicals, i les

forces patronals, tenen alguna cosa a dir a l'hora de la direcció d'aquesta entitat.

Dit això, objectiu essencial per a la nostra política i un mètode per implementar-la. Aquest mètode és el mètode del pacte polític amb tots els agents socials i amb totes les organitzacions municipalistes. Per tant, si vostè m'ho permet, tres coses a resoldre: aposta, objectius i mètode. Vostè podria dir, i em podria tornar ara la pilota en la següent intervenció, «escolti'm, Teixidó, Déu n'hi do la retòrica que fa!» si no li digués a continuació que nosaltres hem sotmès a la consideració del Consell de Direcció del SOC sis documents, no un, sis... No, no, aquests sis documents, senyor diputat, no són documents abstractes respecte a què caldria fer al SOC, no són documents de filosofia de com impulsaríem el SOC, constitueixen la carn i la sang del que el SOC serà. Els esmento: u, model d'oficines SOC, document per discutir i per aprovar; dos, cartera de serveis; tres, Pla general d'ocupació; quatre, Pacte sobre les meses locals; cinc, pactes territorials d'ocupació; sis, Acord interconfederal sobre els plans d'ocupació. Negre sobre blanc, senyor diputat, amb una voluntat: que això sigui la carn i la sang del SOC.

Dit això, feta aquesta valoració respecte a quins instruments acaben configurant el SOC, vostè ens pregunta: «Molt bé, ja tenim els objectius, ja tenim el mètode, ja tenim els documents...» –la pregunta, li insisteixo, em repetirà– «quan comencen?» Senyor diputat, hem començat. El Consell de Direcció del SOC porta treballant a un ritme que podíem haver diferit, com podíem funcionar, i no ho hem fet, a un ritme intens, preguntant-ho vostè als seus companys, per exemple de Comissions Obreres, a un ritme intens des del mes de febrer, març, febrer - març, que han començat totes les reunions del Consell de Direcció del SOC. No només això, sinó que, a més, hem fet jornades de caràcter privat, de caràcter públic, per explicar en què consistia el SOC.

Vostè té dret ara a plantejar-se: «Escolti, i del que li he plantejat jo, què?», és a dir, d'aquest impuls que podem visualitzar, que els ciutadans puguin visualitzar, que el SOC existeix. Tenim quatre tipus de problemes, perquè vegi que no en defujo cap, senyor López Bulla, cap ni un. Tenim el problema de la..., ep!, resolt els objectius i la cartera de serveis, tenim quatre problemes: el problema de les oficines; el problema del pressupost; un problema de què vostè no ha fet esment, que jo ara no en faré, però que és un problema important, que és respecte a tota la problemàtica de la formació, el pagament de tot el que està endarrerit, que això és una qüestió que no afecta directament el SOC, però l'afecta indirectament, i, finalment, el problema del personal.

Perquè vegi que no defujo cap de les seves afirmacions. La primera, respecte a les oficines. Jo tinc un plantejament autocrític respecte a les oficines del SOC, del Servei d'Ocupació actual. Home!, hi hem de fer un canvi notable respecte al seu funcionament, que passa per què? Home!, passa no per les pedres i per la imatge, que també, sinó passa pel personal i la cartera de serveis que haurem d'oferir en cadascuna de les oficines. Vostè em diu: «Escolti'm, d'això n'hi ha un pla?» És clar que hi ha un pla, i vostè ho sap, vostè el coneix aquest Pla. És aquest Pla d'aquí, senyor diputat. És, el

Pla, la primera fase d'implementació d'oficines –d'oficines– entre juny i novembre al territori català, concretament deu. I vostè tindrà abans del desembre del 2004 aquest Pla, aquesta fase d'oficines implementades, amb l'estil d'oficines que formen part d'aquest document de model a què jo feia referència.

Segona qüestió: pressupost. El pressupost, per tant, sobre les oficines, tenim..., segurament no estarem d'acord en el nivell autocrític que jo manifesto. Tampoc m'agraden com estan, les oficines del Servei d'Ocupació, però, evidentment, penso que podem modificar-les de manera que s'ajustin a aquests objectius que ens hem marcat i que serveixin per resoldre problemes de conjuntura, com els que vostè assenyalava, i problemes d'estructura, com els que a vostè i a mi ens preocupen.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Sí, ho deixem per a la segona part?

El vicepresident primer

Per a la segona part, deixem-ho, sí. Gràcies, li ho agraeixo, gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Confio, senyor conseller, que la seva al·lusió a la florida retòrica tingué un sentit etimològic, perquè, si no fos així, estaria jo contagiant-me de la seva no menys important florida retòrica.

Jo no haig de parlar amb els meus amics i col·legues del sindicat. Sap per què? Perquè no estic rellogat en aquesta casa, jo sóc, no sé si per desgràcia o per fortuna, un diputat. Òbviament, per mi, la categoria del sindicalisme és el més fascinant de la meua vida, però no estic rellogat en aquesta casa, primera consideració. I la segona és que vull que vostè es retrati aquí, perquè vostè ha de dir en aquesta casa el que diu dintre dels altres organismes, que, que jo sàpiga, tenen una centralitat important, però la centralitat democràtica d'aquest país és el Parlament, i jo no estic rellogat en aquesta sagrada casa.

Segona qüestió, senyor conseller. Jo crec que vostè ens ha fet una picardia quan deia que jo plantejava una participació prudent del sindicalisme en els òrgans rectors. No, no, li vaig dir, i dic, participació «a tope» –«a tope»–, però no confusió de rols, de papers, entre participar, que és la funció del sindicalisme històricament i del renovat, i de dirigir, que és la de la política i la del Govern. Per tant, participació prudent, no, participació exponencial, però amb el seu carnet d'identitat en tant que subjecte conflictual.

Ha rigut quan li he plantejat allò de les corraletes, allò de les *pocilgas*. Miri, oficina del SOC. El meu títol és: «Perill d'electrocució i incendi»; segona, que jo he titulat «Pocilga protofordista»; tercera, «Forat negre», i ja li donaré després tot aquest recordatori, perquè vegi que és necessària la fase de transició i traslladar-nos del sis-

tema mètric decimal al sistema binari, o del protofordisme a la fase postfordista.

La meua pregunta, senyor conseller, és, doncs: quina fase de transició ens diu vostè aquí? No parli de sis documents, que hi ha aquí diputats, no sé quins, que no saben de què va la cosa, ni jo ho sé com a diputat, si jo ho sé perquè sóc amic dels sindicats i perquè sóc un xafarder és una altra història, però aquesta és la centralitat de la casa en la qual no estic rellogat.

I ens interessa saber com és possible que en *casa del herrero, cuchillo de palo*. És a dir, com és possible que gent que ha format, que gent que ha de contractar, que gent que ha de fer un treball realment extraordinari, és més precària o tant precària com aquella criatura precària que ve a deixar de ser precària o a continuar sent precària perquè no pot ser una altra cosa perquè està aturada. No sé si m'explico en la meua florida retòrica.

Aleshores, senyor conseller, són moltes les preguntes que li faig, i, aparentment, senyor conseller, la meua passió i la meua capacitat de parlar fort no s'ha de confondre amb el fet que és una intervenció, diríem, que, conceptualment, llegida, és del més moderada del món. Aleshores, no sé per què aquesta *retranca* d'evadir-se, de fugir, espero que ara *entre en harina*, com es diu al meu poble, perquè fins ara el que ens ha dit és «remi-tirnos al maestro armero», a la institució noble del Consell. Senyor conseller, aquí no som al Consell de Direcció ni de Participació, aquí som a la casa sagrada del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. Molt honorable conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyor López Bulla, a per *harina*? A per *harina*? A per *harina*. Primer, ningú planteja, senyor diputat, que vostè estigui rellogat en aquesta casa, només que, com que es produeix, cosa tan important, una acumulació de coneixements a la casa, en què vostè és gran partícip, i fora de la casa, un té una expectativa moderada que això serveixi per centrar al màxim el debat. Vostè vol portar el debat sobre l'oficina? El portem. Vol portar el debat sobre el personal? El portem. Vol portar el debat sobre el període de transició? El portem. Però vostè no vingui a dir a aquesta casa –vingui a dir-hi el que vulgui que és la seva, com la meua–, però no manifesti: «Escolti'm, això del SOC vostès s'ho creuen o no s'ho creuen?» I diu vostè que ho diu tan tranquil, ho diu moderadament, faltaria més. Diu: «De la meua lectura, més moderat no puc ser.» Evidentment que és moderat, però a mi ni m'impresiona el caràcter moderat de la seva lectura, perquè aprecio la seva intervenció... Vostè m'està dient: «Vostès això del SOC s'ho creuen o no? Aquesta herència que vostè ha rebut, se la creuen o no?» Si vostè fos tan amable d'estalviar-se aquesta intervenció, la primera part, que farà el que vulgui, faltaria més, nosaltres ens centràriem a discutir, per exemple, qüestions de personal, qüestions d'oficina i qüestions de pressupost, però

vostè ve aquí apolíticament a posar en tela de judici si el Govern de la Generalitat de Catalunya impulsa el SOC o no. Home!, i jo li haig de dir: «Té vostè coneixements suficients en aquesta casa, a casa seva i la casa dels sindicats per conèixer que hi ha una voluntat política decidida d'impuls del SOC.»

Superada aquesta fase del debat, que en aquesta referència..., li deia jo de la seva retòrica florida..., perquè vostè coneix la resposta, no és retòrica... Senyor diputat, escolti'm un moment: no és retòrica en el sentit senequià, «de florida porque hablamos como Séneca», no, no, és retòrica perquè vostè sap la resposta, que és l'altre concepte de la retòrica. Com que vostè sap la resposta, el que vostè ve aquí és a explicar-nos: «Escolti'm, això del..., vostè s'ho creu o no s'ho...? I aquest diputats ho saben. Fa només –fa només– un ple que vaig tenir l'oportunitat de discutir això amb l'il·lustre diputat Huguet; faltaran només dues interpel·lacions perquè hagi de discutir aquesta qüestió amb el Partit Popular, i cada dia estem discutint sobre el SOC.

Però anem –anem– a la farina. Què és la farina? Oficines amb què vostè veritablement ens impressiona perquè hi ha un forat o perquè hi ha uns cables, i perquè ens demana que passem al sistema binari, i perquè ens ensenya tres fotocòpies? Som grans, senyor diputat. Hi han setanta-tres oficines del Servei Català d'Ocupació, i jo faig una cosa que té més interès que la que fa vostè: reconèixer autocríticament que això ho hem de millorar –reconèixer autocríticament que això ho hem de millorar, i dir-los: «Tenim un plantejament per implementar en una primera fase d'aquí a novembre deu noves oficines», on no només seran pedres, seran pedres, serà cartera de serveis i serà un personal format.

Tema de pressupost. El Parlament de Catalunya –el Parlament de Catalunya–, tots plegats, varem aprovar un pressupost amb una partida oberta –oberta– de deu euros per al SOC. Bé, això és el que hem d'implementar. Em creurà si li dic que estic en una discussió molt –molt– amistosa però molt intensa amb Economia i Finances per aconseguir el pressupost que necessitem per al SOC? Sap vostè –sap vostè– que el SOC té un pressupost, que és el del Servei actual de Col·locació, amb la gestió de polítiques actives, 269 milions d'euros, ara li ho passaré al detall –ara li ho passaré al detall–, perquè vostè ho vegi, però necessitem una partida pressupostària suplementària per impulsar el que és aquesta primera fase del SOC, i discutim amb Economia i Finances la manera de fer-ho. Estic convençut que vostè farà alguna mena d'interpellació que, finalment, permeti que puguem concretar tot aquest tipus de pressupost en l'impuls del SOC. Estic segur que la farem i estic segur que tindrem l'oportunitat de valorar-ho i de contrastar-ho, però tingui la seguretat que estem en l'impuls pressupostari d'aquestes partides per aconseguir que el SOC tingui –tingui– aquest pressupost.

Tercera qüestió: personal. Vostè diu: «No parlem de números», etcètera. Ja li dono el número: 583. Miri que no fugim d'estudi: 583 treballadors. I no dic que els tingui presents un a un, 583 treballadors. El debat no és venir aquí a dir «que precaris que són!», és com interpretar una disposició transitòria, tots plegats, senyor diputat, que vostè també va participar en l'elaboració

d'aquesta Llei, i ara tenim una interpretació en l'àmbit de la funció pública que se'ns fa difícil i hem de buscar les formes, i li garanteixo que no les buscarem, que ja les hem buscat, que les trobarem, que és més important, i això em permet dir: el SOC, amb els treballadors del SOC, amb els sindicats del SOC, i aquesta cambra..., que nosaltres respondrem favorablement la disposició transitòria tercera a favor dels treballadors, de manera que acabi la precarietat i puguin tenir les aspiracions complertes que ells desitgen i que tantes vegades m'han comunicat.

Totes aquestes coses que li dic des de l'àmbit del tractament del nostre personal, des de l'àmbit de la modificació d'oficines, la implementació de la primera fase, la implementació de la segona fase, les polítiques que informen aquesta activitat, els documents que estan a la seva disposició –i de tots els diputats, òbviament– perquè vostè pugui tenir-los, més el tema del tractament del personal, vostè creu que això és fugir d'estudi?

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Jo crec que el president m'invita a acabar, convençut, senyor diputat, que si una cosa no hem fet en aquesta interpellació era fugir d'estudi.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Senyor conseller, en tot cas, ho haurà de deixar per a una altra ocasió ja.

Gràcies, senyor Fernández Teixidó.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques audiovisuals a Catalunya (tram. 300-00970/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques audiovisuals a Catalunya, que en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyor Vilajoana, tot just li comentava quan ens hem vist que em sembla que aquesta interpellació no va tan dirigida al conseller de Cultura com al conseller de Recerca o al conseller de Presidència. Vostès ja saben que la política audiovisual en aquest Govern està disseminada en tres conselleries: Presidència, Recerca i Cultura. Cultura és més la indústria audiovisual, per això veig el senyor Penes, etcètera. Recerca és gestió de l'espectre i Presidència, doncs, no sé molt bé què, però sí que té a veure també amb la política audiovisual. En tot cas, la intervenció sota el títol «polítiques audiovisuals» anava més adreçada al conseller de Recerca, al conseller de Presidència, sobretot sobre el model audiovisual que té el país davant dels

fets dels últims mesos i dels futurs concursos de ràdio digital i de TDT. Ara, amb tot, vostè, senyor Vilajoana, és un acreditat membre del Govern, molt proper al conseller en cap, i estic convençut que podrà respondre als plantejaments que els faré en aquesta interpel·lació.

Miri, en els darrers mesos han anat succeint un seguit de fets en el camp audiovisual que ens han portat una preocupació molt gran, i han creat una sensació que des de fets molt concrets hi ha una discriminació, un tracte desigual, que es podria dir que es parla, que s'actua des de la prepotència, com si en aquest país no existissin unes clares, claríssimes regles del joc, iguals per a tothom, i que s'ha d'actuar des d'aquest principi de la igualtat de la Llei per a tothom.

Els recordo que fa un mes i mig ja vam debatre en aquest Parlament el tema d'aquelles vint-i-tantes concessions a prova de ràdios analògiques. Jo els vull recordar, únicament, en aquella intervenció que vaig treure un document que era la proposta que presentava la conselleria de Recerca al Ministeri de Foment en la qual es deia que passats els sis mesos si l'emissor que actuava en proves respectava els paràmetres, aquest senyor passava a tenir la llicència. El conseller en aquest cas, el portaveu del Govern, em va dir que de cap manera. Jo els vull dir que fa una setmana he rebut la carta del conseller Mas-Collell en què m'envia aquell document –aquell document. El que passa és que, com ja els vaig dir, aquell document que proposava la Generalitat va ser aturat pels advocats de l'Estat, perquè els advocats de l'Estat els van dir: «Com vostès volen que un emissor en proves pugui ser titular definitivament d'una llicència, sense el concurs que marca la Llei?» I per això, aquell document que vostès van enviar, el Ministeri de Foment els el va aturar. Aquell document existeix i curiosament ha estat el conseller de Recerca qui me l'ha tramès fa una setmana. Bé, aquest és un incident greu, si cal, després, a la rèplica, en tornarem a parlar, però veient quins drets s'aniran establint en aquestes emissions en proves.

Un segon fet ha estat el de BTV, ahir vam parlar a bastament, sembla com si el Govern tracti d'una manera les televisions locals d'ajuntaments socialistes, i d'una altra les televisions locals de governs municipals de Convergència i Unió i les televisions locals privades. És un tracte desigual, unes tenen barra lliure per poder emetre com vulguin i les altres estan vigilades fèrriment. Aquest és un tracte desigual, es vulnera un principi, que és molt important en democràcia, que és el tracte igual per a tothom.

Per això, quan jo els deia que sembla que hi hagi una sensació d'amiguisme, de sectarisme des de la Generalitat en relació amb els operadors hi ha una base molt, molt seriosa. Mirin, els posaré un exemple que a nosaltres ens preocupa molt.

Vostès saben que a Catalunya hi han dues xarxes de televisions locals. Hi ha el Consorci Local i Comarcal de Comunicació, format per tres diputacions: Girona, Lleida, Tarragona i ajuntaments governats per Convergència i Unió, per cert, que és un consorci que dirigeix en Josep Maria Torrent, conegut com a excap d'informatius de la Corporació; i una altra, que és la Xarxa de Televisions Locals, que gestiona la Diputació de Bar-

celona. Doncs, bé, un consorci, un consorci ha rebut 450.000 euros, i l'altre, pràcticament res. Per què una xarxa de televisions locals està rebent un tracte d'un tipus i l'altre Consorci, pràcticament, no ha rebut més que em sembla que són 5.000 euros per al Mercat Audiovisual de Granollers? Per què aquest tracte desigual? O és que el Govern no ha d'actuar des d'un principi d'igualtat per a tothom? Això, a nosaltres, els haig de dir que ens preocupa moltíssim, i veiem que des del Govern se'n discriminen uns i se'n afavoreixen uns altres; uns altres tenen barra lliure per poder emetre com vulguin, se'ls inunda, fins i tot, de publicitat institucional i quan dic aquesta paraula la dic com la dic, se'ls inunda de publicitat institucional de la Generalitat. I realment, realment, la pregunta que m'haig de formular és que quin és el model audiovisual que hi ha darrere? És que és molt seriós això. Quin és el model audiovisual? On queda el principi d'igualtat davant la llei? On queda?

Però, realment, jo li haig de dir que l'eix central de la meva intervenció era sobre el procés d'adjudicació de les futures llicències de la ràdio digital i de la TDT, de la Televisió Digital Terrestre. Jo ja he dit en aquest plenari en dues ocasions que Catalunya canviarà molt a l'entorn del 2010 en el seu sistema de comunicació, quan les televisions i ràdios digitals terrestres puguin desplegar-se en tota la seva plenitud. Serà un canvi fortíssim. Bé, un canvi que canviarà radicalment el model audiovisual de país. Aleshores, hi ha dos concursos en marxa, la nostra pregunta és, quin és el model audiovisual que hi ha darrere de la convocatòria d'aquests dos concursos. Nosaltres pensem que donat que és tan important el model que resultarà d'aquest procés de migració, de l'analògic al digital, el Govern hauria de presentar al Parlament el Pla tècnic, i, després, els criteris de desplegament d'aquest model de migració de l'analògic al digital. I no únicament el Govern hauria de presentar-ho, sinó que, a més, hauríem de votar-ho en el Parlament. Perquè ens juguem les regles de joc i de gestió de l'espectre i el model audiovisual del país. I per això pensem que, sens dubte, el Govern hauria de presentar el Pla tècnic i hauria d'explicar, amb tota profunditat, com pensa, com creu que ha de ser, han de ser els criteris que han de regular el model audiovisual els propers anys.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carbonell. Té la paraula, per a la seva resposta, l'honorable conseller senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats... Senyor Carbonell, a mi també em sap greu que hàgim parlat només d'aquest tema perquè tenia preparat, em pensava que vostè, quan em feia amb el genèric de «política o capteniment del Govern sobre l'audiovisual», doncs, tenia preparat tota una sèrie d'informació que em sembla molt positiva i que m'agradaria molt expressar a aquesta cambra, que són totes les polítiques que estem desenvolupant conjuntament amb el sector au-

diovisual, que jo diria que en un moment de dificultats, en el sentit que el sector publicitari està en un cert decreixement i que tenim, doncs, unes problemàtiques de fusió, etcètera, jo diria que el sector audiovisual com a indústria audiovisual està passant uns bons moments.

En els darrers anys ha crescut més d'un 50%, i amb dades publicades ahir per part de l'SGAE, doncs, també aquest sector ha crescut un 30,9%, i a Catalunya està tenint un creixement realment molt important. I també una notícia que es va publicar fa pocs dies, on Televisió de Catalunya està situada com el primer productor de l'Estat espanyol de ficció, i l'onzena companyia europea de ficció. I tot això eren bons elements que li volia comentar, però s'ha centrat molt més en aquest model audiovisual quant al desplegament de les televisions digitals i jo li contestaré, doncs, amb tot el nivell que pugui, senyor Carbonell.

Miri, no està deslligat aquest desplegament de la indústria audiovisual i, per tant, nosaltres entenem aquest desplegament, tant de la ràdio com de la televisió digital, en el nostre país, com una nova oportunitat de potenciar un sector que el Govern, i també aquest Parlament amb l'aprovació i amb el seu coneixement sobre el Llibre blanc, hem considerat estratègic.

Nosaltres considerem que en aquests moments i en el futur el sector audiovisual, per la seva transversalitat, perquè afecta el sector de l'edició, perquè afecta el sector de la música, perquè afecta el sector teatral en el sentit d'actors, actrius, etcètera, ens sembla un sector estratègic i també informar-lo, doncs, que l'esforç que estem fent, tant des del punt de vista estratègic com de polítiques a desenvolupar i acords, i també pel nivell d'inversió que estem fent en aquest sector, és per a nosaltres una de les prioritats bàsiques de les indústries culturals del nostre país.

Però centrant-nos en aquest aspecte, jo voldria, una miqueta..., vostè ha fet, allò, un antecedent de greuges que a mi m'agradaria aclarir-li. En primer lloc, estem en un marc jurídic en què les televisions locals, doncs, estan en un cert marc d'indefinió. Això no és ben bé culpa nostra, al revés, som l'única comunitat autònoma que ha desenvolupat fins on ha pogut aquest tema amb decrets, concretament, de l'any 95, que no ho ha fet cap comunitat autònoma. El gran problema és definir l'espai radioelèctric, que el mateix senyor Piqué en aquests moments diu que ho vol fer, però que és una gran complexitat fer aquesta Llei, i que això afecta molts aspectes i, per tant, no està segur si ho farà, no ho farà..., jo diria, i això ho estem patint tots. És a dir, l'espai radioelèctric, o sigui, l'espai radioelèctric del país no està prou definit i això condiciona moltes i moltes de les nostres decisions.

Però, dit això, estem prenent decisions, moltes vegades, que el Govern de Madrid considera que són excessives i que entrem en àmbits de competència que ell vol, per dir-ho així, recórrer, però estem avançant, tant en el terreny de televisió digital terrenal com de la ràdio digital terrenal, com també intentem posar ordre en tot aquest aspecte del Decret del 95 sobre la televisió local per ones terrestres, i ho estem fent mitjançant decrets i també, concretament, en aquest plantejament de desenvolupament de la digital terrenal, ho estem fent també

amb decrets que estem desenvolupant i que estem tirant endavant.

Amb quin objectiu? Bé, d'alguna forma nosaltres el que volem són dues coses, potenciar aquesta indústria audiovisual i també intentar generar grups i aliances per desenvolupar aquest tipus de tecnologia, perquè entenem que al futur, una de les coses que es marcava molt clarament en el Llibre blanc d'una de les mancances o de les debilitats del sector a Catalunya era la dimensió, és a dir, estem en un mercat reduït, és un mercat de sis milions, sis milions i mig d'habitants i, per tant, tenim una certa disseminació de grups competint amb grans grups espanyols que sí que tenen aquesta concentració, tant en ràdio com en televisió, i, per tant, són empreses d'una gran potència.

Pensem que estem competint amb grups que treballen en el terreny de les telecomunicacions, que treballen en el terreny de la ràdio, que tenen grans concessions de ràdio, tenen televisions de pagament i per satèl·lit i, per tant, tenim grups molt potents a nivell de l'Estat espanyol i, en contrapartida, a Catalunya tenim, doncs, unes dimensions de gruix molt més reduïdes. Un dels objectius que ens marcava el Llibre blanc era concebre empreses amb més dimensió. Entenem que aquest desplegament de la ràdio i la televisió digital terrenal ha de ser una oportunitat per generar les aliances adequades perquè es produeixin aquests grups, per dir-ho així, multimèdia amb potència.

I aquest seria un dels elements de l'estratègia del Govern; és a dir, desenvolupar la ràdio i televisió digital terrenal aprofitant des del punt de vista del conjunt del país que hi hagi una concentració de grups multimèdia que permetin competir tant en el terreny del nostre país com a nivell més global, i que això també sigui una oportunitat clara per a tota la indústria audiovisual, a on també, creiem, i estem fent, estem fomentant la política d'aliances d'aquests productors. Estem en un país que estem per sobre dels seixanta productors en el terreny cinematogràfic, però si hi ajuntem tots els sectors que estan treballant en el món audiovisual, estem parlant de 450 empreses.

Comencem a tenir alguns grups d'una certa rellevància i una certa importància, però volem concentrar. I, per tant, una primera estratègia seria dir: aprofitar aquest desplegament de la Llei per aconseguir grups mediàtics potents, com s'ha fet a nivell d'Estat espanyol, i quan vostès van desenvolupar l'analogica, la televisió privada i també la ràdio privada a l'Estat espanyol –i quan dic «vostès» vull dir el Govern del PSOE–, també van marcar aquesta política i va anar cap a aquesta concentració.

Recents decisions del Govern del Partit Popular també van en aquesta línia, i per això ha passat en aquests moments que, en el sector de la televisió i de la ràdio, ens hi trobem, com deia, companyies de telefonia, companyies..., mitjans de comunicació escrits, que també són molt potents en ràdio, que són molt potents en televisió i, per tant, estem davant de grups mediàtics d'una gran importància. Per tant, el primer criteri és aquest.

Segon. D'acord amb les possibilitats radioelèctriques ens estem plantejant..., bé, en primer lloc, hi ha un múltiplex, quant a televisió, públic que l'assumiria Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, cosa que ens sembla molt i molt positiu; seria múltiplex amb quatre canals. I aquest és un tema on Televisió de Catalunya ja està operant amb proves, de la mateixa manera que Catalunya Ràdio des de fa ja anys està treballant amb proves quant a la ràdio digital terrestre.

El Decret que desenvolupa aquest tema permetrà també la creació d'un múltiplex de quatre canals privats. Quin seria l'objectiu en aquesta línia? Desenvolupar una televisió a nivell nacional que pogués operar. I, en la concessió, el que volem en aquests moments, per dir-ho així, els criteris que es volen aplicar, és la recerca d'aquestes aliances dels grups que estan operant ja amb mitjans escrits, radiofònics i també amb televisions locals i implicar la indústria audiovisual en aquest projecte, en dos sentits.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Un: evidentment, en les concessions, els criteris de concessió primaran molt clarament el recolzament a la indústria audiovisual del país, en el sentit d'indústria audiovisual independent. És a dir, volem evitar alguna cosa que s'ha produït amb altres grups, concretament de l'Estat espanyol, que finalment la producció de les cadenes es fa mitjançant empreses pròpies de la cadena amb la qual cosa no s'obre prou aquest mercat. Nosaltres volem que, en aquesta concessió, un dels elements de decisió en aquest tema sigui la seva voluntat clara de potenciar la producció audiovisual independent, tant en el terreny de les pel·lícules per a televisió, el cinema de llargmetratge, les sèries d'animació, documentals, etcètera. És a dir, entenem que això també ha de ser un element clau per a la potenciació d'aquesta televisió digital terrestre i per al sector audiovisual.

M'esperaré... Veig que m'ha sortit el vermell, vol dir que ja estic fora de temps, ja, no?

El president

Està en el groc, la qual cosa vol dir...

El conseller de Cultura

En el groc, estic? *(Veus de fons.)* Taronja; així vaig bé encara, encara tinc dos o tres minuts...

El president

Sí, està en la franja *prime time*.

El conseller de Cultura

Escolti'm, aquest seria el criteri; és a dir, anar a desenvolupar un múltiplex amb quatre canals, amb uns criteris d'intentar, al voltant d'aquest múltiplex, agrupar, fer aliances en el sector dels mitjans de comunicació, de televisions en aquests moments locals privades, més sector audiovisual per intentar que això generi grups de comunicació potents dintre del país.

Vostè abans em posava l'exemple de Barcelona Televisió. Jo no vull entrar-hi massa perquè ahir es va expli-

car bastant el tema i a més a més avui la premsa reflecteix una miqueta la situació. Escolti'm, nosaltres no tractem discriminadament. I, per exemple, quan parlava vostè dels dos consorcis de televisions locals, hi ha dos fets molt importants. Primer tema, per exemple, l'acord que es va fer amb televisió i el Departament de Cultura, sobretot l'accés del doblatge, va ser absolutament obert als dos consorcis; el mateix, l'actitud de la Televisió de Catalunya quant a l'accés a la seva programació, compres, es va fer amb els dos consorcis.

És clar, quan vostè diu que ajudem més a un consorci que a un altre... Hi ha una diferència molt important: el consorci lligat a la xarxa de la Diputació de Barcelona està situat en ciutats i en poblacions de molta població —de molta població—, molta, per tant, tenen molta més capacitat de desenvolupament, tanmateix la publicitària. L'altre consorci agrupa poblacions de mida molt reduïda i, per tant, és un consorci que té més dificultats de desenvolupament.

La mida és determinant, en tot, i en el sector audiovisual especialment. Per tant, no és que discriminem per criteris polítics com vostè plantejava, sinó que es discriminen per realitats. És a dir, no és el mateix tindre una televisió local, municipal, lligada a l'Ajuntament de Barcelona, a Barcelona, amb una capacitat d'influència que pot arribar als 3 milions de ciutadans, que una televisió, per dir-ho així, d'Amposta. Ha d'entendre, vostè, que se l'ha d'ajudar més, aquesta, si vol desenvolupar...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

...que a una televisió per a Barcelona. I aquesta és la gran diferència; no hi busqui aquí altres elements que aquests.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

El conseller de Cultura

A vostè, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Carbonell i Abelló

Però, senyor Vilajoana, vostè em reconeixrà que entre 5.000 i 450.000 euros no hi ha proporció —no hi ha proporció—, és a dir, que ja es produeix un tracte desigual.

I aquí jo torno a insistir que el que nosaltres, senyor Vilajoana, demanem és un tracte equànim, equilibrat, el mateix tracte a les televisions i ràdios locals, independentment que siguin del color polític que siguin. I aquest és un tema molt important. Vostè abans ens recordava una cosa que és ben certa, que nosaltres ens trobem amb una situació, en referència a les televisions locals, d'alegalitat. Doncs bé, doncs, en relació amb això, que el tracte sigui el mateix.

Mirin, ahir mateix, senyor Vilajoana, es va produir un altre fet: la ràdio local de Santa Coloma de Gramenet ha rebut, ahir mateix, un inici d'expedient sancionador per emetre des de la torre de Collserola. Per què Santa Coloma? Per què l'Ajuntament de Santa Coloma? Ahir mateix. Quan demanem que es produeixi un tracte equànime, una relació institucional independentment dels colors polítics dels ajuntaments, ens trobem que els ajuntaments que tenen mitjans de comunicació socialistes o d'Iniciativa tenen un tipus de tracte que no és el mateix que els ajuntaments de Convergència i Unió i les ràdios i televisions privades locals.

Els demanem, jo diria els exigim, el mateix tracte. És inadmissible que ahir mateix Santa Coloma rebés l'inici d'un expedient sancionador per emetre des de Collserola.

Això una cosa. Una altra cosa que m'agradaria que em pogués respondre, senyor Vilajoana..., potser vostè no tindrà prou informació, perquè això suposo que és un tema de Presidència, però que m'expliqui per què amb el conveni aquest de proves, d'aquestes emissores analògiques a proves, el dia 28 d'abril tindrem Radio France Internationale a Barcelona. És que és molt greu. Miri, jo sóc més aviat de cultura francòfona, perquè he estat uns anys a París i m'estimo molt la cultura francesa i ho trobo genial, molt més que la cultura anglòfona, però em dirà vostè com el dia 28 d'abril, a través d'aquest tipus de llicències alegal, Radio France Internationale emetrà des de Barcelona una programació per a Barcelona.

Escolti, és que Radio France Internationale era una emissora d'àmbit català i que havia de completar el seu espectre radioelèctric per a Catalunya?, Radio France Internationale? Expliqui'm com pot ser que el dia 28 hi hagi un nou operador que és Radio France Internationale amb un conveni a prova. És molt sorprenent, és francament molt sorprenent.

Sobre el tema de la DAB i de la TDT. Miri, jo estic amb vostè que hem de tenir uns grups..., vostè deia «una concentració», jo potser utilitzaria la paraula «dimensionats», eh? –són matisos–, certament perquè la complexitat de la societat de la informació, dels mitjans, els costos, etcètera, demanen una progressiva convergència. Però això ha d'estar alhora contrastat i equilibrat amb un principi que és molt important, que és que això no impliqui una reducció del pluralisme informatiu o, com diuen els francesos, que existeixi un pluralisme extern que permeti aquesta pluralitat d'operadors.

Pensi que actualment un dels grans problemes a què estem assistint a nivell internacional és que aquest tipus de convergència de mitjans de comunicació i de concentració fa que avui en dia la gran informació passi concentrada per tres o quatre operadors que són els que emeten els grans senyals, els grans missatges. Sí a uns grups dimensionats, però assegurant equilibradament el pluralisme en l'espectre radioelèctric. I aquest és un equilibri que jo crec que hauria d'estar present com a valor molt important.

Veig que se m'està acabant... Un altre aspecte molt important és que en els criteris es doni una prioritat al que és la comunicació de proximitat i al sector local,

cosa que no veiem que sigui possible tal com s'està desplegant la gestió de l'espectre de la ràdio digital, atorgant a les ràdios locals una part de l'espectre que té molt poques possibilitats d'accés.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carbonell i Abelló

Acabo, senyor president, dient que el nostre Grup, en la Moció, el que demanarà és que el Govern pugui presentar al Parlament el pla tècnic, uns criteris clars de com desplegar la TDT i la DAB, i que el Parlament pugui pronunciar-se sobre això.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Honorable president, senyores i senyors diputats..., senyor Carbonell, miri, com que ha tornat amb el tema aquest de la illegalitat i la legalitat... A veure, hi han dos coses que... Estem en una situació alegal. Ara, dintre d'aquesta alegalitat, hi ha alguns comportaments il·legals, això és una altra cosa; una cosa és la *alegalitat* i una altra cosa és la *illegalitat*.

Vostè em parla, torna a parlar d'aquest tema de BTV. Escolti'm, amb BTV s'ha parlat durant un any, i BTV el que ha fet, que això no és que sigui alegal, és que és il·legal, és adjudicar-se una freqüència sense més; és a dir, agafar una freqüència en el Vallès, ficar-s'hi dintre i a partir d'aquí començar a interferir altres emissores. I això no pot ser –i això no pot ser.

Escolti, a partir d'aquí s'ha posat un expedient, ara tenen dret al recurs, si fan el recurs se saturarà la sanció i, a partir d'aquí, el que es proposa, i avui en parlava la premsa, és: dialoguem i busquem solucions, que és el que es fa amb tothom. És a dir, nosaltres no tractem diferentment, però estem parlant d'una cosa que són televisions municipals que, teòricament, i tanmateix, amb la Llei, quan es desplegui, dirà que l'àmbit és el municipi, i unes televisions locals, que en aquests moments, pel seu comportament..., comprant televisions d'altres llocs, per un tema d'expansió, que no ens sembla malament, perquè aquesta televisió local privada és la base d'aquesta televisió digital terrenal que cobrirà tot el territori, que tindrem dintre de sis, set anys. Doncs, això genera no la discriminació política, sinó la discriminació d'una realitat. I aquest és una miqueta l'aspecte i m'agradaria que, a aquest tema, no hi doni moltes més voltes perquè és que no va per aquí, la cosa.

És a dir, i torno a dir, tenim televisions locals amb una capacitat clara de finançar-se mitjançant publicitat i altres que no. Tot això, amb un país i amb una dimensió de 6 milions. Que tot això és complicat, eh? O sigui, els números costen de sortir, per a les privades i per a les públiques. Per tant, estem parlant del que estem parlant.

Quant a les ràdios, jo diria el mateix planteig, és a dir, escolti'm, el que intentem és que les ràdios locals tinguin la seva dimensió i la seva..., i, clar, quan es puja a Collserola, que hi vol pujar tothom, el que aconseguim és un element d'expansió i el que es demana amb tot això és que es parli, es dialogui, actuem generosament amb totes les televisions. Barcelona Televisió tenia un problema de cobertura en una àrea i, concretament, ara s'està parlant de les Planes; ja buscarem el sistema que hi arribi, però dialogadament, sense actituds, per dir-ho així, una miqueta prepotents de dir: «Envaeixo i ja m'aturaran.» Clar, doncs, al final t'aturen. I llavors a partir d'aquesta aturada el que s'intenta és renegociar i tirar endavant.

Respecte al programa de ràdios digitals. Home!, s'està fent un planteig de dotze programes que és el que el país pot donar. L'espai radioelèctric que tenim, que és el gran tema..., o sigui, el pla tècnic s'ha elaborat amb grans discussions amb Madrid, que no té elaborat encara prou adequadament l'espai radioelèctric.

Nosaltres, en aquests moments, entenem, repeteixo, que aquí hi ha una oportunitat, una oportunitat que hem de saber fer bé. A nosaltres –quan jo parlava de concentració, estic parlant d'aliances, estic parlant d'interrelació– ens sembla fonamental que aquesta sigui una oportunitat..., que li haig de dir una cosa: el mercat ja ho està produint. En aquests moments en el sector audiovisual hi ha uns moviments que ens semblen molt interessants i que recolzarem, d'anar, no a una concentració, però sí a una dimensió que permeti operar adequadament en aquest tema.

I també hem d'estar amatents, en aquest sentit que vostè plantejava de la pluralitat, de poder que grups catalans puguin participar en les concessions de llicències dels tres múltiplex que es produiran a l'Estat espanyol, que això sí que permetria encara fer un salt de dimensió molt més important.

En l'època de les televisions privades el Govern del PSOE va donar unes llicències, que una primera va venir aquí, a Catalunya, diguem-ne. Això no es va poder mantenir en el temps i, per tant, el que hem d'intentar és fer prou bé les coses també des del punt de vista econòmic perquè realment aquesta televisió digital terrenal aquí permeti que aquests grups puguin aquí operar amb una certa rendibilitat, per una banda, i amb cert suport a una indústria d'aquí i que això també els permeti agafar una dimensió que els permeti saltar a l'Estat espanyol i combinar els dos elements que seria l'ideal.

Hi ha algunes coses que ens preocupen d'alguns avançaments que hi ha hagut concretament en els darrers pressupostos, una llei d'acompanyament, que per exemple incompatibilitzava la televisió local i l'autònoma. Això ens sembla un error colossal perquè trencarem aquest objectiu de generar grups que tinguin tot l'espectre possible perquè generi un nivell de dimensió econòmica que doni rendibilitat a tot aquest procés.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema públic d'intermediació laboral (tram. 300-00597/06)

Passem ara al punt número 12, que l'hem situat en aquest punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la reforma del sistema públic d'intermediació laboral. La presenta la il·lustre diputada senyora Alcía Sánchez-Camacho, en nom del Grup Popular, que té la paraula.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Jo primer també volia agrair, en aquest cas, als diputats Josep Maria Carbonell i al diputat José Luis López Bulla el fet que hagin anticipat les seves intervencions perquè aquesta diputada, doncs, pogués arribar una mica més tard i pogués substanciar la interpellació, i també agraeixo, com no és així, als consellers i al president que ens hagi permès poder realitzar aquesta interpellació, no a l'hora que tocava, però sí una mica després.

I la veritat és que ho agraeixo especialment al senyor, i company, José Luis López Bulla perquè m'hauria agradat molt poder escoltar el contingut de la seva interpellació, perquè de ben segur que malgrat que estem en partits polítics jo crec que altament diferenciats i força oposats, de ben segur que potser en aquest aspecte potser hem coincidit, i ja es veurà després de la substanciació d'aquesta interpellació que haurem coincidit o coincidirem en algunes de les valoracions del que és la política d'intermediació laboral i del que és el Servei Català d'Ocupació a Catalunya. I ho dic per una raó molt senzilla: perquè els diputats que varem estar treballant en una ponència conjunta al llarg de molt temps sobre el futur del Servei Català de Col·locació, del Servei d'Ocupació de Catalunya, i el que ve a deixar enrere el Servei Català de Col·locació i tota la situació anterior de la gestió de les polítiques actives per part del Govern de la Generalitat, hi confiem, i creiem que el nou SOC ha de tenir un futur molt millor del que fins ara havia tingut la gestió de les polítiques actives. És per això que jo crec que en algunes de les intervencions, i en aquest cas tant del senyor Huguet com del senyor López Bulla, els diputats manifestem la nostra preocupació per quin està essent l'estat de salut del Servei d'Ocupació de Catalunya.

La meua interpellació s'adreçava directament a una de les polítiques actives que al Grup parlamentari preocupa d'una manera substancial, i són les polítiques d'intermediació laboral. Aquest és un dels aspectes que més tractarem en aquesta interpellació, però també d'altres que seran relatius a les polítiques d'ocupació, a les polítiques del servei d'ocupació a Catalunya.

Senyor conseller, vostè sap molt bé que des del Consell Europeu d'Essen sens dubte les polítiques laborals es van tractar com unes polítiques addicionals perquè estava ben vist que l'atur era un problema estructural i no solament es solucionava amb la millora de l'economia, amb la millora dels indicadors econòmics, sinó que es necessitaven polítiques i indicadors específics per lluitar contra aquest problema estructural. Així es va començar a fer, i es va començar a fer amb la incorporació al Tractat d'Amsterdam, d'un títol específic sobre les polítiques d'ocupació, i després el que tots conei-

xem molt bé, sobretot els experts en matèria laboral, com són ja l'Estratègia Europea per a l'Ocupació i les incorporacions en els plans nacionals del Govern de l'Estat de tots aquells pilars que són prioritaris en les polítiques actives d'ocupació. Un d'ells és el de la intermediació, senyor conseller. I com vostès també molt bé saben, el primer que es va transferir a Catalunya l'any 91 va ser la gestió de la formació professional ocupacional, de la qual també parlarem perquè encara aquesta modesta diputada té algunes altres crítiques que no s'han solucionat i que malgrat que portem més de dotze anys de gestions de les polítiques de formació professional ocupacional encara resten jo crec que crítiques importants a la gestió del Govern.

Però jo li voldria parlar de la intermediació. Miri, aquest juny, el mateix dia 27 de juny, fa sis anys de la transferència de les polítiques d'intermediació laboral a Catalunya. El Decret 1050/97, i a més el recordo prou bé perquè vaig poder participar en el que era l'elaboració d'aquest Decret i l'elaboració de la gestió de la transferència en polítiques d'intermediació, ja farà sis anys, senyor conseller, i la veritat és que el resultat, el balanç no és positiu.

És la segona vegada que aquesta diputada ha de realitzar una interpellació sobre polítiques d'intermediació a Catalunya. El balanç jo crec que el coneixem sobrerament tots els presents en aquesta sala i la veritat és que cal repetir-ho, però no és bo; no és bo perquè encara que discutim sobre si és un percentatge del 15% al 19% –jo també estaria d'acord que jo crec que gestiona des del punt de vista el sistema públic, més aviat un 19% que no pas un 15% de tota la intermediació laboral que es realitza a Catalunya–, la veritat és que no podem parlar que l'estat de salut sigui positiu.

Ho dic, per què?, perquè, escolti'm, coneixem prou sobrerament que la majoria de les empreses, la majoria dels treballadors no s'aboquen al sistema públic de gestió de les polítiques actives i, en aquest cas, al Servei d'Ocupació de Catalunya per gestionar la intermediació laboral. Que encara tenim, i recordo –recordo– un dels punts de la Moció que aquesta diputada va presentar, en la qual es deia que el compliment del programa SISPE permetria que els treballadors catalans poguéssim trobar una ocupació, doncs, a qualsevol ciutat o a qualsevol municipi espanyol i no amb la xarxa Eures, que està molt bé que també hi estiguem connectats, i que trobem feina a Andorra o a Europa, però que era sorprenent que encara no ho poguéssim trobar a la resta d'Espanya. Se'ns va dir que això seria al juliol, i en això també puc entonar el *mea culpa* corresponent, en el sentit del partit polític que represento, que dona suport al Govern de l'Estat, a Madrid, però per la informació que aquesta diputada té sembla que no hi ha cap problema polític, sinó que hi han, doncs, algunes inadequacions informàtiques que a aquesta diputada li agradaria que vostè expliqués, perquè és que jo no acabo d'entendre que si en aquella Moció el conseller va assegurar que al juliol això estaria tancat encara estem en la mateixa situació.

I no solament això, senyor conseller, sinó les dues xarxes que encara estan a les oficines del nou Servei d'Ocupació de Catalunya; les dues xarxes, la del Ser-

vei Català d'Ocupació i la xarxa de gestió de les mateixes oficines. És pràcticament impossible que hi hagi una gestió unitària, no solament des del punt de vista informàtic, sinó des del punt de vista de gestió a les Oficines de Treball de la Generalitat de Catalunya, senyor conseller. Jo crec que aquests diputats li han estat demanant repetidament, i aquesta diputada li ho torna a dir.

Ara, deixant de banda la intermediació, jo aniria una mica més al balanç del SOC, al balanç d'aquest Servei d'Ocupació de Catalunya. Jo li acabo de preguntar quina estat la intervenció del company José López Bulla. M'ha dit, doncs, que sembla ser, doncs, que no sabia si confiàvem o no en aquest futur. Jo de ben segur que sé que el diputat hi confia –jo també–, però la veritat és que veig que s'avança lent, senyor conseller –s'avança lent.

Miri, ara per ara, el que aquesta diputada sap és que s'han realitzat cinc reunions –tres ordinàries i dos extraordinàries– del Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya en les quals s'estan tractant molts temes, entre ells, segur que vostè ho plantejarà, una nova cartera de serveis, uns models de tutorització de prospecció, uns acords des del punt de vista de les meses territorials, acords també des del punt de vista de la intermediació... Jo sé que vostè informará respecte d'això i sobretot d'un nou model de les Oficines de Treball de la Generalitat de Catalunya.

Miri, el Partit Popular vol un sistema mixt d'intermediació. Vostè ho coneix molt bé perquè ho hem dit: un sistema públic, un sistema privat que també amb les borses *on-line* i amb tota la dinàmica que estem tenint des del punt de vista de la societat de la informació està permetent. Però jo, la veritat, en aquest model, nou model de les OTG, no sé quin és el paper que volen fer els funcionaris d'aquestes oficines, de les OTG. Aniran a les empreses a oferir aquesta cartera de serveis? Com es realitzarà això? Quin paper estan tenint aquí les entitats cooperadores i les entitats col·laboradores que estan previstes en la Llei 17/2002 del Servei d'Ocupació de Catalunya?

Una altra qüestió, la del personal. Jo sé que li hauran dit i li hauran esmentat els diputats que aquí tractem aquests temes, però és que és una prioritat bàsica i és una preocupació. I ja no li parlo dels sis-cents, crec, aproximadament treballadors interins, crec, que estan aplicats a la disposició transitòria tercera, que veig per cert avui que el diputat Huguet ho proposa en la seva Moció –s'ha equivocat de disposició, però, bé, suposo que deu ser un error tècnic, en aquest sentit–, però veig que també es tracta aquest tema que era un dels que aquesta diputada tenia previstos. Escolti'm, què passa amb aquella disposició transitòria? Què succeeix amb aquest concurs, amb aquest concurs d'oposició? La situació dels treballadors a les OTG està, doncs, confusa, indecisa, no està acabada de precisar.

Respecte al pressupost, senyor conseller, respecte al pressupost del SOC. Miri, sens dubte sense diners no es fan les coses –això és evident– i jo crec que tots els grups, fins i tot els que van presentar esmenes a la totalitat als pressupostos, varem presentar iniciatives de pressupost i en aquest cas va ser el Grup Popular qui va

presentar una esmena, que va ser finalment aprovada, amb la qual es dotava, d'una manera genèrica, malgrat que nosaltres volíem una quantitat específica, de recursos econòmics al SOC.

Però jo li vull preguntar, senyor conseller, i segur que vostè per al torn de rèplica té la sobrada informació a aportar a aquesta cambra i a aquesta diputada, quin pressupost s'està utilitzant ara per a la gestió de les polítiques actives? El pressupost Inem de polítiques actives? Perquè jo crec que s'està utilitzant el pressupost Inem. Què estem fent del pressupost genèric? On està aquesta partida del Govern de la Generalitat incorporada pel Partit Popular? Què estem fent? Jo no el veig. Escolti'm, jo, potser, segur que em falta informació, papers; de ben segur, perquè el Govern ho sap més i ho sap molt millor que aquesta diputada, però la veritat és que jo ho he estat intentant i m'he esmerçat en recursos per buscar-ho i no ho sé. M'agradaria que vostè m'ho expliqués.

Una altra qüestió referent al pressupost, senyor conseller –una altra qüestió. S'ha presentat al Consell de Direcció el pressupost del SOC? Sap vostè, i ho sabem molt bé els diputats que varem estar legislant, que una de les qüestions preferents era que es presentés i una de les qüestions i de les exigències per les polítiques d'ocupació a Catalunya és que el pressupost del SOC estigués discutit i estigués presentat al Consell de Direcció del SOC. Aquesta diputada, doncs, creu que això encara no s'ha complert i li agradaria que de ben segur aquest conseller ho expliqués.

Encara ens resten moltes més coses, senyor conseller. Ens resta què passarà i què està passant amb el Decret de l'Institut de les Qualificacions Professionals, què estan fent vostès respecte a les certificacions. I ja no vaig al compliment del que són els pagaments de la convocatòria de formació professional, perquè torno a repetir –i ho diré després– que aquesta diputada ho va presentar en una altra interpellació, en una moció en la qual ja es demanaven els pagaments endarrerits de l'any 2001. Doncs, bé, avui ho hem de tornar a votar amb una altra moció d'Esquerra Republicana. Ja està votat, ja està votat amb uns terminis en els quals s'exigia aquest pagament. Jo sé que vostè ens contestarà que aquest 40% del deute històric està pagat, discutirem una mica sobre els pagaments, però no és el que més interessa a aquesta diputada perquè de ben segur que, com que ja ho aprovarem avui i ho hem aprovat, ho tornarem a discutir.

A mi m'interessa saber...

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Com que encara ens queden qüestions pendents, senyor conseller, senyores i senyors diputats, jo crec que en el torn de rèplica podrem acabar de parlar d'això i de moltes altres més coses.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, ja em sap greu que vostè no hagi tingut l'oportunitat d'assistir al debat anterior, ja sé que obligacions molt importants la reclamaven, però si vostè hagués tingut l'oportunitat d'assistir al debat anterior, doncs, bona part de les preguntes que legítimament vostè planteja haurien tingut una resposta. Entenc que aquesta afinitat que la caracteritza respecte a les posicions del diputat López Bulla deu ser fonamentalment en el capítol de preguntes. No voldria jo que ningú tingués la percepció, senyora diputada, a tenor del que ens ha dit, d'aquesta afinitat que malgrat que vostè enumera, diu: «Escolti, ideològicament estem molt i molt distants», però semblaria.... Vostè la preocupació que té és per les preguntes, perquè fa una seguit de preguntes, com ha fet també el diputat López Bulla, i mirarem de respondre-les-hi adequadament.

Vostè fa una primera afirmació, senyora diputada, amb què jo no puc estar d'acord, i que a més diu poc amb seu tarannà optimista respecte a les qüestions fonamentals de l'aplicació del SOC, diu: «Estic preocupada per l'estat de salut del SOC, estic molt preocupada perquè això em sembla que no avança.» És clar, anem a veure si és veritat o no és veritat. Vostè creu que quan el Govern decideix el mes de novembre –pràcticament quan jo em faig càrrec d'aquesta nova responsabilitat– l'impuls del SOC, convoquem a tots els sectors socials, patronals, sindicats i entitats municipalistes, de manera directa o indirecta convoquem –i vostè n'és conscient perquè també va rebre una convocatòria–, també, fins i tot a diputats, diputades, entitats que poguessin tenir un intercanvi d'impressions respecte al que SOC era, amb la voluntat d'explicar el projecte del SOC i escoltar, i constituïm un conjunt de reunions amb un calendari ben precís, quan, compte, quan els agents ens diuen: «Conseller, pensi-s'ho, perquè probablement valdria la pena que nosaltres tinguéssim un plantejament de més prudència respecte al ritme i el calendari del SOC.»

És a dir, la primera cosa que nosaltres varem discutir amb els agents socials –i el senyor Rañé ho coneix perfectament–, amb UGT, amb Comissions, era el següent: «Vol dir que no anem massa de pressa, senyor conseller?» UGT, Comissions –UGT, Comissions–, patronals i municipalistes: «Vol dir que no ens hauríem de prendre un temps més per definir clarament quin model de SOC tindrem?» Jo vaig contestar i el director del SOC, el senyor Romero, va contestar en aquell moment: «Escolti'm, com que tenim un projecte de SOC, voluntat política, necessitats objectives, grans exigències i comptem amb la seva cooperació, amb la seva codirecció, podríem fer les coses nosaltres d'una altra manera que no fos comptant amb vostès?»

Amb aquests antecedents, per què està vostè preocupada, senyora diputada? Amb aquests antecedents, per què està vostè preocupada? Diu: «Home, perquè només hem tingut cinc reunions en tres mesos.» No, no, jo, clar que jo dic que n'hem tingut cinc, ja anem per la sisena. Diu: «És que en tres mesos només tenim cinc

reunions.» No va malament, a part de totes les reunions que estem plantejant, però vostè, tan experimentada en la vida política, en la vida de l'organització, en la vida de l'Administració, sap que la importància de les reunions es mesura no per si en tenim tres, si en tenim quatre, si en tenim sis, si en tenim set... Oi que vostè té consciència, senyora diputada, de tots els passos que s'han donat –no dic de correguda, sinó des de la cartera de serveis fins als pactes territorials– perquè es discutís el SOC? Oi que en té consciència, d'això? Com deia el diputat, diu: «–Escolti'm, vostè també ho diu a la cambra.» Bé, doncs, ho repetirem a la cambra, perquè vostè no hi era i vostè té dret a saber-ho i que no hi ha cap diputat que pugui quedar-se sense aquesta informació tan transcendental. Què hem discutit al SOC? U, model d'oficines de SOC –vostè hi ha fet referència–; dos, cartera de serveis; tres, Pla general d'ocupació; quatre, Pacte per les meses locals; cinc, pactes territorials d'ocupació, i sis, l'Acord interconfederal.

Això, senyora diputada, és el contingut. És que vostè hauria de sortir d'aquesta cambra tranquil·la i reposada que el SOC té una magnífica salut. Ara bé, quin problema tenim ara? Abans ho discutíem amb el diputat López Bulla. El problema que tenim és com gestionem tot aquest impuls del SOC? I naturalment que hi ha problemes –naturalment que hi ha problemes–, el Servei d'Ocupació que nosaltres tenim concretat amb les oficines actuals –vostè no m'ha fet aquesta pregunta, li'n brindo una més, una de les que s'ha descuidat cabdals, vostè no me l'ha fet–, l'estat de les oficines del Servei d'Ocupació que nosaltres volem tenir són les més adients? No. Vostè està satisfet amb l'estat de coses actuals a les oficines? No. Les hem de millorar? Sí. Compitem amb els nostres funcionaris per millorar-les? Indiscutiblement. Primera qüestió.

Segona qüestió: vostè fa una referència respecte al pressupost. Quants –quants, quants– vol saber la diputada, quants milions d'euros conformen l'actual SOC? 269 milions d'euros, 269 milions d'euros per a les polítiques d'ocupació. Ja sap que diu que sí el senyor López Bulla, i tant que diu que sí, el senyor, el senyor Rañé... Perdoni'm, senyor López Bulla, senyor López Bulla disculpi'm, eh? És que m'havia semblat –m'havia semblat– sentir-lo per aquesta orel·la d'aquí, estan junts aquí, disculpi'm. El senyor Rañé sap que són 269..., i vostè també, perquè, què hem fet –què hem fet, què hem fet? Escolti'm, senyora diputada, formació per a aturats: 91 milions d'euros; inserció per a persones amb especial dificultat: 13 milions d'euros; plans d'ocupació: 51 milions d'euros. Senyora diputada, aquí tindrà la llista perquè vostè es pugui situar. Ens falta una cosa que nosaltres ja li agraim, que és que en els pressupostos hem obert una partida per a una addició –partida oberta–, una addició per a l'impuls específic del que en diem pedres, imatge, noves oficines, personal qualificat, etcètera, per a aquesta nova etapa.

I li feia una referència jo al diputat López Bulla en l'anterior interpellació, que aquesta és la discussió actual que tenim en Economia i Finances. En quin sentit? Amb quant, addicionalment, dotem l'impuls d'aquest SOC. Molt bé, vostè, insisteixo, el tema de les oficines és cabdal, sé que a vostè el preocupa, com ens preocupa

a tots, i estem treballant en aquesta línia. El tema del pressupost, igual. Els pagaments, diu: «Els pagaments són molt importants, però com que ja tenim una moció, millor no en parlem.» Doncs, millor no en parlem. Si vostè no vol que en parlem, perquè tenim una moció i en vam parlar l'altre dia, doncs, millor que millor.

Ara, vostè em diu: «Escolti'm, jo estic per un model mixt.» Un model mixt, després d'haver proclamat aquí, a la cambra, diu, textualment: «Com és possible que els treballadors no s'aboquin al sistema públic.» Repeteixo: «Com és possible que els treballadors no s'aboquin al sistema públic?» Doncs perquè tenim un model mixt, senyora diputada, i aquest model mixt el defensa vostè i el defenso jo; no s'hi aboquen, entre altres coses, perquè hi han deficiències, però perquè tenim un model mixt, ep!, que té una intermediació del 19%, que té una intermediació de 1.100 casos diaris.

Vostè creu que això és tenir mala salut de present? És tenir mala salut de futur? Doncs, ho haurem de veure, però vostè m'agradaria que es definís. Ja sé que l'interpellat no pregunta mai l'interpellant, però si vostè es defineix respecte al model mixt, no sap el favor que ens farà.

Ara el SISPE. Home, el SISPE, aquí vostè fa un joc de mans que és que és bastant, bastant difícil de creure. Queda atent al joc de mans i si no fos perquè té experiència un i deixa de mirar les mans i pensa el que diu vostè, diu: «Això del SISPE..., com és possible que això del SISPE, però, com no fan funcionar el SISPE.» Senyora diputada, però com vostès que a l'Administració espanyola no fan funcionar el SISPE. Però si tota la convocatòria de retard ve per l'Administració espanyola. Si nosaltres no tenim un SISPE com Déu mana és per culpa de la Generalitat de Catalunya o és per culpa d'aquesta Administració espanyola, que vostè, des d'aquesta tribuna diu: «I és que el meu partit dona suport a aquesta Administració.» Doncs, naturalment que sí, però enlloc de preguntar-me a mi, pregunta als seus i ens ajuda que el SISPE funcioni. Vostè sap, senyora diputada, que el SISPE no funciona i no és un problema de l'Administració, perquè no funcionaria a Catalunya. Per què no funciona a la resta de l'Estat, senyora diputada? Per què no funciona el SISPE a la resta de l'Estat? O és que no funciona només a Catalunya? O és que funciona a la resta de l'Estat, el SISPE? O és que no han decidit vostès posar-lo en marxa a partir de l'1 de gener de l'any que ve? I si han decidit posar-lo en marxa l'1 de gener de l'any que ve, tindrà alguna cosa a veure Catalunya o tindran alguna cosa a veure totes les comunitats autònomes espanyoles? I és un problema de les comunitats autònomes només o és un problema de les comunitats espanyoles, de totes les comunitats i de l'Administració espanyola? I si vostè té suport i dona suport a aquest Govern espanyol des d'un Partit Popular a Catalunya, doncs, miri d'arreglar les coses, però cadascú –cadascú–, deia un clàssic: «a cada uno según sus responsabilidades», se'n recorda vostè del clàssic que ho deia, senyor López Bulla, «a cada uno según sus responsabilidades».

El tema dels endarreriments, senyora diputada, vostè ha dit que no creia que era oportú entrar en aquesta qüestió, doncs, jo, jo, bé, última cosa, vostè em diu: «perso-

nal», última cosa, personal, molt bé. Nosaltres estem treballant, senyora diputada, en la línia, però a més amb una transparència absoluta. És a dir, jo m'he reunit amb els sindicats, jo he tingut reunions públiques –públiques– amb els treballadors de la casa i funcionaris de la casa per explicar que volem aplicar la disposició transitòria tercera. Com s'aplica això? Aquesta és la qüestió. I aquesta és una qüestió en què el legislador, és a dir, vostè i jo, senyora diputada, assumint cadascú la seva responsabilitat, va tenir una disposició transitòria tercera que ara tenim alguna que altra dificultat a l'hora de la interpretació des del punt de vista de la funció pública, entre altres coses perquè tenim 600, pràcticament 600, 583 treballadors que diuen que estan en un determinat estat de precarietat, i probablement ho estan, i que tenen expectatives fonamentades per esdevenir funcionaris de la casa. I, lògicament, la funció pública ha de posar en marxa un concurs d'unes característiques específiques perquè aquest 583 treballadors tinguin l'oportunitat –tinguin l'oportunitat– de passar a la funció pública.

I el conseller d'Economia i Finances, aquí present, diu: «està bé», està bé, creu el conseller que és una cosa que podem fer. Què li avanço jo com a compromís per donar-li peu perquè si vol després ho discutim...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Com a compromís –i acabem, senyor president–, que aquests treballadors, el gruix d'aquests treballadors, en un període relativament curt gràcies al debat que estem tenint tant en l'àmbit del SOC com gràcies al suport del Govern de Catalunya veuran complertes les seves expectatives; més enllà del que vostè, amb la seva disposició transitòria tercera, podia esperar quan legislava.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. No hi han..., en el tràmit d'interpellacions no es contempla aquesta possibilitat. (*Remor de veus.*)

Sí, però... Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. La veritat és que llegint la interpellació que vostè va tenir amb el senyor Huguet l'altre plenari, vostè parlava: «És que la meva intervenció és fruit del parlamentarisme.» Escolti'm, jo li diria, senyor conseller, que li hauríem de donar un premi, un premi, de parlamentarisme, perquè vostè té la capacitat de fer anar les paraules en el sentit que més li convé, però amb la millor de les expressions, el malabarisme polític. Jo crec que hauria de passar de parlamentarisme polític al malabarisme polític, senyor conseller, perquè és vostè un artista i un artífex d'això i la veritat –la veritat–, miri, el senyor Bulla també fa expressió corporal, jo crec que també estem d'acord en això –també estem d'acord en això. El malabarisme

polític que vostè té és digne d'una cambra com aquesta, i li ho dic amb tot el «carinyo», amb tot l'afecte i a més amb tot el reconeixement que no gaires diputats i diputades podem –o no– tenir aquesta capacitat.

I li ho dic per diverses raons, senyor conseller, perquè miri, vostè em diu, la primera de les qüestions, diu: «Escolti'm, és que si vostè hagués sentit la interpellació del senyor Bulla, doncs, moltes d'aquestes qüestions haurien estat contestades.» Jo, el primer que he fet en aquesta cambra ha estat agrair aquesta intervenció prèvia, però també recordar-li una cosa, senyor conseller. Vostè té l'obligació de dir-ho a tots els grups –a tots els grups. En aquest sentit, a mi em sembla molt bé que recordi a aquesta diputada que podria haver-ho escoltat abans, però jo li puc recordar que la seva obligació és contestar-ho en aquesta cambra a tots els grups i a totes les preguntes que se li fan i no deixar-se les responsabilitats que vostè té, ja li he dit, amb aquesta gran capacitat de paraula que vostè ha anat tenint.

Si li sembla anem al contingut de moltes de les coses que ha contestat, perquè, és clar, vostè diu: «Home, aquesta diputada està preocupada». Li ho torno a reiterar: clar que sí, com també li ho he dit al principi! Aquesta diputada confia en la bona salut del sistema d'ocupació de Catalunya i del Servei d'Ocupació de Catalunya, clar que hi confiïm, però, escolti'm, avui hem deixat sobre la taula, i és manifest que vostè ha tingut tres interpellacions en dos plens sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya, la qual cosa demostra que no tot rutlla tan bé com aquest conseller ens ha volgut demostrar.

Una de les qüestions, miri, vostè diu: «Escolti'm, el sistema d'intermediació laboral a Catalunya...», i llavors, amb aquesta habilitat que vostè té, és tot culpa de l'Estat. Jo –recordi la meua intervenció que he fet– he entonat el *mea culpa*, i he dit, escolti'm, en la part que correspongui, en la part que correspongui al Govern de l'Estat aquesta diputada reconeix aquesta responsabilitat, però també li haig de dir a vostè, senyor conseller: el responsable de les polítiques d'ocupació i de l'execució d'aquestes polítiques és el Govern de la Generalitat de Catalunya. Qui ha de negociar amb el Govern o no és el Govern de la Generalitat de Catalunya. A nosaltres, senyor diputat i senyor conseller, el que ens deien i el que algun diputat ha dit és que a nosaltres ens paguen per fer política a Catalunya, clar que és del mateix Grup, però la responsabilitat és seva i és vostè qui ens ha de donar explicacions a nosaltres; no confongui els termes, senyor conseller, perquè la política catalana no va així.

Dir-li, el SISPE funciona. I vostè sap molt bé que la resta i la xarxa d'intermediació a la resta de l'Estat és possible i no pas a Catalunya. És a dir, el que vostè ha dit no és pas correcte ni és pas encertat.

Respecte al pressupost, senyor conseller, vostè ens contesta que hi han 269 milions d'euros i, escolti, no m'ha dit el que li he preguntat. És del pressupost de les polítiques actives de l'Inem? És el pressupost genèric que es va aprovar? Vostè no ha contestat. A la millor, llegint el full, que clar només el té vostè, perquè com que l'ensenya i no ens l'explica en aquesta cambra, aquesta diputada no ha pogut saber si aquest pressupost és el de

polítiques actives de l'Inem o és el genèric. Jo crec que és el de polítiques actives de l'Inem, i torna sense contestar a aquesta cambra què és el que ha fet amb el presupost.

Però, escolti'm molt més. Sobre el tema dels deutes que hi han en les accions de formació ocupacional, aquesta diputada no ha dit que no l'interessi, senyor conseller, –no ha dit que no l'interessi–, no canviï el sentit de les paraules; ha dit, aquesta diputada, que ja ho havia presentat en una moció, que això ja estava aprovat perquè ho havíem exigit al Partit Popular i que avui –li ho torno a recordar– s'ha de tornar a presentar per incompliment del Govern de la Generalitat, per incompliment de la seva Conselleria. Això és el que hem dit i això és el que reiterem i li haurem de tornar a dir. Però, escolti'm, sobre el model de les OTG, a vostè sembla que només els preocupin els canvis de rètols, perquè clar parla del model de les OTG i em diu: «Clar, és que es necessiten diners». Bé, hi han més coses que els canvis de rètols, hi han moltes més coses: no m'ha parlat de recursos, no m'ha parlat de programació, no m'ha parlat de planificació, no m'ha dit què es vol fer amb aquesta xarxa d'oficines, etcètera, etcètera.

Respecte al tema de la formació professional ocupacional, tampoc ha informat aquí de quin és l'estat i la situació de l'Institut Català de les Qualificacions, com es faran o no les certificacions per part del Servei d'Ocupació de Catalunya; tampoc n'ha dit res. Dir-li, a més, senyor conseller, que en aquesta cambra s'han rebut –i suposa que la resta de diputats també ho tenen–, s'han rebut queixes de la Federació de Cooperatives respecte a esmenes possibles en el Decret de l'Institut Català de les Qualificacions per la seva no-representativitat en aquest Institut, i crec que això s'hauria de redreçar, senyor conseller, s'hauria de redreçar perquè ja es va cometre l'error en el sistema del Forcem i hem de tenir en compte la capacitat de generar ocupació i la capacitat de crear el PIB que tenen les cooperatives a Catalunya i l'autoocupació a Catalunya, i aquest és un dels seus compliments, també, senyor conseller.

Dir-li, senyor conseller, que la veritat jo que em digui que, en un any gairebé que farà que té el SOC, farà aquest juliol, vostès han fet cinc reunions i que en aquestes reunions es parlen de moltes coses, li ho torno a dir, senyor conseller, això és insuficient.

El Grup Parlamentari Popular creu que s'hauria d'haver anat molt més enllà, creu que hauríem d'haver tingut ja el Pla general d'ocupació, creu que tindríem de saber quines són les prioritats d'ocupació del Govern de la Generalitat de Catalunya, quin és el model de les OTG, perquè, clar, vostè em diu: «tindrem una nova cartera de serveis». Bé, i en aquesta cartera de serveis, què hi ha?, els nous sistemes de tutoria, els nous sistemes de prospecció...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Acabo, senyor president.

El president

Molt bé.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Uns nous sistemes de prospecció –li recordo que les unitats de desenvolupament local ja ho feien això–; indefinició en els continguts d'allò que vostès proposen i no explicació en aquesta cambra d'allò que vostès fan.

Senyor conseller, jo crec que, de ben segur, amb la Moció que farem aquest Grup i el Grup d'Iniciativa segur que donarem un impuls molt major al Servei d'Ocupació de Catalunya, i dir-li que aquesta coincidència és fruit de l'afecte amb el diputat López Bulla i és fruit de l'estima que tots dos tenim per l'impuls del Servei d'Ocupació de Catalunya, a banda de posicionaments ideològics.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, una qüestió d'aclariment en què tinc molt d'interès. Quan jo li deia a vostè: «S'ha perdut part del debat anterior», ho feia des de la perspectiva –cregui'm–, no de renunciar mai al plaer d'escoltar-la i de poder contestar-la (*rialles*), només per economia processal, perquè hi han algunes..., només ho deia per això, i m'ha de creure. Evidentment, vostè aquí anuncia una llei de ferro del Parlament; diu: «Escolti'm, jo tinc dret a preguntar, vostè té dret a contestar.» Escolti'm, faltaria més, senyora diputada –faltaria més. Què és el parlamentarisme, des del punt de vista del control de l'acció del Govern, sinó el dret a preguntar i el dret a respondre? Hi té tot el dret. Jo només ho deia perquè mai em perdria aquesta satisfacció de les seves intervencions, primer, i per economia processal.

Ara anem al fons de la qüestió. Vostè em diu: «Escolti'm, la cosa no deu anar tan bé, quan hi han tres interpellacions.» Aquesta mateixa tradició parlamentària, aquesta mateixa tradició dels grups de l'oposició ens fa saber a tots que tocava..., sí, senyora diputada, tocava, i tant, que tocava parlar del SOC! La qual cosa, a més, senyora diputada, jo agraeixo molt que toqui, perquè ens permet explicar tot el que estem fent respecte al SOC. Tocava, i aleshores, com que tocava, presentem la interpellació al Govern, diem al Govern que això no acaba d'anar bé, que en això no estem satisfets perquè, afortunadament, vostès fan la feina de l'oposició i, vostè ja em permetrà, jo desitjo que la segueixin fent vostès durant molt i molts anys; tocava aquesta interpellació, vostès la plantegen amb tota la legitimitat i jo la responc amb tota la legitimitat, per entrar en el tema dels continguts. Però no dedueixi del fet que hi hagin tres interpellacions la conclusió final que, escolti'm, això no va bé. Perquè el que vostè ha de discutir no és dir: «Fa un any que tenim SOC, i vostès què han impulsat?»

Jo li he fet una anàlisi molt més concreta, una anàlisi molt més fonamentada. Li he dit que des del mes de novembre, quan decidim..., mes de novembre... Vostès i nosaltres aprovem la Llei el mes de juliol del 2002, eh que sí?, juny del 2002. Bé, nosaltres, el mes de novembre, no fa un any «i què hem fet?» El mes de novembre prenem una decisió política en un context determinat, després de parlar-ho amb tots els agents socials, d'impuls del SOC, i ens hi apliquem. Ja ens hi apliquem des del punt de vista dels continguts.

Vostè, senyora diputada, no pot sortir aquí i dir: «Escolti'm, això dels serveis, exactament, què són? Això del pressupost, què és?» Perdoni'm, nosaltres hem donat informació d'aquestes característiques, però si vostè tingués..., en lloc de preguntar d'una manera absolutament genèrica «polítiques d'intermediació...», ve aquí, amaga amb el SISPE, pregunta sobre les intermediacions i després em parla del SOC; si vostè ve aquí i em pregunta específicament sobre temes en concret... Vol que parlem de la cartera de serveis? Senyora diputada, per a vostè. (*El conseller mostra un full a la diputada Sra. Sánchez-Camacho.*) Vol que parlem del problema del pressupost? Per a vostè. (*El conseller mostra un altre full a la diputada Sra. Sánchez-Camacho.*) Li he reconegut –i com celebri que estigui aquí ara el conseller de d'Economia i Finances– que estem estudiant –vostè m'ho desmentirà, senyor conseller– el finançament complementari del SOC. Sí o no, senyor conseller? Vostè em desmentiria respecte a aquesta afirmació?

El president

S'imagina que fos que sí? Seria terrible, senyor...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Seria per donar per acabada la intervenció, senyor president.

(*Rialles i remor de veus.*)

El president

Exactament.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Si el senyor conseller d'Economia i Finances diu: «Escolti'm, de què està parlant?», baixem del faristol i això s'ha acabat per avui –s'ha acabat per avui.

Deixi'm que li digui una altra cosa. Respecte al SISPE, senyora diputada, el que li deia és que..., no que vostè tingui cap responsabilitat: li deia com funcionava el SISPE, com funcionava i com nosaltres ens havíem marcat l'objectiu de l'1 de gener, però aquest no és un problema de la Generalitat de Catalunya; només no és un problema de la Generalitat de Catalunya.

Respecte al tema de les oficines i model d'oficines de treballadors de la Generalitat. Senyora diputada, vostè no pot venir aquí a dir que, escolti'm, el tema de les oficines, és que és un problema només d'imatge. No, vostè no m'ho pot ni preguntar, això, senyora diputada. Vostè pot fer el que vulgui, però vostè, si creu que veritablement, quan parlem de la cartera de serveis, quan parlem de les noves oficines, quan parlem de les

dues fases d'implementació, les noves oficines, com les entenem, els drets dels treballadors i la capacitació dels treballadors que volem, la formació que estem fent amb els nostres funcionaris, els problemes de seguretat a què estem fent front a les oficines, les remodelacions actuals que estem propiciant..., vostè creu que això és un problema de posar, senzillament, SOC? Home, la veritat, senyora diputada, les coses no van per aquí. Jo ja sé que el debat parlamentari a vegades té aquests estirabots, sé que vostè ho diu, però de veritat, de veritat, no ho pensa; sé que vostè ho diu, però de veritat, de veritat no s'ho creu.

I jo prefereixo, en aquest debat, senyor president, i quasi per acabar, prefereixo tenir aquesta percepció, senyora diputada, del que vostè pensa i del que vostè creu, més enllà del que vostè diu. Però, en qualsevol cas, tindrem l'oportunitat de veure la Moció, ens posarem d'acord, perquè a vostè l'anima exactament la mateixa passió que a mi m'anima: que el SOC funcioni; a vostè l'anima la mateixa voluntat fèrria que a mi m'anima: que els treballadors tinguin un bon instrument d'intermediació. Sé que vostè desitja que això funcioni bé a Catalunya per a les empreses, els treballadors i les treballadores; desitgem exactament el mateix. Només hi ha una diferència: vostè s'ho miren, nosaltres ho apliquem. I que duri, senyora diputada.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de l'economia catalana (tram. 300-01075/06)

El quinzenès punt és la interpellació sobre l'impuls a l'economia catalana. La presenta l'il·lustre diputat senyor Marià Curto, en nom de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Curto i Forés

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, com vostè sap, alguns malpensats diuen que els economistes passen la meitat del seu temps fent previsions i l'altra meitat del temps explicant per què aquestes previsions no es complixen. Dic això, honorable conseller, perquè estem vivint uns moments en què dia sí, dia també, apareixen previsions, revisions de les previsions, noves previsions, revisions d'aquestes noves previsions..., és a dir, pareix que l'economia i la preocupació pel funcionament de l'economia es basen, fonamentalment, en el que la gent o les institucions preveuen que passarà. Jo avui, amb aquesta interpellació, evidentment, no li parlaré de previsions, sinó que vull parlar del que crec que la gent ens demana als polítics i als governs, és a dir, quines són aquelles accions, aquelles actuacions, quins són els resultats d'aquestes actuacions i d'aquestes accions que poden anar en benefici dels ciutadans.

El passat mes de desembre, amb motiu del debat prespostari, es feia una valoració, per part del Govern i de

tots els grups d'aquesta cambra, de la situació de l'economia catalana. En aquells moments –i avui encara més, perquè ja es coneixen dades més definitives del que va ser l'any 2002–, fèiem i fem un balanç moderadament positiu. El producte interior brut de Catalunya, tot i haver-se desaccelerat per segon any consecutiu, es va tancar amb un creixement del 2,2%, enfront del 2,4 de l'any anterior i, en tot cas, superior al creixement global de l'economia espanyola, i va doblar, com vostè sap, el creixement mitjà de la zona euro; creixement que va anar acompanyat també –i així es va dir, i així s'ha confirmat– d'un important augment de l'ocupació.

A pesar de tot, la taxa d'atur estava situada en un nivell relativament alt –el 9,6– amb relació al que és la mitjana de la Unió Europea, i teníem també un desequilibri en una de les variables que sap vostè que ni el Govern de la Generalitat ni, en aquests moments, el Govern de l'Estat tenim la capacitat de controlar, que és la taxa d'inflació.

Però, en tot cas, es van complir els compromisos pressupostaris, és a dir, el Govern va complir els seus deures, van presentar un pressupost i el van tancar equilibradament, van tancar amb un increment del deute moderat, i, en definitiva, el resultat del 2002, tant pel que fa als agents econòmics com pel que fa a l'Administració, va ser un balanç, malgrat la debilitat de l'entorn econòmic de la Unió, que ha respost –de l'economia catalana–, que ha respost positivament. Cosa que ha estat possible també, com vostè sap, gràcies a l'evolució positiva de la demanda turística, a la inversió en el sector de la construcció, i també acompanyat d'una dinàmica, tot i que alentida, del sector industrial, que també va ser positiu, aquest sector, amb aquesta dinàmica alentida, debilitada per l'atonía de les exportacions. En tot cas, el resultat global de l'any 2002, com he dit abans, es pot considerar d'un moderat optimisme.

De fet, no voldria deixar l'oportunitat de dir a la cambra una cosa que també ajuda a valorar, diríem, aquesta situació positiva, i és la informació que ahir apareixia en un mitjà de comunicació, que feia referència a un informe de la Comissió Europea on s'elogiava de forma clara i contundent un dels aspectes de la política econòmica del Govern i que feia referència al model d'innovació empresarial de Catalunya, que havia emprès el Govern de la Generalitat, concretament el seu programa 2001-2004, i deia, concretament, que aquest model havia permès amb èxit plantejar el model català com un model eficient per crear un marc administratiu afavoridor de la inversió.

De fet, en els pressupostos de la Generalitat per al 2003 –un dels instruments fonamentals de política econòmica que té el Govern– s'incorporaven, com vostè sap, dues prioritats bàsiques, molt interrelacionades entre si: d'una banda, l'impuls a l'economia productiva, i d'altra banda, la família i la política de benestar, amb la voluntat de fomentar el progrés econòmic i social de Catalunya.

En l'àmbit, precisament, de l'impuls de l'economia productiva, honorable conseller, els pressupostos recollien, per una part, un creixement important en la inversió pública, bàsicament en matèria de carreteres, transports, telecomunicacions..., però també en l'àmbit del

medi ambient i dels serveis socials. I en aquesta línia, també, els pressupostos del 2003 potencien l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrari, com a institucions de crèdit orientades a fomentar i recolzar les iniciatives del sector públic, alhora que incorporaven també aquests pressupostos un conjunt d'actuacions financeres que tenen per objectiu facilitar als petits emprenedors el capital necessari per crear noves empreses i dur a terme actuacions d'innovació tecnològica, de recerca, i també facilitar-ne la projecció a l'exterior.

Finalment, aquestes pressupostos que vam aprovar per a l'any 2003, en l'àrea de treball, incloïen actuacions encaminades a fer créixer la taxa d'ocupació, incidint en la qualitat d'aquesta ocupació, en la millora de les condicions de treball, i a enfortir l'estat del benestar, potenciant la innovació i la formació com a factors lligats a la creació d'ocupació.

Els esdeveniments internacionals dels últims mesos i de les últimes setmanes ens porten a fer algunes reflexions. De fet, l'economista en cap del Fons Monetari Internacional dia a la cimera del Fòrum Econòmic Mundial, celebrada a Davos el mes de gener, dia: «Vivim una tèbia recuperació en què persisteixen nombrosos riscos.» Es tracta d'un diagnòstic sintètic i encertat sobre la situació econòmica al començament del 2003, que, després d'un any complicat, com va ser l'any 2002, no acaba de trobar un camí clar per tornar a la tònica de recuperació ferma. De fet, el mateix Consell de la Unió Europea dels passats 21 i 22 de març també va debatre la situació econòmica a nivell de la Unió Europea, a nivell mundial; va recordar la necessitat de definir unes prioritats molt concretes per al conjunt de la Unió, incrementar l'ocupació i la cohesió social, interconnectar Europa, potenciar el mercat interior, protegir el medi ambient..., aspectes, diríem, que estan lligats a la resolució de l'estratègia de Lisboa, que, com vostè sap, la Unió Europea es va comprometre a impulsar a nivell de la Unió.

Reformes econòmiques que són necessàries..., i, de fet, el que vull dir amb aquesta exposició és que tant la Unió Europea, pel que fa a les seues previsions, relligant, com he dit, amb l'estratègia de Lisboa, com els esdeveniments que en aquests moments estem passant a nivell mundial, com un fet que no ha de passar desapercebut per part dels empresaris, i també de les administracions, a nivell europeu, com és la futura ampliació de la Unió Europea l'any 2004..., és a dir, l'1 de maig de l'any 2004, com vostè sap, s'incorporaran a la Unió deu nous països –deu nous països–, i properament dos més, que aportaran més de cent milions d'habitants, que transformaran, segur, les relacions comercials dins de la Unió Europea, modificaran el paper dels fons estructurals i el que han significat, el paper que hi han jugat els diferents estats de la Unió els últims anys; aportaran, segurament, riscos per als països actuals, com és Espanya, però també moltes oportunitats que cal tenir en compte i que cal que tant el teixit empresarial com les administracions, conjuntament, valoren aquesta nova oportunitat, intenten minimitzar els riscos i afronten, com he dit abans, aquesta ampliació en les millors condicions.

De fet, és cert, i vostè ho sap, senyor conseller, que els països de la Unió Europea, sobretot països com Espanya, tenen dubtes sobre si l'ampliació de la Unió Europea repercutirà positivament o negativament amb relació a la nostra economia. Jo sóc dels que penso que s'han d'aprofitar les oportunitats, perquè, de fet, els riscos es poden solucionar.

Davant d'aquesta situació general, davant de les previsions que havia fet el Govern en els seus pressupostos, el nostre Grup voldria conèixer, per una part, quin és el grau d'implementació d'aquestes polítiques d'impuls a l'economia que havia comentat que preveïen els pressupostos; quines repercussions pot tenir, en tot cas, la situació internacional en l'economia catalana, especialment quan comença l'època de l'any de major afluència turística, i, davant d'aquesta conjuntura internacional, què és el que fa el Govern, què pensa fer el Govern, de cara a continuar aquest impuls de l'economia catalana, que durant l'any 2002, com he dit, s'ha confirmat que va ser positiu i que esperem que també ho sigui per al 2003.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, senyor president. Efectivament, a partir dels fets que van succeir l'11 de setembre de l'any 2001, doncs, es va iniciar una etapa d'acceleració de la situació i de la conjuntura econòmica internacional i europea, que també, doncs, d'alguna manera, ha arribat a la nostra economia i ha condicionat bona part de totes les perspectives i de totes les anàlisis econòmiques que s'han hagut de fer al llarg dels últims quinze mesos anteriors, i aquesta conjuntura, doncs, avui encara planeja i condiciona la presa de les decisions, i en alguns aspectes, doncs, està incidint negativament en alguns àmbits, eh?, de l'activitat econòmica, i això és una realitat, és una evidència.

Hem estat administrant en aquests últims anys un context de més incertesa i una evolució, i previsible futura, també, evolució, més dèbil que la que teníem anys endarrere dels fets que van succeir l'11 de setembre.

També no tot el que passa avui és atribuïble a aquesta incertesa, és a dir, ja és efecte de tota una trajectòria econòmica que té altres explicacions més estructurals i més profundes que no, doncs, l'impacte d'una reacció per un context d'incertesa provocat per uns fets com els que es van generar a partir de l'11 de setembre i accelerats a partir d'aquell moment per les diverses, diguem-ne, confrontacions que hem tingut, doncs, en el panorama internacional, i darrerament, doncs, més accelerat per tot el risc i per tota la situació que genera el conflicte a l'Iraq, no?

Però la pregunta que se'm planteja i l'aspecte que jo crec que pot ser interessant d'analitzar és com tot això ha perjudicat l'economia de Catalunya, o si l'ha perju-

dicat, o com l'està perjudicant, no?, o quin està sent l'impacte que està tenint en la nostra realitat econòmica. I, en aquest sentit, els he de dir que les expectatives, la incertesa, tot el risc del panorama internacional, ha estat més la impressió i ha estat més, doncs, la sensació de la possible, diguem-ne, incidència negativa en l'economia catalana que el que realment ha estat quan ja han passat uns suficients mesos com per veure com va aquest impacte, doncs, tot aquest context internacional a la nostra economia.

L'any 2002 és el primer any que tenim de referència. L'any 2002 ens pensàvem que seria molt més negatiu del que ha estat. De fet, ara ja tenim les dades absolutament tancades, no les provisionals, sinó les definitives, de quin ha estat el creixement econòmic de l'any 2002 de l'economia a Catalunya, mesurat en termes del producte interior brut, i l'any 2002 l'economia a Catalunya ha crescut un 2,2. Un 2,2 és un creixement prou positiu, perquè és més del doble del creixement mitjà de la Unió Europea i, a més a més, és un creixement que, si m'ho permet, està dos dècimes per sobre del creixement que ha tingut l'economia espanyola. És a dir, hem crescut més que Espanya i hem crescut més que la Unió Europea, no?, i un creixement d'un 2,2 no és un creixement, diguem-ne, gens menyspreable.

Si analitzem una mica, doncs, l'estructura d'aquest creixement, veiem que l'agricultura ha tingut un increment d'un 7,2, que no és gens, diguem-ne, menyspreable, o el sector industrial, un 1,3, que és el que va, doncs, amb una evolució més alentida, però, en canvi, per exemple, tenim sectors, com, per exemple, el més dinàmic, que es el sector d'arts gràfiques, que ha tingut, l'any 2002, un creixement d'un 7,5, o, per exemple, el d'indústries químiques, que ha crescut un 6,4, o el sector dels productes alimentaris, el de begudes i el de tabac, que ha crescut un 3,4, no?

És veritat que hi han altres sectors, com pot ser el tèxtil, que continua el seu procés lent i continuat de desacceleració i ha tingut també un altre, doncs, retrocés d'un ordre d'un 6,3, i sectors, com, per exemple, el de maquinària, la producció d'oficines, que ha tingut potser la caiguda més important, d'un 6%.

Però, al costat d'això, tenim un sector motor, que és el de la construcció, que registra un creixement d'un 3% en el 2002, o, per exemple, el sector de serveis, que és ja el nucli més important i més potent de l'economia de Catalunya, que creix un 2,5 en aquest any 2002.

En resum, l'any 2002 ha sigut més bo del que ens pensàvem i, malgrat tot, doncs, l'evolució que està tenint l'economia en aquest primer trimestre del 2003 està seguint també aquesta mateixa tendència. És a dir, el primer trimestre del 2003 el creixement econòmic és millor que l'últim trimestre del 2002. És a dir, en el 2002, l'últim trimestre del 2002, el creixement que vam tenir des d'octubre, novembre, desembre va ser l'1,9, la mitjana, perquè veníem dels primers trimestres molt més bons, però va anar afluixant-se, l'últim trimestre del 2002 va ser l'1,9. En canvi, el primer trimestre del 2003 el creixement que avui ja tenim en aquests moments, doncs, registrat és d'un 2,1%.

És a dir, l'economia de Catalunya en el primer trimestre, dintre del context de la guerra de l'Iraq, doncs, el creixement que està tenint la nostra economia és de l'1,1, però si, a més a més, analitzem les dades que el conseller, ara, de Treball, doncs, ha analitzat i ha comentat, doncs, veiem que en el primer trimestre d'aquest any 2003 estem observant que estem tenint el nivell més elevat mai obtingut de, diguem-me, gent treballant i afiliada a la Seguretat Social a Catalunya, és a dir, el març del 2003 el nombre de persones afiliades a la Seguretat Social, doncs, se situa en 2.971.849 persones, el nivell més elevat mai assolit, i els nivells d'atur són els més baixos mai obtinguts, també.

Per tant, estem en aquests moments en una situació en què l'economia creix i, a més, no només creix —que a vegades es creix i s'ha crescut, anys anteriors, sense crear ocupació—, estem creixent i creant ocupació neta en el país, cosa que és l'objectiu final que ha de tenir sempre la política econòmica: assegurar el creixement, però un creixement amb capacitat de crear ocupació i ocupar les persones, no?

Per tant, aquesta és la primera reflexió que li puc fer global de la situació. No obstant, li reconec que el context és d'incertesa, eh?, i el panorama general internacional té avui molts elements d'incertesa que fan pensar que les coses en un futur, doncs, bé, s'han d'analitzar, i s'han de gestionar i s'han d'administrar amb molta prudència i amb molta cautela.

Ara, què fa el Govern? Què fem el Govern des de la política econòmica? Doncs, principalment, posar els instruments que avui tenim al nostre abast al servei d'ajudar al procés que avui està fent la nostra societat, i la societat està fent avui un procés bàsicament situat en dues grans tendències, que són internacionalitzar més tota l'activitat econòmica que s'està fent i transformar tots els processos de producció que avui s'administren a Catalunya a les noves tecnologies, dos tendències, dos macro-tendències, de flux continuat i creixent de transformació, que és obrir molt més l'economia als mercats internacionals i transformar-la a les noves tecnologies.

Pel que fa al primer punt, li he de dir que Catalunya avui té un grau d'obertura de la seva economia molt elevat. Avui gairebé més del 50% de tot el que fabrica Catalunya en béns i serveis es ven fora d'Espanya, al món, a la resta del món, un 30% es ven a Espanya i un 20 es ven a Catalunya, és l'autoconsum de la pròpia societat. I si analitzem l'economia catalana en la resta nostra del món, integrant també la resta d'Espanya com, diguem-ne, l'exterior de l'economia de Catalunya, avui tenim una taxa d'obertura del 150%, és a dir, una taxa d'obertura superior a la que té avui Finlàndia, a la que té avui Holanda o a la que té avui Irlanda, eh?, tenim una taxa d'obertura, d'internacionalització, de les més elevades d'Europa.

Per tant, això que li vull dir què vol dir? Vol dir que en un futur el nostre creixement, el nostre benestar, el benestar de la gent que viu a Catalunya, dependrà del que nosaltres venguem al món, del que siguem capaços de continuar venent al món, no?, i això vol dir que la societat continuarà la línia i la tendència d'internacionalització, i això vol dir, doncs, que, en aquest sentit, tots

els nostres instruments s'han de posar al servei d'aquesta tendència.

Per això, el Govern, dintre de la seva política econòmica, prioritza en el pressupost públic les inversions públiques per fer infraestructures que ajudin la societat catalana a situar millor i amb més eficiència els seus productes al món, i, la segona, donem més prioritat a tots els instruments de formació i de recerca i de desenvolupament, perquè és la via, formació més recerca i desenvolupament..., els instruments necessaris per adaptar-se a les noves tecnologies i aguantar els processos de competència amb la resta del món.

Aquestes són les dues grans tendències, però n'hi ha una de tercera, i és ajudar la societat catalana, l'empresa, la petita, la mitjana empresa, ajudar-la a finançar-se en aquest procés. Ampliar, transformar, vol dir finançament, i s'ha d'ajudar a finançar la petita empresa i els treballadors autònoms de forma preferent per acompanyar-los en aquesta evolució. I en això què fem? Doncs capacitem més l'Institut Català de Finances, capacitem més l'Institut Català de Crèdit Agrari, installem en la societat instruments per poder ajudar en projectes d'inversió. Per exemple, doncs, societats de capital risc, Invercat, que està especialitzada a fer inversions cap a l'exterior; Invertec, inversions en companyies de component tecnològic; Innocat, font de capital risc especialitzats en temes d'innovació, o, per exemple, doncs, instruments per concedir avals a les petites i mitjanes empreses, com Avalis, una societat de garantia recíproca construïda amb quaranta-una societats.

I acabo dient-li que, darrerament, una de les últimes mesures que hem impulsat ha estat, concretament, aquesta línia bonificada en favor de la petita empresa i dels treballadors autònoms, un acord que s'ha subscrit amb tots els bancs i amb totes les caixes de Catalunya, un acord que té per finalitat, doncs, concedir un punt de bonificació a una línia de crèdit bonificada per a petites...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...empreses i treballadors autònoms —acabo, senyor president— i un 50% d'aval amb aquest instrument. Després, en tot cas, doncs, li aprofundiré més aquest instrument, si hi té més interès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en primer lloc, agrair-li les explicacions, que, com no podien ser d'altra manera, expressen, d'alguna manera, el que el nostre Grup, amb la nostra interpellació, detectàvem, és a dir, aquesta constatació que, de fet, a pesar de la situació internacional, a pesar de les incerteses, a pesar

d'aquesta situació, diríem, que molts voldrien traslladar de catastrofisme, de fet, l'economia catalana va respondre positivament l'any 2002 i està també responent positivament a l'inici del 2003.

També valorem molt positivament aquestes actuacions, que, com li deia al principi, és el que ens demana la societat, més enllà de previsions, de projeccions, que puguen donar satisfaccions a uns o als altres. Realment, veiem que hi ha un gruix de propostes, de mesures que ha pres el Govern i que creiem que van en la direcció del que a nosaltres ens preocupava, que era mantenir l'economia catalana en un bon nivell i fer tot el que des del Govern es pot fer de cara a impulsar aquesta economia productiva.

Solament..., acabaré la meua interpellació a l'honorable conseller dient-li que, probablement, després de les explicacions, veiem que la societat, sobretot el sector empresarial, els agents econòmics en general, no sé si coneixen prou aquestes iniciatives. Potser són iniciatives recents, però crec que potser valdria la pena difondre-les, donar-les a conèixer, perquè poguessen ser aprofitades al màxim. Penso que són instruments potents i importants i que val la pena donar-los a conèixer, com també crec que seria interessant per al tema que jo plantejava, ajudar, col·laborar amb el sector empresarial, sobretot un sector empresarial que, com vostè molt bé ha dit, l'economia catalana..., molt obert a l'exterior, però que té davant del repte de l'ampliació de la Unió Europea obligacions, deures i, sobretot, decisions a prendre importants, que no ens ha de deixar o no ens ha de permetre tenir, diríem, una situació de tranquil·litat o, simplement, de deixar que les coses es vagen produint pel seu camí amb tota normalitat, perquè, ho torno a dir, penso que les transformacions que es poden produir, que es produiran, segur, a partir de l'any 2004 en la Unió Europea afectaran el nostre país, i penso que és bo que el Govern s'implique de forma clara a donar suport al sector empresarial, a la internacionalització de l'economia i, sobretot, a adequar la nostra estructura productiva a la nova competència que li sortirà d'aquests mercats i, segur, als canvis que es produiran en les relacions econòmiques de Catalunya, de les empreses catalanes, tant amb la Unió Europea actual dels quinze com amb la Unió Europea dels vint-i-cinc.

Esperem que, en tot cas, les mesures, com he dit abans, ajuden a aquest objectiu i, sobretot, el que deia, crec que val la pena que el Govern done a conèixer, clarament, no solament al Parlament, que és el que ha fet avui, sinó al conjunt de la societat catalana, perquè pugui aprofitar aquests instruments que el Govern posa a la seua disposició.

Res més i moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Doncs, sí, realment, hem de reconèixer que la societat catalana, les petites i mitjanes empreses, els professionals, els agents econòmics

i socials, malgrat, doncs, el context en què ens estem movent, han sabut adaptar-se i han sabut continuar impulsant la nostra activitat en la línia i en les direccions que veníem administrant darrerament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És a dir, aquesta és la evidència. L'evidència és que no traiem importància a la conjuntura, no traiem valor a la incertesa i als panorames internacionals, als impactes o a les crisis que es poden provocar en determinats àmbits i en determinats sectors com a conseqüència de determinats fets succeïts en el panorama més internacional, però la realitat és que la població de Catalunya ha sabut adaptar-se, ha sabut continuar en les línies de projecció i d'activitat que venien administrant anys enre, i l'evidència és que estem, en aquests moments, constatant que estem creixent: estem creixent en la bona direcció, estem creixent amb qualitat, creant ocupació i transformant tecnològicament, doncs, els processos de Catalunya.

Ara, té vostè raó. Potser, doncs, aquestes actuacions s'han, ara, de prioritzar en l'àmbit de l'ampliació de la Unió Europea. Segurament, potser, aquí s'han de prendre iniciatives, s'han de prendre..., accelerar determinades decisions. Els grans instruments que té avui, per exemple, el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, doncs, que són el Copca i el Cidem, potser els hem de capacitar més per especialitzar-los, per exemple, en l'àmbit de l'ampliació de la Unió Europea. De fet, és el que ja s'està fent en aquests moments, obrint XILA, oficines de contractació, en aquests països; el Copca avui té trenta-dos seus a trenta-dos països del món amb què ja s'està entrant en aquests moments en els països de l'ampliació de la Unió Europea.

Però sí que coincideixo amb vostè que potser hem de posar un esforç addicional a prioritzar, doncs, tots els instruments que avui tenim en l'àmbit de la política econòmica del Govern de la Generalitat al servei d'una particular avui i més intensa evolució del mercat internacional en els països de l'ampliació de la Unió Europea.

En aquest sentit, doncs, recullo el seu suggeriment per veure de quina manera podem accelerar i intensificar encara molt més les actuacions cap aquest àmbit del mercat internacional, que estic d'acord amb vostè que a Catalunya ens interessa molt l'ampliació de la Unió Europea.

Al marge de les dimensions polítiques, al marge del que això pot suposar de transformació i de revisió dels instruments més polítics i institucionals del funcionament de la Unió Europea, des de l'òptica estrictament econòmica, doncs, a l'economia catalana li interessa l'ampliació de la Unió Europea. És una oportunitat per continuar evolucionant i continuar també creixent, i continuar generant activitat econòmica, que ens garanteix progrés i benestar a la nostra ciutadania. I, en aquest sentit, doncs, crec que aquest esforç addicional s'ha d'orientar en aquesta direcció, i en prenem bona nota. Potser la Moció que podia acompanyar aquesta interpellació podria orientar compromisos en aquesta línia.

Després també li dono la raó que aquests instruments..., doncs, en fi, de finançament requereixen més difusió. Potser són molt nous, com vostè deia, i també són molt especialitzats, excepte d'aquesta línia de bonificació per a la petita empresa i treballadors autònoms. Cap comunitat autònoma de l'Estat espanyol havia instrumentat una línia bonificada d'aquesta naturalesa, i mai s'havia fet tan recolzada per un sector financer. És a dir, avui les deu caixes de Catalunya i els set principals bancs que operen a Catalunya, quasi el 98% de tot el sector financer que opera a Catalunya, ha donat suport a les dues línies de titulització, a l'Ftgenat 1 i a l'Ftgenat 2, que són dues titulitzacions que s'han fet de carteres de crèdit a la Borsa de Barcelona, i amb això s'ha alliberat estalvi per valor de més de 200.000 milions de pessetes –i ho dic en pessetes: 200.000 milions de pessetes–, que és la base de la línia bonificada que s'ha instrumentat en totes aquestes institucions financeres per a la petita empresa i el treballador autònom.

I, probablement, a partir del mes de maig –el mes de maig– s'instrumentitzarà ja operativament a les oficines i als bancs aquesta línia de crèdit bonificada per a petita empresa i treballador autònom, que és la línia de crèdit bonificada globalment instrumentada en el mercat català que mai s'havia fet. I 6.300 oficines de Catalunya comercialitzaran aquesta línia bonificada de crèdit amb un punt de bonificació per al pressupost públic i el 50% d'aval, també suportat des del sector públic. I això va destinat a les petites empreses. L'import màxim és de 10.000 euros..., de 10.000 fins a 1 milió d'euros, no es pot donar crèdit superior a 1 milió d'euros.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

I acabo, acabo, senyor president, acabo. I les empreses, doncs, a què anirà destinada aquesta línia són les empreses petites, eh?, empreses petites i treballadors autònoms. Però en aquest sentit, això potser sí, requerirà una difusió pública important per donar a conèixer a la ciutadania aquests instruments al seu abast.

I, potser, la Moció que podria acompanyar aquesta interpellació també pot orientar, doncs, mandat al Govern de Catalunya alguns compromisos en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la recerca, la innovació i la transferència tecnològica en el sector agroalimentari (tram. 300-01076/06)

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la recerca, la innovació i la transferència tecnològica en el sector agroalimentari

que, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula per defensar-la l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, la interpellació que ens ha precedit estava en un marc, també, de la influència de l'economia, però ha sortit reiteradament la importància de la recerca, el desenvolupament en l'economia catalana.

Aquest mateix matí, em sembla que és el punt número 21 de l'ordre del dia, el Grup d'Esquerra Republicana també interpel·la el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació sobre recerca, també.

I el nostre Grup Parlamentari, senyor conseller, com no podia ser d'una altra manera, en el sector agrari, també volem incidir en l'interès que tenim en la situació, a fer una mica de repàs, una posada al dia, de quins programes, en aquest sector d'R+D, s'impulsen des de l'Administració o des de la mateixa empresa o societat catalana.

Aquest seria una mica l'objectiu d'aquesta interpellació, que, de vegades, pot sorprendre, del mateix Grup Parlamentari que dona suport al Govern. Però és aprofundir en aquelles qüestions que ens semblen de vital importància, i més en un moment que, les últimes setmanes, els últims mesos, hem vingut parlant tots –el sector, el Govern, els grups parlamentaris– sobre com anem preparant el sector agrari català de cara a la influència a curt o a mitjà termini de la reforma de la política agrària comunitària. Recordo un document que vam signar la majoria de grups parlamentaris, i que coincideix bastant amb la postura del Govern, de les associacions professionals, del mateix sector, de com ens pot influir la reforma de la PAC a Catalunya.

També, i en feia referència abans, el conseller d'Economia, si en aquest sector agrari ens convé, no ens convé..., o la tecnologia i la recerca ens prepara perquè ens convé l'ampliació de la Unió Europea, dels països de l'Europa de l'Est.

Dintre aquest marc seria on situem aquest interès, en uns quants interrogants que ens agradaria que l'honorable conseller ens contestés i ens aprofundís.

Li confesso que em va entrar una mica d'inquietud, de sana inquietud, i de sorpresa en veure dies enrere..., repassant aquest programa de transferència tecnològica del Departament que vostè dirigeix, honorable conseller. I la veritat és que veure que en el 2003 hi ha 412 actuacions de transferència tecnològica, més el que pugui fer el mateix sector, més el que pugui fer l'IRTA, em va semblar que podria ser interessant aprofundir una mica més en aquest sector.

En tots els sectors econòmics, la recerca i la investigació constitueixen un factor de competitivitat cada vegada més important. L'R+D genera avantatges en la producció i és un valor afegit, potser com cap altre element. El sector agroalimentari, per tant, no pot quedar al marge d'aquesta situació general que en feia referència abans el conseller d'Economia.

També coneixem, a nivell de Catalunya, les grans empreses agràries o agroalimentàries que disposen, a part de les eines del mateix Departament, del mateix Govern, d'uns departaments propis de recerca. I a Catalunya hi ha destacades empreses específicament dedicades al desenvolupament de nous productes que han assolit un lideratge estatal i fins i tot internacional en els seus productes.

Recentment, els portaveus de la Comissió d'Agricultura vam visitar a Amer els Laboratoris Hipra, sobre un tema de recerca i tecnologia en sanitat animal, que ens van causar una bona impressió. En el camp de les càrnies, sabem també el bon treball de l'empresa Casademont, en el sector de recerca i investigació en la càrnia. En la fruita dolça, les experiències de Nufri, d'Actel, de la Poma de Girona. En la producció integrada de cítrics, l'Associació de Grups Exportadors del Baix Ebre i el Montsià. En el sector vitivinícola, Bodegues Torres, etcètera.

Ara bé, aquests positius efectes de l'R+D no poden quedar limitats a una part de les explotacions agràries ni a una part de les empreses agràries catalanes, sinó que creiem i desitgem que haurien d'incidir en el conjunt del nostre sector agrari, en el conjunt del territori, en el conjunt de totes les quaranta-una comarques catalanes; qualsevol productor hi hauria de poder tenir accés.

Sabem, senyor conseller, que el Govern de la Generalitat desenvolupa, i ho hem fet abans, aquest programa important de recerca agroalimentària i de transferència tecnològica. Tanmateix la pròpia naturalesa d'aquesta activitat incideix en diverses conselleries; abans he fet referència també a la Conselleria d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Per tant, l'optimització dels recursos econòmics requereix una òptima coordinació que, de ben segur, es deu portar a terme. De quina manera? Una de les preguntes.

L'IRTA s'ha guanyat un merescut prestigi els últims anys que fins i tot traspasa les fronteres. Recentment, també en una visita de diputats a la FAO a Roma ens van destacar, els receptors d'aquella interessant visita a la FAO, la col·laboració de l'IRTA en programes de la FAO també en el món de la recerca, cosa de què ens vam congratular d'una manera especial quan era pràcticament l'única comunitat autònoma amb què la FAO havia fet programes de col·laboració, amb l'IRTA. Per tant, ha demostrat ser un instrument que cal potenciar perquè obté bons resultats.

En aquests anys, s'ha anat incrementant el nombre de professionals que hi treballen. Ho hem vist amb el seguiment dels pressupostos, també, la importància de l'autofinançament d'aquest centre, que cada vegada necessita menys aportació de diner públic dels pressupostos de la Generalitat. Però també ens agradaria saber quina evolució considera que les empreses privades fan d'aquesta cooperació amb l'IRTA i quina és l'aportació de les empreses privades, a través de convenis, en el desenvolupament d'aquests programes de recerca del mateix IRTA.

Els últims temps hem sentit a parlar..., i ens agradaria si ens pogués aprofundir en un programa especial i en

una declaració del Centre de la Carn de Monells, que s'ha fet, sobre ser un centre de referència estatal. Penso que, en el sector de la càrnia, que té molta importància en el nostre país, doncs, crec que aquest centre pot ser d'una importància cabdal. Ens agradaria saber què suposa aquesta qualificació de centre de referència estatal i com pot afavorir el sector de la càrnia catalana.

Com que ens hem compromès tots amb el senyor president, el mateix conseller, de fer una sola intervenció per aprofitar..., que a les dotze puguem parar, intentaré reduir i acotar la meva intervenció, que potser tenia més interrogants, però espero que el senyor conseller, amb les seves respostes, me'ls vagi aclarint..., no, més que interrogants, l'aprofundiment en uns altres camps, com podria ser quina inversió..., o per més inversió que es faci en R+D, si no arriba... Aquest és un tema que em preocupa especialment: com arribem a tot el territori? Com té accés qualsevol productor, visqui allà on visqui, sigui la seva explotació agrícola allà on sigui, a aquests programes de recerca i desenvolupament?

També a veure com incentivem la participació del sector, si es creen premis d'innovació tecnològica, si... Sabem, sabem que en alguns estan instaurats, per tant voldria en la resposta del conseller si ens pogués aprofundir en aquesta línia d'incentivar també la participació del sector a través de premis, a través de divulgacions –com dèiem abans també–, a través de la difusió d'aquests programes de recerca i desenvolupament.

Deixaria aquí aquesta intervenció, perquè el conseller –que és el que més l'interessa a aquest diputat– ens pugui contestar el màxim, o aprofundir en aquests interrogants que hem plantejat.

Gràcies, senyor president. Li anuncio que renunciaré al torn de rèplica per cenyir-nos a què les dotze puguem parar.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Iglesias. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, haurem de ser molt breus i ho haurem de contindre molt, perquè, si no, podríem parlar una hora seguida, no?

Bé, en tot cas, moltes gràcies per la seva interpellació perquè ens permet explicar un cop més la importància que té tot el que és la innovació i recerca tecnològica en el sector agrari. Un sector, a més a més, que està evolucionant dia a dia amb una rapidesa molt forta, que ha de donar resposta a reptes nous, com pot ser la seguretat alimentària, per una banda, que ha de donar resposta –i vostè n'ha fet referència– a la mateixa ampliació a la Unió Europea, que ha de donar resposta a tots els tractats internacionals en el si de l'Organització Mundial de Comerç, que ha de donar resposta també a la competitivitat que li arribarà en les produccions de països en vies de desenvolupament, i que l'única forma d'obrir-

los i que puguin créixer és intentant que els seus productes arribin als mercats dels països desenvolupats.

Per tant, per nosaltres..., i a més a més tenint en compte que dins el conjunt de Catalunya nosaltres tenim una activitat agrària que és un mosaic en el qual hi cap tot, tenim totes les produccions, que a més a més es redueix el nombre d'explotacions perquè n'hi ha moltes d'envellides, i envellida la població, i molt petites, que s'incrementa el nombre de superfície de les explotacions, que s'incrementa el nombre d'assalariats i que s'incrementa el producte final agrari produït a final d'any.

Per tant, amb tot això, què hem fet? Què estem fent? I en quines línies estem treballant i volem treballar de futur?

En primer lloc, una idea claríssima: nosaltres treballem en investigació i desenvolupament i en innovació en diverses direccions. Una és investigació pròpia, és a dir, dotar-nos d'eines necessàries des de casa nostra que adaptin les nostres produccions i que, a més a més, els *royalties* siguin nostres –per dir-ho d'una forma molt clara. Segona, qualsevol innovació que hi ha al món poder-la aplicar també a Catalunya. I tercera, un lligam cada vegada més fort en els sectors productius a través de convenis en les mateixes empreses.

Fixi's bé que tenim dos instruments bàsicament, un és l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, l'IRTA, que a més a més es finança amb un contracte programa que, per cert, l'anterior Consell de Govern vàrem aprovar el contracte programa per als propers anys, que s'ha donat, a més a més, molt positiu però que, a més a més, el mateix Institut es finança també amb tots els convenis externs. En aquest moment hi ha més de quatre-cents programes d'investigació vius i més de cent cinquanta contractes externs d'investigació, vol dir que l'Administració, tant entre el Departament d'Universitats com el Departament d'Agricultura, li financem tot el que és la despesa corrent més tots els programes propis, però després ell va a buscar programes externs i, avui per avui, aquesta cerca de programes externs representa quasi –quasi– el 50% de la facturació final del mateix Institut, és a dir, del pressupost final del mateix Institut.

Segona. Que hi hagi, a més a més, una aplicació territorialitzada per tot Catalunya de centres d'investigació.

Tercer. Que aquesta investigació, via transferència tecnològica, arribi també a tot arreu; és a dir, comarca a comarca i sector productiu a sector productiu. I per això diria que tenim dos instruments: un és l'IRTA i un altre és la Direcció General de Producció i Innovació, que el que fa és, al costat de l'IRTA i al costat de la resta de centres que fan investigació, fer un programa de formació i divulgació, informació i transferència tecnològica –que vostè n'ha fet referència abans– amb més de quatre-cents activitats en el territori programades per al 2003.

Per demarcacions. Home, per demarcacions alguns temes estrelles prou importants, no?, per exemple, el Centre d'Aqüicultura, pel que fa referència a la producció aquícola a les Terres de l'Ebre o, per exemple, Mas Bover, que és el centre, al conjunt de l'Estat espanyol, més important que hi ha en nutrició animal, per exem-

ple, no? I, per exemple, quan abans em referia al Centre d'Aqüicultura, pensí que s'està convertint en el centre de referència d'aqüicultura de tota la Mediterrània, no només de la Mediterrània de l'Estat espanyol, sinó del conjunt de la Mediterrània comunitària. Home, o una estació experimental a la Terra Alta de suport als temes de rec i conreus llenyosos, especialment vinya, olivera i ametller.

A Barcelona. Home, a Barcelona inaugurarem d'aquí a poc –em sembla que és a finals de juny, primers de juliol– el Centre de Recerca en Sanitat Animal, el CRESA, amb l'Autònoma, i per tant situat al darrere la Facultat de Veterinària, que ha de ser un instrument molt positiu al servei de la producció ramadera; amb una inversió importantíssima de més de setze milions d'euros. Hem signat fa molt poc un tema de cabdal importància per a la nostra producció vegetal, que és ajuntar el Centre del CSIC i el Centre de l'IRTA, de Genètica Molecular Vegetal, en un únic centre, agrupant la investigació que feia el CSIC i la que feia l'IRTA, a Barcelona en aquest cas, en una única unitat, que serà l'única unitat de biotecnologia vegetal d'Espanya amb importància; és a dir que al conjunt de l'Estat espanyol, el centre de referència serem nosaltres.

(El president es reincorpora al seu lloc).

Vostè fa referència al Centre de Monells, per exemple. Bé, nosaltres hem aconseguit, a Girona –i jo diria d'una forma molt important i molt clara– potenciar un centre que ja venia funcionant. I a Girona hi ha una molt estreta col·laboració també, com a la resta de demarcacions, amb la Universitat de Girona, amb la Diputació de Girona i amb els mateixos sectors productius, tant els sectors de producció frutera, per exemple, o cerealista, com els sectors carnis, perquè hem aconseguit que hi hagi un únic centre de referència per a tot l'Estat espanyol amb noves tecnologies en el sector carni, amb una importantíssima inversió. Per cert, per exemple, tant les inversions que es fan en el centre més potent que tenim des d'un punt de vista agrari, que és el de Lleida, l'anunciat IRTA - Universitat de Lleida, com al centre de Monells, la inversió està planificada i fins i tot el finançament, diguem, via subvencions, i fins i tot el finançament de *cash*, a través de l'Institut Català de Crèdit Agrari, que es va aprovar fa molt poques setmanes.

Jo diria, per tant, que estem actuant en el conjunt de Catalunya i, a més a més, sector a sector. És a dir, si jo li anunciés, per exemple, en quins sectors nosaltres estem treballant, jo li podria dir que estem treballant en tots els sectors productius agraris, tant als sectors agrícoles com als sectors ramaders, des dels farratgers o als de la fruita dolça o als de l'arròs, per exemple, amb el nostre important centre a les Terres de l'Ebre, o hortícoles, olivera o, per exemple, un sector que és d'una producció més petita com la cunicultura, per exemple. I que, a més, ho fem en diverses direccions, no?, un tipus d'investigació programada, amb contracte amb els sectors empresarials, i aquella investigació, també, a la carta, que ens ve de sectors. M'he referit, per exemple, a la cunicultura, no? La cunicultura, per exemple, té en aquest moment un programa de recerca amb l'IRTA que és via encàrrec, via Departament

ment d'Agricultura, que el finança, l'IRTA, perquè té un problema específic sanitari que no ha pogut resoldre ni l'INRA francès i hem copiat documentació, informació de tothom, i l'IRTA està fent aquesta investigació, per exemple.

Vostè ha dit: «Com arriba això?» I li deia abans, precisament la Direcció General de Producció i Innovació Rural amb aquests programes. Per què? Perquè hem aconseguit sumar els esforços de l'IRTA i tots els sectors universitaris que tenen centres d'investigació, precisament perquè el pagès, el ramader, el professional, la indústria agroalimentària pugui rebre aquesta transferència tecnològica amb facilitat, amb agilitat i a temps real a més a més, perquè és molt important en el món que vivim, amb aquesta evolució tan ràpida –com deia a l'inici– que puguem fer, que puguem ser capaços d'assumir amb rapidesa els canvis tecnològics que s'impliquen, perquè és l'única forma que podem tenir..., que tinguem sectors productius que siguin àgils, que siguin competitius, i que, per tant, puguem anar als mercats i puguem garantir, en definitiva, el que és la renda agrària dels nostres pagesos, dels nostres ramaders i del conjunt del sector agroindustrial.

Crec que amb això, li he fet un repàs molt ràpid per veure que puguem sortir a fer l'aturada que toca ara a les dotze, i, en tot cas, si presenta una moció, ja discutirem amb més profunditat cap allà on creu que s'ha d'aprofundir en matèria de desenvolupament, investigació i transferència tecnològica.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins d'aquí a un quart d'hora.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i tretze minuts i es reprèn a un quart d'una i dos minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de la democràcia local i les relacions institucionals amb les administracions locals (tram. 300-01102/06)

La següent interpellació, sobre la qualitat de la democràcia local i les relacions institucionals amb les administracions locals, la presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura, que té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, presentem avui una interpellació que té a veure també amb el món local –ho vam fer en el darrer ple–, ens sembla que és moment i temps de parlar de quin és el paper i la importància que donem precisament a aquestes figures d'organització

de l'estat de dret que són els ajuntaments, i quina és la importància que destinem tots a intentar que funcionin adequadament i que compleixin amb la seva funció de servir els ciutadans, garantir la convivència i complir, i en aquest cas també fer complir les lleis.

Aquesta és, certament, una interpellació que intentaré il·lustrar amb alguns casos concrets, però que tampoc voldria que ens quedéssim amb aquests casos concrets, que és una interpellació de caràcter, jo diria, molt de debat polític, sobre qualitat de la democràcia en l'àmbit de l'Administració local. I per tant, els debats sobre qualitat de la democràcia sempre són debats molt polítics, molt interessants per altra banda, en el qual segurament tenim posicions diferents, però molt interessants com a debat.

La Constitució ens diu en el seu preàmbul que l'objectiu és consolidar un estat de dret on la sobirania resideixi en el poble i on l'imperi de la llei, com a expressió de la voluntat popular, ha de garantir la convivència democràtica i plural. I aquesta és una miqueta la consideració que jo li vull fer, honorable conseller, respecte a què succeeix pel que fa als ajuntaments, a l'Administració local, que per altra banda –i no em contradiré amb això– en reclamem i n'hem reclamat sempre la seva autonomia, tant política com financera, però que, tant les lleis de caràcter general de l'Estat espanyol, com la mateixa Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya, s'estableix determinades funcions de tutela per part de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, si s'estableixen determinades funcions de tutela, avui per avui, el marc legal on es produeix aquest debat aquestes funcions de tutela s'hi han d'exercir. I el que li vull posar en evidència és que jo crec –i el nostre Grup així ho planteja– que per part de la Direcció General d'Administració Local s'exerceixen aquestes funcions de tutela respecte als ajuntaments de manera diferenciada i en alguns casos preocupant pel fet de a què es dona molta importància –a vegades fins i tot podem entendre-ho com que s'excedeix en les seves funcions de tutela– i amb què es queda curt. I això donarà el termòmetre d'aquest debat que jo li dic que és molt polític, però alhora molt interessant.

Si mirem quan es produeixen alienacions de béns o adquisició de béns, per part de la Llei s'estableix que se n'ha de donar compte, però en canvi, per part de la Direcció General, en alguns ajuntaments mitjans i grans, on es produeixen a vegades vendes, i no només vendes, sinó també cessions a la mateixa Generalitat de Catalunya perquè construeixi alguns equipaments, doncs, no només s'obliga a donar-ne compte, sinó que algunes vegades se sotmet a un cert calvari –si em permet l'expressió simpàtica– de certificacions, valoracions, pressupostos municipals, equilibris econòmics i financers, valors patrimonials, etcètera, que no és exactament el que nosaltres entenem per exercici de la tutela de si aquestes operacions d'adquisició o d'alienació de béns s'han fet correctament.

Per contra, en una part molt, molt important del que està passant en els ajuntaments, i que és fonamental per garantir que siguin veritables institucions de Govern i que garanteixin el funcionament, segons estableixen les lleis, la pluralitat, la convivència i les normes mínimes

de funcionament democràtic, ens trobem..., i ara li faré un llistat de fets i fins i tot de municipis en els quals, algunes coses, tot i haver demanat la intervenció de la Direcció General de l'Administració Local, persisteixen situacions de manca del que nosaltres entenem per qualitat democràtica en aquests ajuntaments.

Per exemple, la no-acceptació de la dissidència de la pluralitat, i vegi's municipi de Llorac, quan un regidor d'una llista única decideix dissentir o discrepar de la llista en què es va presentar, i que és el que succeeix en el tractament d'aquest problema; o la manca de garanties mínimes de coneixement i de control de la documentació de les sessions plenàries, aquelles que són competència de tota la corporació i, per tant, que necessàriament han d'estar a disposició de tots els regidors, sense distinció; o funcionament d'ajuntaments en els quals això del registre d'entrades no se sap massa bé el que és; o l'exposició al públic de projectes que..., en el cas del municipi de Cruïlles - Monells, per exemple, doncs, s'exposa un projecte de dipòsit de runes, una cosa relativament poc preocupant per a la població i relativament neta, quan en realitat el que es construeix és un abocador d'escombraries o de residus municipals. Per tant, en aquests municipis, Cruïlles - Monells, Llorac, que ja li he explicat abans, jo crec que es produeixen fets gravíssims, que, tot i haver-hi demanat la intervenció, no s'han corregit.

Però n'hi ha més: hi ha negació de les actes del que són els òrgans de l'ajuntament, comissions de govern i plens; hi ha negació dels comptes de la institució, element imprescindible per conèixer el funcionament d'aquella institució de la qual es forma part per decisió i voluntat democràtica, perquè s'ha estat escollit democràticament per ser-ne regidor, encara que sigui regidor de l'oposició; hi ha negació de la documentació mínima dels punts que són competència del Ple –que ja ho he comentat abans–; hi ha incompliment del règim de convocatòria de les sessions plenàries, fet també fonamental en el funcionament d'una cambra democràtica, i els plenaris dels ajuntaments no són altra cosa que una cambra democràtica. Per tant, Palau-saverdera, Castellar del Riu, Castellar de n'Hug, Sant Jaume de Frontanyà, Lladurs, Castellar de la Ribera, són poblacions en què hi ha hagut petició reiterada d'intervenció per corregir actuacions que no s'adiuen amb l'ordenament vigent, sense que s'hagi modificat.

La no-convocatòria de ple d'elecció d'alcalde després de la defunció, senzillament perquè l'alcalde que podria ser escollit potser canviaria el color polític de la presidència de la corporació –Lladurs, el Solsonès. Acció desmesurada probablement de la policia municipal a l'hora d'aturar obres de tots els adversaris d'un alcalde a aquells que han anunciat presentar-se a les eleccions municipals com a caps de llista. Independents incorporats a governs municipals amb sou molt per sobre de la mitjana dels sous, i produir-se la retirada de contenciosos fins aleshores pendents en aquella corporació –Palafrugell, per exemple. Construccions sense llicència –Roses. Suspendre per decret el règim de consell obert –suspendre per decret el règim de consell obert!–, que és una decisió que no pertoca precisament a un decret d'alcaldia –Castellar del Riu. Carta d'un ajuntament a tots els ciutadans i ciutadanes del seu

municipi per tal que col·laborin i ajudin a confeccionar la propera llista electoral del partit que està en el Govern, feta des de l'ajuntament i amb papers i documentació de l'ajuntament.

Totes aquestes qüestions, a nosaltres ens semblen, de veritat, de veritat, un atemptat, una preocupació o un excés de permissivitat en aquest estat de dret que hem definit abans com «l'imperi de la llei com a expressió de la voluntat popular» per garantir la convivència democràtica i plural –extret del preàmbul de la Constitució; no és pas frase ni meva ni del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Per tant, la qualitat de la democràcia local, en alguns indrets del nostre país, es veu greument afectada per l'incompliment i la negació dels drets bàsics d'aquelles persones que, havent estat escollides democràticament com a representants dels seus conciutadans, tot i no formar part del partit governant, de la majoria que governa, o, en alguns casos, en aquells municipis en els quals hi ha hagut llista única..., la possibilitat dels ciutadans d'intervenir en la vida política local s'ha vist greument afectada, sense intervenció.

Vull acabar, per acabar-li de dir a la nostra manera d'entendre, però no només del Partit Socialista que està en l'oposició en el Parlament de Catalunya i que governa molts d'aquests ajuntaments mitjans i grans dels quals he fet menció a l'inici de la meua interpe·lació, li dic, no només perquè estiguem a l'oposició, i no només perquè siguem el Partit Socialista, sinó perquè està en l'ambient, en l'opinió pública de moltes d'aquestes poblacions, que el fet que a totes aquestes que jo li he mencionat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...el govern sigui de Convergència i Unió estableix un element de preocupació extraordinari en si l'acció feta des del seu Departament és una acció que garanteix realment la democràcia i la pluralitat i la igualtat d'acció a tots els colors polítics que hi ha en el mosaic municipal a Catalunya.

(L'oradora s'adreça al president sense fer ús del micròfon.)

El president

No, gràcies, l'havia advertit abans d'hora; gràcies a vostè, i dispensi. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep M. Pelegrí i Aixut)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Jo comparteixo, com no podia ser d'altra manera, el preàmbul de la Constitució a què vostè fa referència, però també comparteixo els articles de la Constitució, el 140 –crec que s'ha tornat a deixar el bolígraf, senyora diputada, sí (*rialles*)–, com l'article 5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, pel qual hi ha d'haver un ple respecte de l'autonomia local.

Vostè ha fet una llarga llista de greuges, en els quals teòricament hi ha hagut una actitud poc democràtica, poc transparent, poc plural, de poc respecte a la pluralitat, d'excés de permissivitat, i que això, òbviament, afecta la qualitat de la democràcia local. I jo crec que s'ha deixat, jo diria, un 75% de la llista, només ha fet referència a un 25%, perquè hi ha altres ajuntaments que no estan governats per Convergència i Unió i que estan governats per altres forces polítiques en els quals aquesta actitud és molt més accentuada i és molt més agreujada, i vostè ho sap, i ho coneix. I, per tant, estem d'acord que, avui per avui, hi pot haver unes actituds en alguns governs locals, que jo atribueixo a les persones –no, en qualsevol cas, al sistema–, que poden afectar aquesta democràcia local.

Estic convençut que si nosaltres, el Govern de la Generalitat, la Direcció General d'Administració Local, el Departament de Governació, volguéssim actuar en molts casos, obligant l'ajuntament a tenir unes determinades actituds i a tenir uns determinats comportaments, això seria interpretat com una ingerència en les competències locals i com una falta de respecte a l'article 5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que reconeix l'autonomia plena de les entitats locals. I, per tant, és un tema que jo crec que és important i que és bo que es pugui debatre, i, per tant, també, en tot cas, o en qualsevol cas, agraeixo la intervenció i la interpellació que se m'han fet sobre aquest tema i la compareixença que gratament fem en aquest Ple per parlar d'aquest tema. Però, en qualsevol cas, en l'ambient i en la preocupació de les persones, però també de les institucions, està la garantia de la democràcia, de la pluralitat i del respecte als colors polítics. I aquest ha estat sempre l'horitzó, l'estella, el trajecte, la trajectòria que han guiat la Direcció General d'Administració Local i el Departament de Governació.

Vostè m'ha fet referència a uns casos sobre dissidències d'un regidor, sobre manca de garanties en la tramesa de la documentació, sobre registres d'entrada, sobre exposicions al públic de projectes... Vostè sap i coneix que el Departament de Governació o la Direcció General d'Administració Local estan subjectes a una normativa, a la llei. Vostè ha fet referència al preàmbul de la Constitució, i jo el comparteixo –ja li ho he dit–, comparteixo l'esperit de l'article 140 de la Constitució, comparteixo l'esperit de l'article 5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, però també he de compartir –potser per imperatiu legal, que dirien alguns diputats en alguns escons, en alguns llocs, en alguns parlaments– la Llei de bases de règim local, que jo personalment no comparteixo la filosofia, l'esperit i els mecanismes de garantia que ens dóna la Llei de bases de règim local, feta per l'Estat espanyol, i que condiciona sobiranament l'autonomia local d'acord amb l'article 5 de l'Estat d'autonomia de Catalunya, i, en qualsevol cas, també em vull referir a la Llei municipal de règim local de Catalunya, que, òbviament, entenc que és perfectible. I, de fet, en la modificació que s'ha fet recent, la setena, d'aquesta Llei municipal de règim local de Catalunya, del passat mes de juliol, hi ha uns mecanismes que jo crec que incrementen tant la democràcia local com les relacions institucionals als ajuntaments, a través d'una sèrie de figures, que, si no ho recordo malament i no

estic mal informat, també crec que aquesta Llei es va aprovar per la gran majoria dels diputats d'aquesta cambra –no per unanimitat, però per la gran majoria de diputats d'aquesta cambra– i que, per tant, entenc que ens condicionen molt.

Què li vull dir, amb tot això? Home, li vull dir que nosaltres el que fem és aplicar la Llei, en tots els casos. Vostè m'ha posat un exemple del tema de les transmissions de les alienacions de béns, de les cessions... Tinc la completa seguretat i, a més a més, la completa garantia que les persones i els funcionaris del Departament de Governació, i concretament de la Direcció General d'Administració Local, han complert estrictament amb el seu deure que els imposa la Llei, i –vull també recalcar-ho– amb la limitació en el seu deure que els imposa la Llei. No han fet res més que aplicar la normativa amb relació a aquesta tutela, que vostè la reconeix i que jo també la reconec i que l'hem de tenir present, aquesta tutela de l'Administració de la Generalitat amb relació, sobretot, a les finances i a la gestió, en qualsevol cas, també, del món local, i així s'ha fet. Per tant, vull fer una defensa dels funcionaris que, hi insisteixo, exerceixen amb tota garantia, des del meu punt de vista, aquest exercici de tutela, en compliment de la legislació, i especialment la cap del Servei de Patrimoni, que és la persona que pot haver tingut i que em consta que té unes relacions determinades amb els ajuntaments, però que en qualsevol cas mai –mai, hi insisteixo, mai– s'ha produït una alteració de la legalitat vigent.

I per això, i en conseqüència, la Direcció General d'Administració Local està fent l'aplicació de la normativa en el seu màxim exponent i en els seus màxims termes, i, per tant, vostè sap que, si hi ha una negació de documentació en un ajuntament determinat, la Generalitat de Catalunya..., expliqui'm vostè quins mecanismes té perquè l'alcalde o l'equip de govern doni aquella informació a aquell regidor que la demana. Vostè sap que hem d'anar a la jurisdicció judicial, per intentar obtenir, al contenciós administratiu, moltes vegades, aquells documents, aquelles documentacions que demanen els regidors. Per tant, jo la comino que em digui vostè quina és la fórmula que hauríem d'utilitzar, a partir de la qual intentar que el Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya pugui obligar els alcaldes, sense que això suposi cap ingerència municipal en la seva autonomia plena, perquè puguin donar documentació als regidors que la demanen.

I això és una experiència que està estesa en el país, que està estesa en el territori i que, en molt casos, quan això es produeix en un ajuntament que té molts més habitants... Si es produeix en un ajuntament petit, aquesta preocupació i aquest estat de la gent amb relació a aquest tema afecten menys gent; però si això es produeix en una ciutat que té molts més habitants, en una gran ciutat, evidentment, això pot afectar molta gent. I, per tant, la transcendència d'aquesta qualitat democràtica dels ajuntaments amb relació a les aportacions de documentació de les exposicions públiques, etcètera, es fa molt més palesa en ajuntaments quan són grans, quan tenen molts més habitants, que no pas en ajuntaments petits. Que també, hi insisteixo –ho he dit abans

i ho vull repetir—, això va referit a la situació i a l'actitud personal dels alcaldes.

Jo crec que he de fer una crida, en aquest moment, pel moment. Vostè ha dit al començament que això era una idoneïtat, que era un moment idoni per debatre això. Jo em permeto discrepar d'aquesta opinió, perquè vostès, igual que nosaltres, igual que altres partits polítics, han presentat una proposta d'un nou estatut d'autonomia, una proposta que ha de contemplar un nou marc regulador del nostre país, de les institucions d'autogovern, dels municipis del nostre país, i, per tant, crec que això, en la mesura en què s'ha constituït una ponència, i en la mesura en què hi ha una vocació que en la propera legislatura s'aprofundeixi molt més en la relació, en les relacions, en l'increment de la qualitat, etcètera, amb relació a les institucions d'autogovern..., crec que podríem traslladar a aquella ponència també alguns mecanismes que ens haurien de fer, d'entrada, modificar la Llei de bases, intentar modificar la Llei de bases. Jo també els commino a vostès i a tots els grups parlamentaris que presentem conjuntament a Madrid una iniciativa que pugui i que vulgui modificar, de fet, la Llei de bases de règim local, que ens permeti tenir el que ens pertoca d'acord amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya, d'acord amb l'article 5 i d'acord amb l'article que ens atorga competència exclusiva en règim local, i que, a partir d'aquí, puguem trobar plegats, amb el diàleg que caracteritza i que vol caracteritzar la federació de partits que dona suport al Govern, una millora en aquesta democràcia local i en aquestes relacions institucionals, que estic convençut que tant vostè com nosaltres ho volem.

Per tant, estem oberts a buscar iniciatives parlamentàries que ens puguin donar al Govern de l'Estat una modificació de la Llei de bases de règim local, que evidentment això traurà com a conseqüència o portarà com a conseqüència la modificació de la Llei municipal del règim local de Catalunya, i a partir d'aquí estic convençut que conjuntament podrem incrementar aquesta qualitat democràtica per al món local que, tant vostès com nosaltres, hi insisteixo, estem convençuts que hem de buscar, que hem de recercar i que amb el diàleg estic convençut que la trobarem.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, hem avançat alguna cosa: tant vostè com jo hem afirmat una cosa, si més no, greu, des d'aquests micròfons, que és que hi han dèficits democràtics en el funcionament d'alguns ajuntaments i, per tant, en l'àmbit de l'Administració local. Que això es digui en el Parlament de Catalunya determina que almenys hem de manifestar tots plegats una preocupació extraordinària. No pot ser que un país que es diu democràtic, no pot ser que en un lloc en el qual es funciona per institucions de govern

d'elecció democràtica i que han de complir la Llei no es compleixi.

Ja sé que vostè m'ha fet una cosa que jo ja m'esperava que em fes, que és dir-me: «S'ha deixat el 75% de la llista, i al 75% de la llista hi han ajuntaments del seu Partit polític», més o menys m'ha vingut a dir això. (*Veus de fons.*) No, sí que m'ho ha dit, sí. Literalment: «governos socialistes»; ho ha dit, jo ho he apuntat, eh?, literalment. Jo el que li dic és... —senyor conseller, ho té aquí—, de tots els casos que jo li he posat un exemple en el qual governa Convergència i Unió, hi ha no només el problema que fa temps que dura i que s'arrossega, no només la petició que intervingui la Direcció General d'Administració Local, no només la resposta que algunes vegades vostès donen, que això pertany a la jurisdicció del contenciós administratiu, sinó, algunes vegades, fins i tot —i, si no, vegi casos com el d'Alp—, que, quan ja hi ha sentència, aleshores es produeixen acords estranys entre l'ajuntament del seu color i el Govern de la Generalitat perquè ni tan sols la sentència s'apliqui.

És a dir, acabem d'acceptar tots dos, aquí dalt, que hi han dèficits. Jo els he llistat, en una llarga llista, a la qual podríem afegir, per exemple, el municipi de Vilagrassa, que me l'he deixat i que em consta que vostè coneix perfectament, i per tant, hi han dèficits; jo els he llistat, documentació en mà que els demostra. Vostè no me n'ha posat ni una sola.

I m'ha fet, això sí, menció d'una cosa que es menciona massa sovint i es malinterpreta, que és l'autonomia local. És veritat que hi ha autonomia local, que la defensem i que la garantim; que hem sol·licitat —i aquesta tarda ho tornarem a fer en el marc d'una moció— que es produeixi en el Parlament de Catalunya un debat anual sobre l'evolució de l'Administració local, de la seva capacitat d'autonomia financera i de la seva capacitat d'actuació política. Per tant, és veritat: nosaltres hem fet sempre una proposta de quins eren els índexs i, a més, de quina manera havíem d'establir determinats avaluadors i indicadors d'aquest grau d'autonomia i de la seva evolució.

Ara, vostè no em pot posar això com a element que permeti que en el territori es continuïn produint coses que pertanyen a altres moments de la història d'aquest país: cacades, alcaldades, manca de reconeixement dels drets que tenen altres persones que no són de la mateixa ideologia que l'alcalde o que el Grup que ha guanyat les eleccions municipals, per una qüestió estrictament de salut democràtica, per una qüestió estrictament que volem donar exemple que aquest país, tot i les discrepàncies i tot i la manera d'enfocar-lo i de veure'l, el que no fem mai és incomplir la Llei. S'incompleix la Llei reiteradament, no ja en l'acció diària i quotidiana que potser no es resolen els problemes com els ciutadans esperen, sinó en la possibilitat de reunir els consells plenaris, que són l'òrgan màxim d'expressió democràtica en aquests ajuntaments; no ja de si hi havia o no hi havia un paper: si es respecta o no es respecta la convocatòria de sessions plenàries, que és on s'han d'expressar el conjunt de representants de la ciutadania.

Per tant, jo li n'he posat uns quants exemples, tots ells pertanyen a la seva formació política; si més no, s'en-

tengui que la seva formació política alguna cosa hauria d'avaluar. I si vostè té exemples que pertanyen a la formació política que jo m'honro de representar en aquests moments, doncs, me'ls indiqui i també els corregirem. Però, avui per avui, el que jo li puc dir..., en pobles petits, i en aquests que jo li he mencionat i que ara no tinc temps en la rèplica de tornar-li repetir, s'estan produint situacions que vostès no han intervingut i que han permès que duressin anys i anys i anys, i fins i tot amb sentències dels tribunals que donaven la raó a aquells que havien acudit, certament, a demanar l'empara del jutge per al compliment de la llei. Però no una llei qualsevol, no una llei d'equivocació en no sé quina anotació comptable: una llei que garanteix el principi bàsic de la pluralitat, la democràcia i la convivència, l'imperi de la llei, que ens diu la Constitució amb una terminologia que potser ara no la utilitzaríem...

El president

Senyors diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

Aquesta és la meva gran preocupació, que vostè –això sí que li ho agraeixo– ha acceptat en aquest hemicicle que hi han dèficits greus i, per tant, que es resoldran. I resoldre'ls vol dir a vegades no només l'acció administrativa, sinó també l'acció política. A vostès els pertoca.

El president

Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Senyor president, senyores i senyors diputats... És cert que tant vostè com jo hem fet un reconeixement d'un dèficit democràtic i que, per tant, això implica també, des del meu punt de vista, una preocupació pel funcionament d'alguns ajuntaments. Vostè me n'ha posat deu exemples?, dotze exemples?, catorze exemples? Catalunya té 946 municipis, té 41 consells comarcals, té 4 diputacions –després en parlaré, de les diputacions, d'alguna diputació– i té 55 entitats municipals descentralitzades. Totes elles, totes aquestes institucions tenen equips de govern, tenen autonomia municipal plena, tenen la seva capacitat per gestionar el seu territori, les seves competències en el seu territori, per prestar serveis i per ser, en tots els casos, l'administració més pròxima al ciutadà.

Jo no he vingut aquí a fer una relació d'acusacions i de retrets a les administracions locals pel que fan o pel que no fan. Jo crec que és dolent que hi hagi una llista de condemnats, políticament parlant, perquè estan atemptant contra la democràcia local. L'actitud del Departament de Governació, del Govern de la Generalitat, ha estat sempre la de vetllar pel compliment de la llei, vetllar pel compliment de la llei en tots els casos –en tots els casos. En tots els casos que vostè m'ha citat, estic convençut que hi ha hagut alguna resposta per part de la Generalitat, i aquesta resposta ha estat en la me-

sura de les seves competències i, sobretot, en el marc de la Llei, en tots els casos.

Jo aplaudeixo que vostès vulguin fer un debat anual sobre l'autonomia financera i l'autonomia política. El farem si volen, el podem fer, però aquí hi ha uns dèficits estructurals de molt temps que no s'han resolt, i moltes de les situacions que tenim ara no es poden resoldre amb un debat anual sobre l'autonomia financera, perquè no n'hi ha, d'autonomia financera, als ajuntaments; no hi és, no existeix. I això crec que no té res a veure amb aquestes actituds que algunes persones –hi insisteixo–, al marge dels partits polítics, poden tenir en alguns casos. Vostè me n'ha citat catorze; no deu ser tan greu, si són catorze.

Jo crec que és veritat que hi ha algunes coses que no funcionen bé, però crec que magnificar que la democràcia local està en perill o que la democràcia local reflecteix un dèficit democràtic estructural del govern del país és una mica exagerat, des del meu punt de vista. I, per tant, que hi ha alguns casos en els quals hi ha algun comportament que hagi de ser subjecte d'una major anàlisi i d'una major pressió legal per part de l'Administració de la Generalitat, és possible que sigui això sigui així. Però, en qualsevol cas, no puc admetre que hi hagi una afirmació que hi ha..., o que no hi ha, millor dit, una democràcia legal, un dèficit democràtic en el món local del nostre país, no?

Evidentment, i ho comparteixo amb vostè, que en el territori no es poden seguir fent alcaldades, ni cacicades, només faltaria; no es poden seguir produint aquestes coses. Però això és tant responsabilitat del Departament de Governació del Govern de la Generalitat, com de la Direcció General d'Administració Local, com dels partits polítics, com de les persones que estan en les institucions; de tots, és responsabilitat. No és una responsabilitat del Govern de la Generalitat, és una responsabilitat de tots. Perquè jo no li faré una acusació de tots els ajuntaments en què governa el seu Partit. Sí que puc fer-ho, però no la faré. I l'he patit –l'he patit– com a regidor d'un govern que no és del meu color polític. Però no li faré aquest retret, no l'hi vull fer, perquè crec que no és el moment ni és la manera d'actuar i d'afrontar els problemes, sinó que és intentant millorar-los.

Per tant, vostè m'ha fet una explicació de catorze casos. Catorze casos, per mi, representen un percentatge molt, molt, molt petit del que és la democràcia local. Entenc que la democràcia local al nostre país està consolidada, que existeix, que s'exerceix, que funciona, que hi ha molts ajuntaments que estan fent les coses bé i molts també que estan fent les coses molt bé. I, per tant, crec que, des del nostre punt de vista, s'ha de valorar i s'ha de decantar la balança cap a aquest costat.

Permeti'm només que li posi un exemple del que no és, i que és que hi ha institucions que no és que facin les coses malament: és que existeix també una pressió política que obliga els ajuntaments a actuar d'una determinada manera. I això, vostè sap que hi ha algunes administracions que ho estan fent.

Jo, per acabar, perquè no tinc més temps, també..., jo no he sentit cap proposta de millora en la normativa per-

què puguem tenir més competències, el Govern de la Generalitat, per poder afrontar aquests problemes amb més eficàcia. Jo –li ho he dit abans– l'animo que conjuntament puguem presentar una proposta a Madrid per intentar que tot el règim local, tot, sigui dependent de Catalunya; que l'Estatut d'autonomia nou contempli l'exclusivitat en el règim local, i que afrontem conjuntament aquesta solució d'aquests 14 problemes, enfront de 946, més 41 consells comarcals, més 4 diputacions, més 55 entitats municipals descentralitzades, el problema petit que vostè em planteja, que jo li reconec que existeix, però, en qualsevol cas, mai ha estat voluntat de la Generalitat de no afrontar-lo i de no resoldre'l d'una manera satisfactòria, que és el que tots volem per al món local català.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies...

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la planificació de la cooperació i la solidaritat internacionals (tram. 300-00588/06)

La següent interpellació, la formula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal, en nom del Grup Popular, sobre la planificació de la cooperació i la solidaritat internacionals. Té la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquestes darreres setmanes els ciutadans de Catalunya, hem –hi insisteixo: hem– manifestat de formes diferents, però igualment intenses, igualment sinceres, la nostra posició en favor de la pau. I vull dir-ho perquè el desig de pau del Partit Popular és tan profund, és tan legítim i és tan sincer com el de qualsevol de vostès, com el de qualsevol ciutadà d'aquest país.

No hem d'anar gaire lluny, perquè la història contemporània ens ofereix nombrosos exemples que les guerres, qualsevol guerra, comporta pèrdua de vides humanes i comporta el sofriment, el patiment i la misèria dels pobles. Però, senyor conseller, no és objectiu d'aquesta interpellació tornar a plantejar, sortosament ja en l'era «post Saddam», que el règim iraquí suposava una amenaça per al conjunt de la comunitat internacional, com han reconegut nombroses democràcies d'arreu del món; o tornar a plantejar la necessitat de fer complir la legalitat internacional; o tornar a plantejar la necessitat d'una intervenció humanitària de les mateixes característiques que la que es va produir a Kosovo. L'objectiu d'aquesta interpellació, senyor conseller, és conèixer què ha fet, què té previst fer el Govern per ajudar la població iraquiana en la situació actual, una situació que ve de patir vint-i-cinc anys d'una dictadura brutal.

Senyor conseller, Catalunya ha estat sempre capdavantera en el foment de la cooperació i la solidaritat internacionals, especialment a través d'una xarxa associativa que ha sortit de la mateixa iniciativa de la nostra societat i que ha impulsat, ha fet possible que Catalu-

nya tingués una política pròpia en matèria de cooperació i de solidaritat. El compromís i la responsabilitat solidària dels ciutadans de Catalunya..., la solidaritat del nostre poble ha estat reconeguda i, a més a més, ha estat positivament valorada en informes, no només nacionals, sinó també en informes internacionals. I vull recordar –vostè el coneixerà, senyor conseller– un informe especialment important de l'OCDE, de l'any 98, elaborat pel Comitè d'Ajut al Desenvolupament, que reconeixia precisament a Catalunya aquest paper capdavanter en cooperació internacional.

Però què estem fent actualment ara, senyor conseller? Jo els explicaré què va fer la Unió Europea. En el Consell de Brussel·les, es va acordar treballar conjuntament amb la vista posada en el futur, es va acordar treballar pensant no en interessos partidistes, sinó pensant en els que han patit aquesta guerra, pensant en el poble iraquí. En lloc de furgar en les discrepàncies, es va dir: «Bé, constatem allò que ens va separar respecte a com resoldre aquesta situació» –per cert, discrepàncies que només afectaven tres de vint-i-cinc països–, «i posem-nos a treballar», com deia, «amb la vista posada a ajudar, a fer arribar ajut humanitari als iraquians.»

Aquest és el debat que li planteja el Partit Popular, senyor conseller: apartem aquelles discrepàncies, com vam fer en el Consell Europeu, i treballem per fer arribar aquest ajut humanitari als iraquians. Perquè li ho dic sincerament, senyor conseller: només –només– des de la ignorància o des de la mala fe es pot oblidar que el Govern del Partit Popular ha pres la iniciativa per fer arribar ajut humanitari a l'Iraq.

Espanya està participant en una coalició integrada per més de seixanta països, amb les democràcies més sòlides del món, i està col·laborant amb suport logístic i amb suport humanitari en la intervenció –sortosament, sembla que s'està acabant– a l'Iraq. Espanya ha enviat vaixells amb ajut mèdic, amb ajut humanitari a la zona del conflicte. L'enviament inclou catorze tones de racions alimentàries adequades a la població musulmana, vuit tones d'aigua embotellada, potabilitzadores, desalinitzadores, una tona de mantes, tendes de campanya, altres articles de primera necessitat... Perquè els vull dir que el president Aznar, primer, mai no deixarà de complir els seus compromisos internacionals amb la pau i la seguretat, però el que és més important: el president Aznar mai no deixarà de complir els compromisos humanitaris adquirits amb el poble iraquí. Per això el Govern del Partit Popular farà tots els esforços, aportarà tots els mitjans que estiguin al nostre abast per ajudar humanitàriament les víctimes de la dictadura que ha provocat aquest conflicte. L'ha provocat la dictadura, no pas el Partit Popular.

I què han fet els socialistes? Han demanat al Govern que fem tornar els vaixells espanyols de suport humanitari. Ens estan demanant que no ajudem la població civil que és víctima de la dictadura i que és víctima del conflicte bèl·lic. Això és el que ens estan demanant els socialistes.

I vostès què fan, senyor conseller? Pensen seguir fent seguidisme dels socialistes? A hores d'ara s'han destinat ja gairebé 53 milions d'euros per part del Govern de l'Estat a ajut humanitari, al fons d'ajut al desenvolupa-

ment, des de la unitat conjunta d'ajut humanitari del Ministeri de Defensa, l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional... El Govern del Partit Popular ha respost de forma immediata a la demanda feta per Nacions Unides, a través del Programa mundial d'aliments, a través d'Unicef, a través de l'Organització Mundial de la Salut, a través de l'ACNUR, a través de la Coordinació d'Assumptes Humanitaris... Què es fa des de Catalunya, senyor conseller?

S'han dotat ajuts bilaterals, s'han aconseguit 20 milions d'euros d'ajut no reemborsable a la població afectada pel conflicte, per tal que se subministrin equipaments d'emergència d'aigua, sanejament, electricitat, transport, comunicacions, equips sanitaris bàsics i material per a emergències que permetin ajudar, justament, els més febles, justament, les criatures, els que han estat víctimes directes, les dones, i també els refugiats en els països limítrofs: Turquia, Síria, Iran i Jordània, i per això també s'han compromès diferents accions a l'Orient Mitjà. Què fa Catalunya? Perquè el Govern de l'Estat ja canalitza més de cinc milions d'euros a través de Creu Roja Espanyola, a través de Missatgers de la Pau, a través de Mitja Lluna Roja, a través de la CIPIE, a través de l'ADRA... Què fa Catalunya, senyor conseller? Hem estat capdavanters, hem tingut una política pròpia de cooperació i de solidaritat internacional. Què fa Catalunya, senyor conseller?

Vull recordar que comunitats autònomes com Navarra, Madrid, Castella - Lleó, València, Ceuta - Melilla, l'Ajuntament de València, han compromès ja gairebé tres milions d'euros per prestar ajut humanitari a la població iraquiana. Què fem nosaltres, senyor conseller? Aquest desig generalitzat de pau, aquest fantàstic desig de pau que s'ha mostrat des de Catalunya i que, sortosament, ha donat un pas importantíssim després de la caiguda del règim de Saddam..., ha de sumar-se, en aquest desig, la nostra aportació per aconseguir palliar, en la mesura del possible, el patiment de la població iraquiana.

Aquest compromís de Catalunya amb la cooperació i la solidaritat internacional es va materialitzar, senyor conseller, a través de la Llei 26/2001, de 31 de desembre, de cooperació, que recull precisament les accions del Govern en cooperació i solidaritat internacionals, enteses, a més a més, com un patrimoni, com un bé públic del poble de Catalunya, perquè s'hi ha compromès, i des de fa molts anys, la societat catalana, amb la solidaritat. Justament per això, la Resolució 1699/VI va aprovar el Pla director, com a principal instrument d'acció solidària de la Generalitat per als propers quatre anys. És per això que la Moció 202/VI –el senyor Àlex Masllorens no es troba en aquest moment en l'hemicicle, però va ser una moció impulsada pel senyor Masllorens sobre cooperació– va incloure, aquesta Moció, una esmena del Partit Popular, una esmena important, per tal que es dotés una partida pressupostària específica anomenada «Ajut humanitari d'emergència», complint justament la Llei 26/2001, dins el Pla director.

Li pregunto, senyor conseller: quina serà la política que farà el Consell Executiu pel que fa a l'enviament d'ajut humanitari a l'Iraq i, concretament, quina dotació hi

destinarà, dins del Pla director per a l'any 2003? Quina quantitat es destinarà des de Catalunya a ajuts humanitaris per palliar el sofriment d'una guerra que ni ha provocat el Partit Popular, que el Partit Popular ha treballat per evitar, que no hem pogut evitar, però el que sí que podem evitar, com s'està fent des del Govern d'Espanya, o podem ajudar a palliar és el sofriment de la població iraquiana. Què pensa fer, senyor conseller?

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Governació i Relacions Institucionals.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Senyor president, senyores i senyors diputats... Jo veig que hi ha una situació difícil i complexa, molt complexa i molt difícil, i que s'ha d'afrontar amb això, no? Vostè ha començat dient o fent referència als desigs de pau, als desigs que hi hagi pau en tot el territori i en tot el món, i què hem fet nosaltres, no? Jo començaré pel final. Vostè ha fet referència a la Llei de cooperació, a la Llei catalana de cooperació al desenvolupament, que va ser aprovada per unanimitat, i crec que alguns trets bàsics d'aquesta Llei s'han de posar avui també damunt de la taula perquè tinguem clar el que hem fet, no?, i el que hi ha.

Aquesta és una Llei inspirada i impulsada, si m'ho permeten, des de la mateixa societat civil, i, per tant, és el poble de Catalunya qui ha dit com vol que sigui la cooperació al desenvolupament a Catalunya, la societat civil, la gent. Crec que nosaltres, tots els partits, tots els grups parlamentaris, hem sabut recollir aquestes inquietuds de la societat catalana amb relació a quina ha de ser la política i les accions de cooperació del Govern de la Generalitat en aquest tema.

Crec que també reconeix aquest principi de coherència en la política exterior catalana. Què hem fet nosaltres? Home, hi ha una cosa que podríem fer i que voldríem fer, i que potser, si haguéssim tingut aquesta competència, ho hauríem fet, però voldríem tenir alguna competència internacional que no tenim. Per tant, hi ha una limitació, per part d'algú, que ens impedeix també, potser, tenir una veu a l'estranger, fora de Catalunya, amb relació a altres temes, però també en la cooperació.

Crec que també aquesta Llei catalana de cooperació introdueix i regula nous instruments de cooperació: la tècnica, l'econòmica, la financera, l'ajut humanitari, el general, el d'emergència, l'ajut humanitari d'emergència, l'educació, la sensibilització social i la generació de fons especials per a atendre aquestes necessitats. També regula i introdueix aquesta Llei les noves modalitats de cooperació, la bilateral i la multilateral. I també, finalment, organitza la cooperació al desenvolupament amb la creació d'òrgans de coordinació, de col·laboració, i també consultius: la Comissió Interdepartamental de Col·laboració, de Cooperació, la Comissió de Coordinació amb els Ens Locals i el Consell de Cooperació al Desenvolupament.

Després, vostè sap que es va aprovar el Pla director de cooperació, que hi ha dotze objectius estratègics, que estan ben contemplats en aquest Pla i que no els repetiré, perquè estic convençut que vostès, en votar-hi a favor, també el saben i el coneixen, no?

Però nosaltres... Vostè ha dit: ni per ignorància ni per mala fe... Nosaltres no en tenim, d'ignorància, crec; no tenim ignorància: sabem molt bé el que hi ha i el que hem fet. I tampoc tenim mala fe. Li asseguro que el Govern de la Generalitat i la federació de Convergència i Unió no han tingut gens de mala fe en tot aquest conflicte; gens de mala fe, li ho asseguro.

Vostè..., jo entenc que vulguin justificar i que vulguin explicar a tort i a dret, i en qualsevol indret que puguin tenir, quin és i quin ha estat el compliment i l'actitud del senyor Aznar. Ho entenc –ho entenc. El que passa és que no ho puc compartir, no ho podem compartir.

Tampoc comparteixo l'afirmació que vostè m'ha fet, que nosaltres fem un seguidisme als socialistes. No el fem –no el fem. Nosaltres també tenim una política pròpia sobre això, tenim una política compromesa en això, i tenim una posició compromesa en aquest tema, i vostès també ho sabien. I hem sabut, entenc, o hem volgut saber i actuar sempre amb aquella responsabilitat d'un govern que sempre ha estat ajudant o que sempre ha estat intentant ajudar que hi hagi una democràcia, una convivència, i que hi hagi pau.

Vostè pregunta què fa Catalunya, què ha fet Catalunya, ho ha preguntat unes quantes vegades. Catalunya ha fet una cosa, ho ha dit la gent de Catalunya, i Catalunya ha fet una cosa, que és dir «no a la guerra». Això és el que ha fet Catalunya: Catalunya ha dit «no a la guerra». Nosaltres pensem –ho hem manifestat i, per tant, tampoc no tinc per què no repetir-ho aquí– que aquesta guerra ha estat una guerra il·legítima i ha estat una guerra il·legal. I, molt ràpidament, també li diré que nosaltres pensem que s'havia d'haver respectat el que és la unió de la Unió Europea, i s'havia d'haver respectat el que són les resolucions de Nacions Unides, i que l'actuació dels estats havia d'estar sempre avalada el un marc de Nacions Unides. Això és el que pensem, i això és el que hem fet. I el que ha fet, no la Generalitat, sinó Catalunya, és dir «no a la guerra».

Vostè sap que, en aquesta Llei de cooperació s'introdueixen una sèrie de conceptes, entre els quals, i sobretot, hi ha el de l'ajut humanitari d'emergència, que jo crec que és el cas que ens ocupa i és el cas on estem. No estem parlant tampoc d'uns convenis de cooperació ni uns convenis de col·laboració amb diferents estats, amb diferents països, que tenen necessitats d'aquesta cooperació en matèria de cultura, en matèria d'ensenyament, en matèria d'aliments.

Què ha fet Catalunya? En el marc d'aquesta Llei de cooperació al desenvolupament, i exactament d'acord amb l'article 13.3, el Govern de la Generalitat de Catalunya té com a objectiu preveure pressupostàriament una dotació econòmica i una planificació estratègica per donar resposta a aquestes situacions de risc a què estan sotmeses determinades comunitats humanes, en qualsevol cas, avui podem parlar de l'Iraq.

Per mitjà d'aquests pressupostos generals, i per mitjà de l'organització no governamental Farmacèutics Mundi, s'ha donat suport des del Govern de la Generalitat al Pla d'emergència 2002-2003, amb vistes a donar una resposta immediata en situacions d'emergència produïdes per desastres naturals o humans –en aquest cas, humans–, tot proporcionant assistència sanitària i farmacèutica a la població damnificada. Amb aquest programa, que té continuïtat des de l'any 99, el Govern de la Generalitat de Catalunya té com a objectiu preveure pressupostàriament una dotació econòmica i una planificació estratègica per tal d'afrontar aquelles situacions de risc que afecten un conjunt de persones i de pobles.

El novembre del 2002 es va presentar, com vostès saben també, el Programa d'emergència per ajudar la població afectada per la sequera a Etiòpia, però, en qualsevol, no ve al cas Etiòpia, sinó que tenim el tema de l'Iraq, i, per tant, davant d'aquesta crisi humanitària de l'Iraq, el Govern de la Generalitat, la Federació Catalana d'ONGD, les principals ONG amb presència a l'Iraq o als països fronterers, s'han reunit per analitzar la situació de la població iraquiana.

Per assolir una major eficàcia i eficiència, el Govern de la Generalitat considera necessari l'establiment d'una posició unitària davant les accions humanitàries que es duguin a terme a l'Iraq des de Catalunya, i per aquest motiu s'ha compromès a posar-se en contacte –i, de fet, ho ha fet aquesta setmana, amb comunicats públics; per tant, no és una cosa que jo m'invento, sinó que ja està feta– amb la resta d'administracions públiques que operen a Catalunya i amb el Fons català de cooperació al desenvolupament, amb vistes a consensuar aquest pla unitari d'ajuda humanitària i d'emergència a l'Iraq.

Amb això vull dir que no actuem unilateralment, que no actuem de manera individual, sinó que procurem actuar amb totes aquelles persones i institucions que actualment tenen, avui per avui, una funció específica i que estan treballant a l'Iraq en aquest tema. Tots plegats som coneixedors de la realitat que ens envolta, i, certament, volem acabar amb els greus problemes que afecten el col·lectiu, bastant nombrós, de persones i de pobles, arreu del nostre planeta, que no és una tasca gens fàcil. Les causes que s'originen en determinades comunitats humanes necessiten el suport d'altres comunitats per superar situacions de risc que són diverses.

El Govern de la Generalitat sempre ha estat i és molt sensible a aquesta problemàtica i, a la vegada, recolza i impulsa les actuacions de les entitats i dels particulars que demostren la seva solidaritat amb la resta de pobles del món i hi esmerça tots aquells esforços que estan al seu abast per pal·liar la manca de recursos que pateixen aquestes comunitats que en aquests moments estan més desfavorides.

Finalment, deixi'm fer una referència a una moció..., que vostè l'ha fet de manera suposada; entenc que va referida a la Moció de l'Ajuntament de Barcelona sobre la crisi de l'Iraq. (*Veus de fons. Pausa.*) Si es refereix a aquesta Moció, nosaltres sempre hem pensat que l'Estat espanyol no havia de participar en aquesta guerra, no havia de ser partícip en aquesta guerra. Aquesta és la filosofia política que impregnava l'actuació del Govern de la Generalitat. Entenem que havia de ser així

perquè estem en contra d'aquesta guerra i perquè pensem que aquesta guerra és una guerra –hi insisteixo– il·lícita i il·legal.

Si vostè torna ara a mirar els papers que s'han presentat a l'Ajuntament de Barcelona, i que estic segur que aquesta cambra compartirà també, estem avalant que hi hagi una ajuda humanitària, que hi hagi un suport a la gent d'Iraq, que hi hagi un suport als refugiats. I aquelles persones que estan passant un mal moment, no per culpa nostra, no per culpa del Govern de la Generalitat..., estan en una situació difícil, no? I per tant, contini vostès, conti tothom que la societat catalana ha dit que «no» i el Govern de la Generalitat està, ha fet i farà tots aquells tràmits, totes aquelles gestions, totes aquelles cooperacions, conjuntament amb totes les institucions, organitzacions no governamentals i altres institucions que estan treballant en la zona..., i que crec que aquesta unitat internacional, que jo demanava al començament de la meua intervenció, que no s'ha donat, s'hauria de donar, i esperem que es pugui donar també en el cas de l'ajuda humanitària a aquest país d'Iraq i a les seves persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no li he preguntat què ha fet Catalunya, senyor conseller. No, no, jo li he preguntat què pensa fer el Govern de Catalunya. Jo li he dit en la meua intervenció, senyor conseller, que el que li plantejava és justament no parlar de diferències que s'haguessin pogut produir, sinó de què farà el Govern de Catalunya per fer arribar ajut humanitari –ajut humanitari d'emergència–, perquè la partida d'ajut humanitari d'emergència en el Pla director és zero, senyor conseller –zero.

I li pregunto, ara, quants diners destinarà el Govern de la Generalitat de forma immediata per fer arribar ajut humanitari d'emergència a l'Iraq? I vostè em deia: «No fem seguidisme dels socialistes.» Però a vostè mateix l'ha traït el subconscient perquè jo li he parlat d'una moció que s'havia aprovat en el Parlament de Catalunya respecte a la inclusió en el Pla director d'ajut humanitari d'emergència, i vostè s'ha referit immediatament a una moció que es va aprovar a l'Ajuntament de Barcelona en què es demanava justament el contrari, que es demanava que Espanya fes tornar els vaixells que porten ajut humanitari d'emergència. Sap qui ho va plantejar això? Ho van plantejar els socialistes i vostès ho van votar; vostès van votar que l'ajut humanitari que s'envia al poble iraquí tornés. Té tan mala consciència, senyor conseller, tan mala consciència que, quan jo li he parlat d'una moció del senyor Masllorens en aquest Parlament, vostè m'ha contestat amb una moció aprovada en l'Ajuntament de Barcelona.

Miri, en aquest moment, davant de la crida de Nacions Unides reclamant un esforç extraordinari per finançar

assistència humanitària d'urgència, el Govern de Catalunya no pot donar la callada per resposta. En aquestes circumstàncies la solidaritat és especialment important i requereix el suport del Govern de Catalunya, acabar amb les declaracions institucionals. És a dir, doti, dintre del Pla director, partida per ajut humanitari d'emergència a l'Iraq de forma immediata, senyor conseller. Li ho demano avui, no esperi que arribi la Moció del Grup Popular per començar el compliment de la Moció que no se sap quan vostès enviaran un compliment formal. Agafi avui el compromís davant d'aquest Parlament de dotar per a l'any 2003 ajut humanitari d'emergència per a l'Iraq.

Vostè deia: «No tenim competències.» El que li estem demanant és que coordini els ajuts amb les ONG, amb la resta d'administracions que tenen responsabilitats. No s'amagui darrere de la falta de competències per dir senzillament que no volen posar ni una pesseta de forma immediata en aquesta partida d'ajut humanitari. El que demanem és que el Govern agafi, ara, aquí, des d'aquesta tribuna, el compromís de realitzar les modificacions pressupostàries oportunes per establir l'import d'aquest ajut, en funció, naturalment, de les disponibilitats pressupostàries.

Considerem que les manifestacions que hi ha hagut a Catalunya s'han de veure canalitzades també a través del seu Govern. Que aquest compromís solidari de Catalunya ha de consistir en l'enviament urgent, amb caràcter no discriminat, de material de socors, inclosa ajuda alimentària, per donar sortida a aquelles situacions d'emergència. No ens podem esperar, senyor conseller, al control de compliment d'una moció. Si us plau, adopti des d'aquesta tribuna el compromís d'enviar ajut humanitari al poble iraquí. En qualsevol cas després vindrà un altre pas, vindrà el moment de parlar de la rehabilitació, de la reconstrucció d'infraestructures, sobretot, del restabliment institucional; sobretot les operacions que s'hauran de realitzar per al manteniment i la consolidació de la pau a l'Iraq.

Jo li deia al principi, aquesta interpellació no li planteja que se'ns doni la raó, ho venim repetint des de fa molt temps. Senyor conseller, jo no li he demanat que pugui aquí a donar la raó al Partit Popular, l'únic que hem demanat és que ningú no es cregui en possessió de la veritat. Facin un esforç, fem com va fer el Consell Europeu: aparqui totes les discrepàncies que vostè pugui tenir, però, si us plau, doti el Fons humanitari d'emergència.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

Senyor diputat, en les interpellacions no hi han, diguem-ne, al·lusions; no n'hi ha.

Gràcies.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Senyor president... Senyores i senyors diputats, jo sóc molt conscient que la intervenció de la senyora diputada anava referida a l'esmena que va presentar el diputat Masllorens, que m'ha semblat veure'l entrar, i que es referia a incrementar la dotació econòmica de les partides destinades a emergència per aquests casos, precisament –per aquests casos, precisament–, en la Llei de cooperació, no? Però, he volgut fer referència..., perquè vostè en el seu subconscient també està fent referència a la Moció aprovada a l'Ajuntament de Barcelona, al marge de la Moció aprovada en el Parlament de Catalunya, i per tant per això he fet referència a aquella Moció.

Nosaltres, en la Moció de l'Ajuntament de Barcelona, el que fem és dir que el Govern no hauria de participar, de cap de les maneres, en aquesta guerra. La participació de l'Estat en aquesta guerra ha estat, des del nostre punt de vista, al costat de les tropes o dels estats que han estat provocant i que han provocat i, de fet, els que han declarat la guerra, i, per tant, la Moció, l'esperit de la Moció que nosaltres defensàvem era de no participar en aquesta guerra, de cap manera.

La guerra espero que s'hagi acabat, desitjo que s'hagi acabat i que així sigui, no?, i ara vénen dos funcions bàsiques, des del meu punt de vista: l'ajut humanitari i la reconstrucció del país; reconstrucció a partir de..., la reconstrucció política i la reconstrucció material del que és el mateix país, no?

Jo crec que el Partit Popular està fent una política que dóna suport a la reconstrucció del país, però no a l'ajut humanitari. I aquesta és l'actitud del Govern de Catalunya, que vol fer una acció determinada amb relació a l'ajut humanitari, amb relació a l'ajut humanitari a Iraq.

Vostè m'ha reiterat les preguntes «quants diners hi posa?», «quants diners hi posa?». Primer, el Govern no calla, el Govern ha fet –ja li he dit abans– i el Govern està fent –i li ho dic ara. Nosaltres no volem actuar individualment com potser ha fet algun estat amb relació a aquesta guerra. No volem actuar individualment, volem actuar en un marc de cooperació internacional. I aquesta actuació en el marc de la cooperació internacional passa, entre altres coses, per veure i analitzar amb les entitats d'aquí, amb les ONG d'aquí i amb les entitats que estan en el conflicte d'Iraq però que també tenen representacions aquí, quina és l'acció que es pot fer.

No hem decidit cap quantitat. Els he dit abans i els reitero ara que hem fet reunions, i estem fent reunions i farem reunions per veure quina ha de ser la postura i la posició del Govern català en aquest tema. I en el marc d'aquesta cooperació i d'aquesta convenció de voluntats, amb aquestes ONG que els he dit de Catalunya i de les entitats que estan operant a Catalunya, és possible que d'allí surti l'establiment d'alguna cooperació econòmica.

El Govern de la Generalitat està disposat a afrontar, en funció com vostè ha dit ben bé de les disponibilitats pressupostàries, aquesta actuació i aquesta actitud. I, per tant –hi insisteixo–, nosaltres pensem que no po-

dem actuar individualment, unilateralment, sinó que el que hem de fer és, en aquest marc de cooperació, de diàleg, de coordinació amb les ONG, aquesta cooperació i aquest ajut humanitari, i és el que farem –i és el que farem.

Nosaltres pensem... Vostès estan proposant que nosaltres agafem un camió amb medecines, amb menjar i amb materials de primera necessitat i ens n'anem cap a Iraq? Això, el Govern de la Generalitat ha d'agafar un camió i se n'ha d'anar a Iraq a portar aquest ajut humanitari? No. Vostès entenen, igual que nosaltres, que això ha de ser en el marc de les ONG que estan actuant allà i que també estan aquí, i, per tant... «Quant, quant, quant...» Vostès són molt, molt monetaris, no tot passa pels diners; escolti, no tot passa pels diners.

Jo els dic, escoltin, el Govern de la Generalitat ha estat treballant amb les ONG per donar ajut humanitari a Iraq. Seguirà treballant i ho farà en el marc de les ONG de Catalunya que també tenen presència a Iraq. Aquest és el compromís.

Quanta quantitat? Jo crec que en aquest marc és possible decidir la quantitat que, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries del Govern de la Generalitat, es pugui fer aquesta aportació econòmica.

Aquesta serà l'aportació que farem nosaltres. No com altres, i com altres estats que fan altres coses. Que –hi insisteixo– si no s'hagués fet això no caldria estar ara parlant del que estem parlant.

Gràcies, senyor president, gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Voldríem fer un advertiment al portaveu del Grup Socialista: que la meua ciència reglamentària té uns límits evidents com els que s'acaben de donar ara, i sí que tenen dret a la intervenció quan són, diguem-ne, alludits. Si en vol fer ús, pot fer-ho tranquil·lament.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, president. Simplement per assenyalar que és una contradicció inacceptable dir que els socialistes el que hem volgut és que l'ajut humanitari tornés; aquesta acusació té un punt de cinisme. És un sarcasme que aquells que ens han portat a la guerra, que ens hi han involucrat, que són coresponsables dels morts que hi ha hagut encara que no ho vulguin, ara es pensin que després d'haver destruït un país, ells es poden erigir en els artífexs i els intèrprets de la seva reconstrucció. Això ningú no ho entén per més èmfasi que hi posi el portaveu o la portaveu que intervé en defensa d'aquests arguments. I ostenten l'estrany rècord d'haver tardat a portar aquest ajut humanitari al país de destinació tant com ha durat la guerra.

Gràcies, senyor president.

(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)

El president

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Una primera qüestió, jo no sé si és conscient el portaveu socialista que quan s'acusa el Partit Popular, quan es responsabilitza de morts per aquest conflicte el Partit Popular, s'està posant el Partit Popular en el punt de mira. Vostè, senyor Nadal, ens està fent perseguibles. Sigui conscient del que acaba de fer, senyor Nadal, sigui'n conscient, perquè és d'una greu responsabilitat democràtica; sigui'n conscient. El senyor Zapatero va demanar solemnement –va demanar solemnement– que tornessin els vaixells d'ajut humanitari que s'han enviat per part del Govern d'Espanya a la zona del conflicte.

Senyores i senyors diputats, Espanya no està en guerra; a Espanya el que passa és que està col·laborant amb més de seixanta països enviant ajut humanitari, i el que està fent és complir uns compromisos internacionals sobre utilització de bases que van signar els socialistes, que, per cert...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...van ser utilitzades per bombardejar mentre vostès governaven; mentre que han estat utilitzades per enviar ajut humanitari quan governa el Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada.

———— **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de recerca** (tram. 300-00754/06)

La següent interpel·lació sobre política de recerca la fa l'excel·lentíssim senyor Carles Bonet, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, bé, després de molts anys al final vam aconseguir que aquest Parlament, doncs, s'interessés per la universitat catalana, i crec que ara cal que també sigui aquest Parlament, tot el Parlament i no a nivell de comissió, que es preocupi també i debati sobre la recerca, el desenvolupament i la tecnologia.

Nosaltres creiem que cal debatre i definir unes línies prioritàries en què Catalunya pot ser de primera línia. No podem ser bons o bones en tot; només ho podem ser en algunes coses. Hem de ser excel·lents en algunes coses al preu de no pretendre ser excel·lents en tot.

Cal definir, doncs, una estratègia de país confirmada per un acord polític, perquè en l'execució d'aquesta estratègia de recerca, doncs, es necessita un cert repòs, no es necessiten canvis de rumb perquè si volem eficàcia, doncs, aquestes polítiques són a deu, dotze anys. Hi ha exemples de països que han fet apostes estratègiques

decidides i han tingut èxit. I crec que nosaltres també ho hem de fer, perquè ho podem fer i crec que ho necessitem fer. Hem de ser bons en algunes coses, i, per tant, en les possibles que ho puguem ser ens hi hem d'abocar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El problema és que en recerca venim d'una tradició de la cultura del *reparto* i si volem excel·lir en algun tema cal prioritzar, cal aprofundir i cal arriscar. I això no es pot deixar a l'autoregulació dels agents directament implicats perquè, si no, no sortim del model de repartiment. Cal decidir-ho, doncs, políticament.

La qüestió és si estem disposats o no a haver de triar. I si estem decidits que hem de triar, la qüestió és com hem de triar i per a què hem de triar, i, finalment, quina ha de ser l'organització necessària.

Cal tenir present que per ser científicament i tecnològicament competitiu en alguna branca s'ha de fer un esforç descomunal. Amb polítiques genèriques de propaganda impulsora o dinamitzadora, no? –allò de «Feu tancs», aquell cartell de la República–, doncs, es poden aconseguir poques coses. Evidentment que no hem d'oferir *blood, sweat and tears*, no?, però *toil, tears and sweat* potser sí, és a dir, un esforç gran, equivocar-se i suor.

L'altre dia al Senat va vindre el professor Massagué, que està amb un *spin-off*, i ens deia realment com és de dur fer una empresa que vulgui..., en fi, en aquell cas era una molècula contra el dolor, doncs, per poder-la comercialitzar, per poder posar-la al mercat i que les multinacionals la puguin comprar, realment és una cosa, matèria difícil i titànica, no és una cosa que superficialment amb anuncis a la televisió o trucades al 012 es pugui arreglar, no?

Sembla del domini públic que els temes susceptibles a Catalunya de ser prioritzats podrien ser, doncs, aliments, biomedicina i biotecnologia, materials, medi ambient, turisme. Crec que..., amb gran potencial que tenim de turisme, què hem innovat turísticament? Poca cosa. Per tant, aquestes possibles ares, doncs, cal prioritzar-les; cal trobar, doncs, les sinergies i la manera d'organitzar-les, però més que la fórmula d'organització, doncs, el que és fonamental és la missió que volem fer, decidir què es vol fer.

En la mundialització cal copiar les coses bones dels altres i desprendre's de les dolentes. I sembla que caldria adoptar o copiar institucions que a altres països, fins i tot, a altres zones de l'Estat han funcionat, però evidentment a partir d'una política decidida. Quina ha estat la política de recerca i desenvolupament de la Generalitat en aquesta legislatura? Bé, ha estat impulsar el tercer Pla de recerca conjuntament, i això és una novetat, s'ha impulsat amb un pla d'innovació tecnològica. Tots dos plans són de l'any 2001 al 2004, la vigència, i es van presentar, doncs, amb la plana major, i per tant, se suposa que és la política enèrgica de la Generalitat en qüestió de recerca i desenvolupament.

El Pla de recerca i el Pla d'innovació tecnològica, cadascun dels plans crida l'altre, i es pretén involucrar,

doncs, tots els agents en la recerca, la tecnologia i universitats, centres de recerca i empreses. Ara bé, senyor conseller, no creu que aquests dos plans s'havien d'haver discutit i debatut en el Parlament? Perquè en aquests plans queden compromesos, per exemple, els pressupostos de la Generalitat, perquè diu que un dels objectius dels plans és passar de l'1,1 a l'1,4% en aquests quatre anys; també es podia haver debatut quines eren les línies prioritàries i quines eren les fórmules d'organització. Creiem que tan important com una llei d'universitats és un pla de recerca en el qual, doncs, hi hagi involucrat dos conselleries d'aquest calibre.

Bé, han passat gairebé dos anys i crec que ja seria hora de començar a valorar els resultats d'aquests dos plans que se suposa que són sinèrgics, que són, en fi, col·laboradors i que estan coordinats. En primer lloc, senyor conseller, la qüestió és que no sabem, segons la conselleria, si aquests plans s'estan complint, si estan funcionant o no estan funcionant. És a dir, demanem quina és l'avaluació fins ara, i la coordinació.

En el Pla es diu que un dels punts essencials és que cal coordinar efectivament les R+D dels departaments de la Generalitat, i que ha de ser la CIRIT que ho faci. La pregunta: ho ha fet, la CIRIT? Ha coordinat els diversos departaments de la Generalitat en qüestió d'R+D? Quantes reunions s'han fet amb els departaments i quin balanç hi ha del compromís dels diversos departaments en les àrees concertades?

I amb la col·laboració ja més concreta amb l'Innocat, la qüestió és si realment ha reeixit, quants *spin-off* s'han fet i quina és la seva valoració qualitativa. I també, havent-se creat el Consell d'Assessorament, Seguiment i Avaluació, doncs quins informes ha fet? Quina situació diu que hi ha del compliment dels plans?

Un dels objectius del Pla és aconseguir que el 2004 Catalunya destini l'1,4% del PIB en R+D, i el seu programa electoral deia el 2%, però bé, l'1,4%. La pregunta és: això s'està aconseguint, senyor conseller? Per exemple deia que l'any 2002 s'hauria d'haver arribat a l'1,26%. S'ha aconseguit, això? S'ha comptat bé? La Generalitat i els seus organismes dependents, en aquest Pla 2001-2004, en R+D havien de passar d'uns 47.000 milions a uns 79.000 milions, és a dir, uns 480 milions d'euros...

El vicepresident primer

Senyor Bonet...

El Sr. Bonet i Revés

Vaig acabant, senyor president.

El vicepresident primer

Sí, perdoni, se li ha acabat el temps, però recordi que té vostè encara el torn de rèplica.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, ara de seguida. La pregunta és: si s'està aconseguint aquesta despesa dels departaments de la Generalitat i qui vetlla perquè aquests departaments facin la despesa corresponent.

Bé, doncs, en la següent rèplica ja acabaré.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bonet. Per a la resposta té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president, moltes gràcies. A Europa, avui en dia, circulen objectius. En diu «l'objectiu de Barcelona» perquè es va fixar a la reunió del Consell que es va celebrar a Barcelona i diuen que l'any 2010 s'ha d'arribar al 3% d'inversió –no m'agrada dir «despesa»–, del PIB amb recerca, de fet, «amb recerca i innovació» deia el text.

Que hi arribem o que no hi arribem a Europa, com estan les coses, dependrà d'aquesta «I» final: si és «recerca, desenvolupament i innovació», s'hi arribarà; si només és «recerca i desenvolupament», les coses a Europa no es veuen amb gran optimisme.

En qualsevol cas, per nosaltres això és un objectiu que ens ha d'esperonar a tots, i creiem que el tercer Pla de recerca està ben..., en la línia no d'arribar a aquest objectiu, sinó d'arribar a la part d'aquest objectiu que ens correspongui, donat el fet que ara estem per darrere de la mitjana europea.

A finals de l'any 2001 invertíem l'1,1. Les dades del 2002 encara no les tenim, evidentment falten tres anys, i per tant, li podré donar una impressió més acurada quan tinguem les dades del 2002. El que sí li puc dir és que els compromisos públics de creixement, els que ens toquen a la Generalitat de Catalunya s'estan complint, els pressupostos de recerca del DURSI estan creixent, de l'ordre del 12,5% en els darrers anys; també estan creixent altres departaments, el que no està clar del tot és si en el context estatal la inversió privada està creixent al ritme que ha de créixer, en part perquè els incentius fiscals que es van fer fa dos anys no sembla que en el seu primer o dos anys hagin tingut l'eficàcia que tots esperaven que tingués i que potser amb la nova política de certificacions sigui possible que tingui.

Hi ha un aspecte saludable de la nostra situació i és que la distribució entre inversió privada i pública és més o menys com a Europa –60% privada, 40% pública–, això vol dir que en el nostre cas el component privat té un pes important, que és indispensable si algun dia hem d'arribar a xifres molt altes.

El Pla de recerca –ho explico breument– parlava de diversos eixos de potenciació. Un era la potenciació dels recursos humans, i aquí puc esmentar que anem ben bé en la línia que hem d'anar i crea; que el contracte a investigadors amb base permanent arribarà aviat als valors d'entre els 70 i el 75. Dels contractes Ramon i Cajal que la Generalitat de Catalunya cofinança a Catalunya n'ha rebut uns 350 sobre 1.300, i no està gens malament.

I finalment un aspecte essencial pel que fa a política de recursos humans que són els efectes de la Llei d'univer-

sitats de Catalunya, dels quals només assenyalo dos fets: un, que desapareix el concepte de beca postdoctoral, i només es parla de contractes postdoctorals, i en segon lloc el desenvolupament del programa Serra Hunter que ha de representar la gran oportunitat per donar un salt en la qualitat i l'excel·lència de les universitats catalanes.

També podria esmentar tot el que es fa en l'àmbit de la internacionalització i, en particular, la política de centres de recerca amb una massa crítica suficient per poder comptar a Europa. Recentment s'ha constituït l'Associació Catalana d'Entitats de Recerca, que col·lectivament són uns vint-i-quatre centres, que col·lectivament representen un potencial científic similar al del CSIC a Catalunya, per tant, la suma del CSIC a Catalunya i de l'ACER representa un potencial científic que és el potencial científic que hauríem de tenir a Catalunya si el CSIC estigués distribuït d'acord amb el PIB o el potencial científic de Catalunya. El CSIC hauria de doblar, doncs, ara tenim el CSIC i l'ACER. Perquè no s'entengui malament, col·laborem amb profunditat amb el CSIC, s'acaba de constituir un centre mixt d'estudis cardiovasculars, s'acaba de constituir un consorci, el Consorci de Genètica Vegetal, entre l'IRTA i el CSIC; també podria mencionar l'Institut d'Estudis Especials de Catalunya o els projectes, ben avançats, de constitució d'un centre mixt en nanotecnologia. També en la fase d'internacionalització hauria de mencionar el sincrotró, però no vull estendrem.

Estic a plena disposició per donar comptes jo mateix, o qui vulguin vostès del Departament, a la Comissió de Cultura, si ens demanen la compareixença, o, si no ens la demanen, l'oferirem per parlar de la revisió..., a quin punt estem del Pla de recerca. El CASA, per cert, acaba de concloure els seus estudis de valoració del segon Pla de recerca, o sigui, està plenament en acció, i, ho repeteixo, estarem tots molt satisfets d'expressar això, de fer la presentació a la Comissió de Cultura.

M'ha preguntat també si la CIRIT fa la seva feina. La contesta és que sí. I, respecte al nombre de reunions amb altres departaments, deixi'm deixar constància que són innombrables les reunions amb altres departaments; recordar, entre altres coses, que el nostre Departament i la CIRIT..., el director de la CIRIT és membre del Consell del Cidem, per exemple, la qual cosa vol dir que aquí la integració és important, i també són membres de l'Agència d'Avaluació de les Tecnologies Mèdiques, etcètera. La relació és intensa i contínua.

Després parlaré d'*spin-offs*.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al seu torn de replica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, senyor conseller, en el Pla de recerca, una de les novetats és que hi ha el que se'n diu «àrees concertades», que suposo que és un eufemisme per dir «àrees prioritàries», dic jo. És que, si no, no surten enlloc, les àrees prioritàries. Per tant, si no tenim àrees prioritàries,

malament; vol dir que volem ser bons en tot. Per tant, serem dolents en tot.

Aleshores, bé, llavors, jo entenc que aquestes àrees concertades haurien de ser les àrees possibles prioritàries. Bé, doncs, aquestes àrees han estat identificades a partir de les propostes dels mateixos departaments. Això..., no acabo d'entendre si realment... Home, no és que estigui per l'economia planificada, però, amb els recursos que tenim, sí que cal planificar una mica, com a mínim a unes prioritats, la recerca i el desenvolupament. Si no, és que no profunditzarem en res, i per recerca i que tingui conseqüències tecnològiques s'ha de profunditzar, eh? Això..., superficialment no farem res.

I jo crec que també hi ha una cosa aquí: que tothom estira... Quan hi ha repartiment d'aquestos, de diners per recerca i investigació, bé, ja sabem a les universitats el que passa: tothom intenta estirar cap als seus interessos. I el bo és, políticament, que es decideixen les coses, amb llum i taquígrafs. Per això el que crec és que el volum, tan important..., en fi, encara que es digui que la recerca és una qüestió intersticial a Catalunya, però tots els volums destinats de tots els departaments a recerca i desenvolupament haurien de posar-se i pensar-se com un tot, i aleshores, d'una part, decidir prioritats i mullar-se –i mullar-se.

Aquest és, una mica, el sentit de la nostra interpellació. És a dir, no veiem..., és a dir, hi ha molt moviment de gent que diu que hem de ser prioritaris en això i això, però no veiem que hi hagi una acció decidida per dir: «És això, això, això, això, això, i en aquestos anys hem de traure resultats o, si no, ho abandonarem.» I això és, una mica, el que volíem, eh?

És a dir, a les universitats se'ls diu: «Home, teniu a vegades carreres i estudis i recerques que, en fi, que no són competitiu o que no...» Escolti... I el Govern de la Generalitat, doncs, a vegades en diu R+D d'una cosa que, la veritat, per nosaltres no sé si seria R+D.

Després la llista és una llista una mica massa llarga, la que es fa en el tercer Pla, i, per tant, tenim sempre la sensació que hi ha una mica de dispersió, és a dir, que la política és motivar que surtin coses, no?, però amb això no n'hi ha prou. Amb motivar que surtin coses, no n'hi ha prou. Perquè això no és fer un *chupa chup*, és fer altres coses.

Per tant, nosaltres creiem que hi ha una política dispersa, que caldria des del DURSI, doncs, planificar conjuntament, crec, amb la indústria, crec que sí, que està bé, aquest tàndem està bé, però, a tots els altres departaments en R+D, saber, en fi, què és el que es fa i de quines maneres és possible d'optimitzar-ho. No esperar que cada departament digui: «Això que faig és R+D.»

I, en definitiva, un exemple, no? El 2003 diu que hi haurà cent centres de xarxa d'innovació tecnològica. Escolti, cent centres, vol dir que no és massa, tants centres?

El vicepresident primer

Senyor Bonet...

El Sr. Bonet i Revés

No ho podríem concentrar, no?

El vicepresident primer

...ha acabat el temps.

El Sr. Bonet i Revés

Acabo, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. Bonet i Revés

Crec, en definitiva, senyor conseller, que ens hauríem de mullar, que s'ha d'establir una valoració del Pla i s'han d'establir unes línies prioritàries amb tota la massa possible d'R+D que té la Generalitat. I jo crec que no hi pot haver més de set o vuit punts de debò, i aquestos, més o menys, són els que tothom té al cap, i el que hem de fer és...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bonet i Revés

...atrevir-nos i dir això.

Moltes gràcies, senyor president...

El president

A vostè. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Moltes gràcies. Jo crec que no es pot dir que aquest Departament no prioritzi i no tingui una política clara, per exemple, de fomentar centres grans, la qual cosa vol dir, necessàriament vol dir que no s'esmicola.

És possible que tinguem una petita diferència. La petita diferència és que jo crec que s'han de planificar procediments, s'han de planificar entorns, s'han de plantificar entorns de creativitat, però és molt perillós tancar-se en una habitació a fer la llista de prioritats. La llista de prioritats ha de sortir de baix, en el sentit que Catalunya és prou petita, efectivament; axioma fonamental: no ho necessitem tot, hem de potenciar el que va bé, i el que va bé ve des de baix, i ho hem de saber reconèixer, i hem de planificar una estructura que ens permeti reconèixer el que va bé.

Donaré un exemple d'això parlant dels *spin-offs*, perquè és un... Els *spin-offs*, què són, en definitiva? Bé, els *spin-offs* són..., amb la política d'*spin-offs* es tracta de crear un entorn, sobretot un entorn cultural, un entorn organitzatiu, un entorn normatiu, un entorn financer que faci possible que, del coneixement que hi ha a les universitats, en sorgeixin empreses. Però no ens hem de capficar gaire a restringir *a priori* de quins àmbits han

de ser. Escolti, si resulta que és turisme, doncs, turisme; si resulta que és bio, que, ves per on, donat el nivell de la nostra indústria farmacèutica, és una cosa que passa, doncs, que sigui bio; si és informàtica, que sigui informàtica. Però hem de tindre una bona política d'*spin-offs*.

Com estem en *spin-offs*? Doncs, miri, aquesta estructura s'està fent... Una cosa prèvia, que no té veure amb *spin-offs*, però deixi'm dir-li que la creativitat, diguem-ne, intel·lectual del món empresarial català no és encara el que ha de ser per nivells europeus, però és el més saludable a Espanya, eh? En patents europees ens continuem mantenint al doble de la Comunitat de Madrid. L'any 97 n'hi van haver 108; l'any 2001 n'hi van haver 187, i això continua sent el doble. Això és, en gran mesura, un testimoni de la salut de la nostra indústria farmacèutica, i això, evidentment, vol dir que hem de fer tota mena de mesures per reforçar i recolzar aquesta indústria. I això s'està fent, i se'n farà més.

Pel que fa a *spin-offs*, els últims dos o tres anys, si tenim un catàleg –i el tenim– més o menys complet, hi ha de l'ordre d'entre quaranta i quaranta-cinc *spin-offs*. D'aquestes, moltes cauran, perquè això és la natura del que són els *spin-offs*, però en tenim quaranta o quaranta-cinc. No són suficients. Tampoc han arribat totes per ordre, han arribat unes abans que les altres, i és possible que això s'acceleri. L'objectiu és arribar també a uns cent –la xifra màgica–, potser seran noranta o potser seran cent deu *spin-offs* al final del 2001. Quan dic quaranta o quaranta-cinc vull dir de tota mena i apareixent en els entorns universitaris: alguns a l'IESE, altres a la Politècnica, altres en el context de l'estructura de trampolins del Cidem, etcètera.

En fi, podria parlar de la política de detectar oportunitats, podria parlar de la política de personal especialitzat a detectar oportunitats tecnològiques –no sempre són els professors el més apropiats per detectar-les–, podria parlar de la política d'incubadores i de parcs científics, podria parlar de la política de finançament, l'Invertec, que ja està finançant dues empreses –Digital Legends i Kubi Wireless; són empreses catalanes, però, en fi, porten aquest nom–, o podria parlar també del marc legal i del tema dels drets de propietat, de la política d'incompatibilitats... Són tots fronts en els quals s'està treballant. Escolti, i si el que surt és una bona empresa com Digital Legends, que triomfa i fa videojocs, doncs, escolti, endavant.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política educativa, especialment pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació (tram. 302-00331/06)

El vint-i-dosè punt és la Moció sobre política educativa, especialment pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el passat ple vam substanciar una interpellació en la qual expressàvem la nostra preocupació pel desenvolupament de la LOCE, la Llei de qualitat de l'educació, en una sèrie de projectes de decrets, de reials decrets que estan damunt la taula, i especialment ens vam centrar en un d'ells: el que fa referència, concretament, al desenvolupament d'aquesta Llei per als ensenyaments comuns per a la primària, perquè preveu un projecte curricular d'ensenyament de llengües que, una de dues, o fa difícil el desenvolupament pedagògic de coneixement de les necessàries matèries a primària o impossibilita el nostre procés d'immersió lingüística a la primària.

Com ja vam fer explícit en aquella interpellació, l'actual projecte preveu un augment d'hores d'ensenyament de llengua castellana; que, si volguéssim equiparar l'ensenyament de llengua catalana al mateix nivell que la llengua castellana, resultaria que més d'un 40% de les assignatures de l'horari escolar dels alumnes de primària seria només de llengua, i que, si no ho féssim, si intentéssim mantenir l'actual equilibri, doncs, resultaria que hi hauria menys hores d'ensenyament de llengua catalana que de llengua castellana i això impossibilitaria, dic, no només el correcte coneixement del que és la llengua pròpia de Catalunya, sinó que impossibilitaria també el manteniment del procés d'immersió lingüística. Vam mostrar el nostre rebuig a aquest projecte de decret, la nostra preocupació.

A partir d'aquesta interpellació, ha estat un tema de debat en els fòrums públics. S'han expressat, doncs, altres partits polítics, el Govern de la Generalitat; s'han expressat sindicats de professors i professores i altres elements de la comunitat educativa i de la vida social, política catalana.

Hem d'aconseguir que aquest Decret no tiri endavant tal com està. Jo sé que la senyora consellera a la interpellació, i després públicament, ens ha dit des que, si tira endavant, no el pensa aplicar tal com està, en pensa fer una aplicació diferent, i ens ha dit que, a més a més, ella, diguem-ne, no té res a negociar, que no negocia amb el Govern.

La nostra Moció té tres punts. El primer és manifestar la preocupació pel contingut del Decret i rebutjar-ne aquest contingut, d'aquest projecte. Segon, manifestar la necessitat de consolidar el model educatiu català i, per tant, mantenir la flexibilització en la distribució horària i curricular dels cicles de l'ensenyament primari i que això permeti, en conseqüència, la continuïtat de la

situació actual pel que fa a l'ensenyament de les llengües i, per tant, possibiliti el manteniment dels programes d'immersió lingüística i de la lectoescriptura en llengua catalana. I al tercer diem, demanem que el Parlament insti el Govern a rebutjar de manera explícita aquest Projecte de decret i a efectuar les actuacions necessàries per impedir-ne l'aplicació. En aquest punt devem estar d'acord, crec, amb la majoria dels grups parlamentaris, en la Moció i en aquest punt concret estem d'acord també amb el Govern en la seva literalitat.

Jo, senyora consellera, aprofitant l'avinentesa que vostè és aquí, com sempre intenta ser quan es parlen temes d'ensenyament, jo li voldria dir dues coses. Primera, jo entenc perfectament que un conseller o una consellera de la Generalitat no accepti, per qüestions ideològiques i de pràctica –i de pràctica– anar a conferències sectorials estatals per no perdre's en un maremàgnum, per un cantó, d'una clara majoria absoluta del Partit Popular, però, per altre, d'altres realitats autonòmiques molt diferents de la nostra i on posar-ho tot damunt la taula és difícil. Això, li ho accepto. El que potser sí és que hauria d'enviar el Departament, d'altres càrrecs, a negociar. Jo sé, si noestic mal informat, que algunes últimes vegades que s'ha parlat d'aquest Reial decret no hi ha anat, el Departament... O negociar directament, o negociar com fos, però jo crec que el Govern –el Govern– ha de fer una cosa, que és governar, i governar té a veure, doncs, amb plantar cara, amb oposar-se, amb viatjar, amb fer propostes, amb legislar...

Perquè, clar, farem recursos d'inconstitucionalitat si el Decret surt des del Parlament i des del Govern, però, clar, el Govern del Partit Popular continua governant. Nosaltres temem –temem– que si no hi ha una acció decidida, conjunta, del Parlament, del Govern, de les forces polítiques, de les forces sindicals, de la comunitat educativa, acabarem tenint un greu problema damunt la taula que ens costi de solucionar, perquè al que nosaltres no podem renunciar, com a Parlament i com a país, és a l'actual sistema de la immersió lingüística i a la consideració del català com a llengua pròpia de l'ensenyament a Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

...i, per tant, també com a llengua pròpia de l'ensenyament primari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. En nom de Convergència i Unió i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, bé, nosaltres

hem presentat dues esmenes. La primera, pràcticament, podríem dir que és una esmena tècnica que no té massa importància, i a la segona, doncs, en tot cas, m'hi referiré després, bàsicament, perquè volem deixar clar que tots els alumnes de casa nostra, quan surten de l'escola, quan surten de l'ensenyament obligatori, coneixen perfectament el català i el castellà, i aquest no és cap motiu de polèmica, ni molt menys, no?

Dir de bell antuvi que donarem suport a la Moció presentada pel senyor Bargalló; estem d'acord amb els tres punts que ell presenta... Fer una petita matisació: que, precisament, doncs, el Govern de la Generalitat està negociant amb el Govern central; ahir mateix hi havia, senyor Bargalló, un director general negociant aquestes qüestions, i, per tant, en cap cas nosaltres ens tanquem al diàleg, ni molt menys, com ja vam dir fa uns dies, quan nosaltres vam donar suport al Dictamen del Consell Consultiu i vam portar, doncs, el recurs d'inconstitucionalitat a la Llei de qualitat.

Per tant... També en aquell mateix moment tots els portaveus, pràcticament, vam dir que teníem moltes reserves amb l'aplicació dels decrets; que ens semblava fins i tot que encara empitjoràvem més la cosa, i que encara enviaïem més competències. I prova d'això és el que avui estem parlant aquí, es reafirma en aquest posicionament d'aquells dubtes que en aquell moment nosaltres, tots plegats, teníem, llevat de la portaveu del Grup Popular.

I també la senyora Baig en aquell moment va dir, diu: «S'ha referit a unes paraules que jo havia dit, doncs, que en algunes bugades perdíem llençols...», i la senyora Baig va dir, diu: «Fins i tot aquesta vegada perdrem la rentadora, no?» (*Remor de veus.*) I, per tant, em sembla que al final, doncs, senyora Baig tindrà raó: no perdrem el llençol, sinó que perdrem la rentadora i tot, no?

Bé, al segon punt, hi donem suport també, en aquest cas...

El president

Senyor diputat, quan es feien bugades no hi havia rentadora. Era senzillament un cubell amb cendra i... (*Rialles i veus de fons.*)

El Sr. Lladó i Isàbal

Sí, sí... Bé, no tan jove, no tan jove. Però, en tot cas, el que sí que és cert és que..., senyor president, el rectifico: a molts pobles de pagès encara es va al rec a fer la bugada –al meu poble mateix, senyor president–, i també hi ha rentadores. Però, en tot cas, no voldria entrar en polèmica amb vostè, ni molt menys...

El president

Senyor diputat, una cosa és rentar la roba, que és l'expressió genèrica, i l'altra és fer bugada, que és fer una altra cosa.

El Sr. Lladó i Isàbal

Molt bé. Bé, per tant, dit això, que ens ha portat prou estona de debat, en tot cas, nosaltres donem suport a aquesta Moció. En tot cas, nosaltres lamentem, doncs,

que encara hi hagi alguns sectors –de fet, són molt minoritaris– que es pensin que a casa nostra s'ensenya massa el català i que cal recuperar terreny perdut. En tot cas, jo crec que estem parlant, en aquest tema, d'una majoria absoluta mal administrada i que no ens porta enlloc.

És una llàstima, en tot cas, que es busqui, com s'ha vist aquests darrers dies, una mena de crispació innecessària que afecti la llengua i l'ensenyament, que són bàsics per a les generacions del futur i que haurien de restar al marge d'aquestes picabaralles polítiques. La legislació actual estableix a casa nostra que la llengua oficial de l'Estat i la pròpia, doncs, han de tenir un tractament equilibrat, i el sistema educatiu català ho compleix.

Per tant, si, com molt bé ha dit el senyor Bargalló, apliquéssim aquest nou decret, realment, doncs, la llengua catalana en sortiria molt i molt malparada, molt malament, i, per tant, nosaltres en cap cas hi podem donar suport, més que res, sobretot, en el sentit que la llengua catalana avui encara és una llengua que no té el futur garantit, que cal protegir i que, per tant, arribar fins aquí ens ha costat molt d'esforç; que, aquest recorregut, no l'hem completat, i que en cap cas des del nostre Grup Parlamentari abonarem fer passos enrere en aquest sentit.

Algun mitjà, fins i tot, ha parlat d'atemptat a l'escola catalana. La veritat és que, repassant aquests darrers dies tot el que s'ha publicat, no hem trobat cap veu que reforci aquest posicionament que ens arriba des de Madrid; fins i tot hi ha hagut alguna matisació del mateix líder parlamentari del Grup Popular en aquest sentit. Per tant, possiblement, si es fan aquestes negociacions que de ben segur la Generalitat està fent, es podrà veure algun sentit més positiu del que ara, en aquests moments, estem tractant.

En definitiva, no podem tornar cap a aquell vell concepte d'una Espanya unitària, no podem tornar cap a aquell vell concepte que tots som iguals, sinó que precisament la riquesa de la pluralitat és una riquesa que tots plegats hem de mantenir viva i que tots plegats hem d'abonar. En tot cas, des del nostre Grup Parlamentari donarem suport a la Moció presentada pel senyor Bargalló; esperem que ens accepti les nostres esmenes. Nosaltres..., honorable consellera, vostè ha estat aquests darrers dies, nosaltres pensem, molt clara en totes les seves manifestacions i sap que té tot el suport del nostre Grup Parlamentari...

El president

Senyor...

El Sr. Lladó i Isàbal

...i l'anímem, en tot cas, a continuar en aquesta mateixa línia.

Senyor president, he acabat la bugada.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Boada, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, nosaltres donarem suport a aquesta Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. De fet, no podria ser d'una altra manera, no?, com ja ho vàrem demostrar en la discussió que es va fer sobre la Llei mal anomenada «de qualitat» aquí al Parlament i que vàrem votar favorablement que es fes un recurs d'inconstitucionalitat, no?

De fet, d'una llei que des del nostre punt de vista i des del Consell Consultiu és clarament inconstitucional, evidentment, només poden emanar decrets clarament inconstitucionals o, com a mínim, clarament involucionistes, com és aquest Projecte de decret, doncs, que ha desplegat el Govern del Partit Popular, no? Només se li pot ocórrer a una ment o a una formació política que té aquesta visió uniformista de l'Estat presentar un projecte de decret d'aquesta mena, que comporta, evidentment, com ja deia el senyor Bargalló, un augment de les hores i la idea que aquí a Catalunya no es coneix el castellà i els nois i noies, quan acaben l'obligatòria, no coneixen el castellà. El coneixen perfectament, igual que el català, com ha de ser i com ja ho demostra el nostre sistema educatiu, no?

Llavors, dóna la sensació que és una nova provocació, més que res, no?, i que, evidentment, nosaltres no la podem acceptar. No podem acceptar que sigui una nova agressió a les competències que té la Generalitat de Catalunya, no pot ser una nova agressió a les competències sobre ensenyament i sobre l'ensenyament en si mateix. Ja prou agressió que hem hagut de patir amb la Llei d'ordenació universitària, prou agressió amb la Llei de formació professional; ara, a més a més, amb aquesta Llei, mal anomenada «de la qualitat», doncs, ens sembla que és una situació, ja, que és del tot insostenible, no?

Nosaltres votarem favorablement tota aquesta Moció. Mostrem el nostre rebuig més fort contra aquesta proposta que jo crec que no és un projecte de decret, jo crec que és una clara provocació per part del Govern central cap al nostre país, que, a més a més, jo crec que és una provocació que, una mica, ofèn la intel·ligència, amb el fet aquest de dir: «Si posem tantes hores de castellà, poseu les mateixes de català», quan és impossible poder posar les mateixes hores, quan no podem augmentar el nombre d'hores lectives, etcètera. Com també, des del nostre punt de vista, és una provocació també que s'augmentin les hores de religió a l'ensenyament públic i a l'ensenyament obligatori i que es disminueixin o que es redueixin les de ciències naturals, per exemple, en benefici d'un ensenyament de religió que nosaltres creiem que no s'ha de fer a l'escola, sinó que s'ha de fer a les diferents esglésies i que cada un s'ho munti, i no pas en una escola, doncs, que ha de ser laica. Acabaríem amb aquella..., entre més castellà, més religió i menys ciències, ens fa pensar en algunes escenes, doncs, que ja fa temps que creïem superades, no?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Boada, ni em referiré als seus comentaris, però cregui'm que li donaré només un petit un consell: aquests discursos insultants i provocadors que fa vostè el desacrediten com a polític i crec que no correspon que es facin en aquesta cambra.

Per altra banda, i respecte al tema que ens ocupa, que hem parlat de bugades i de coses diferents, jo crec que allò important és analitzar que per part del Grup d'Esquerra Republicana els últims temps s'ha iniciat una ofensiva en defensa de la llengua; que en el ple passat es va debatre una moció en contra de la política portada a terme pel conseller de Cultura, i que en aquell moment vostè nova tenir sort i es va quedar sol. En aquest moment em sembla que tindrà més sort, perquè, clar, en aquest moment del que es tracta és d'arraconar el PP, i, en això, tots vostès s'hi posen ràpidament d'acord.

Però, clar, s'han d'analitzar les coses amb deteniment, i és que nosaltres, tota aquesta polseguera que s'ha muntat sobre aquest esborrany de decret és, a més d'absolutament injustificada, mancada d'arguments, perquè aquest Decret no fa més que transcriure literalment –literalment– el que deia el Decret 1006 del 91, elaborat com a desplegament de la LOGSE. El que ha passat és que, després, el desplegament d'aquell Decret 1006 es va fer a través de dos decrets per part de la Generalitat que incomplien claríssimament la disposició bàsica i la normativa bàsica. En aquell moment ningú va dir res; era un govern que estava en mans d'un altre partit polític, i ningú va dir res. Però no hem de confondre flexibilitat amb incompliment.

I tots vostès saben que en aquell moment del que es parlava és que els alumnes havien de tenir, l'any, tres-centes cinquanta hores de temps lectiu de llengua, i que això significa que han de tenir-ne cinc hores per setmana. Si això ho dividim en dos parts, entre català i castellà, vostès, que són professors, saben perfectament que cap alumne pot aprendre cap llengua amb dues hores a la setmana; ni el castellà ni el català: cap llengua s'aprèn amb dues hores a la setmana. I això no ens ho hem inventat nosaltres: això ho diuen els estudis fets pels organismes internacionals, i això és així.

El que ens sembla curiós és que tota aquesta polseguera s'aixequi sobre un esborrany de decret; un esborrany de decret que en aquests moments s'està negociant, que s'ha sotmès a consultes dels diferents consellers, de les diferents comunitats autònomes, i que Catalunya, en aquest moment, no hi és per negociar, no hi ha ningú per defensar els interessos de Catalunya en aquest moment. I és això el que ens sorprèn a nosaltres. Això ens sembla que és el que de manera important i intensa aquest Parlament hauria de demanar: que s'exerceixin les competències que ha de fer el Govern de Catalunya en nom de tota la comunitat educativa.

I, a més, cal afegir que aquest Decret, en aquests moments, encara no s'ha sotmès tampoc ni a consulta del Consell Escolar de l'Estat, ni tampoc del Consell Escolar. Per tant, estem en un moment important per defensar allò que el Partit Popular ha defensat sempre, que és el bilingüisme. Nosaltres hem defensat sempre que els nostres alumnes, en acabar la secundària, parlin, escriguin i llegeixin correctament les dues llengües, i nosaltres no ens hem mogut mai d'aquí. I això, el que sí que és cert és que, amb dues hores a la setmana, no es pot fer.

Jo crec que amb això queda prou reflectit quin és el nostre posicionament, que, per tant, serà el vot en contra d'aquesta Moció. I només fer un petit apunt al final: dir-los, tant al senyor Bargalló com a la senyora consellera, que els reials decrets no es recorren davant el Tribunal Constitucional, sinó davant la Sala Tercera del Tribunal Suprem.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Moltes gràcies, Carina, per donar-nos el camí amb el qual recórrer aquests decrets, però espero –espero–, del bon seny de tots i totes les forces d'aquest Parlament, no haver d'arribar fins a aquest punt.

Ens sembla que les polsegueres de què ens parlaven no són tals. Són posar en el lloc on cal parlar dels temes polítics, que és el Parlament, la situació en què es troba aquest desplegament d'aquesta Llei, que nosaltres creiem que és inconstitucional, però que ens preocupa, ens preocupa en tant que... Sovint es diu: «Oh!, com que no la volem aquí la deixarem aparcada», però després veiem que hi han canvis en els currículums, que hi han canvis en els decrets. I per això en aquest moment ens ha semblat bo i òptim que Esquerra Republicana presenti, després de la interpellació, aquesta Moció, com nosaltres presentarem també la nostra Moció corresponent a la interpellació d'ahir. Interpellació que, evidentment, ens va deixar amb una certa preocupació, amb el paper que feia específicament la consellera respecte al tema de defensa del que són els aspectes que ens marquen la Constitució i l'Estatut i que ens donen drets a Catalunya davant de posicions del Ministeri d'Educació de Madrid.

Crec que no cal, però sí que vull deixar constància que el nostre Partit ha defensat sempre, en aquest Parlament i fora d'aquest Parlament, l'escola catalana, el fet que es garanteixi el dret de tots els nens i nenes, nois i noies de Catalunya al coneixement de les dues llengües en finalitzar l'ensenyament obligatori, i que això no vol dir bilingüisme, sinó que vol dir garantir el dret de les dues llengües que ens donen la Constitució i l'Estatut arreu de Catalunya. Aquests són els nostres principis i el camí

que ens marcarem, evidentment, com hem fet fins aquest moment.

Crec que va quedar molt clar en la posició respecte al Decret..., aquesta proposta –deixem encara..., és una proposta de decret– del desenvolupament de la LOCE pel que fa als ensenyaments comuns per a la primària..., respecte al tema de les llengües ho va deixar molt clar el nostre president Pasqual Maragall quan va dir que estava d'acord amb la Generalitat que no s'apliqui aquest Decret i que se n'impedeixi l'aplicació, amb totes les eines possibles.

Per tant, estem plenament d'acord amb la Moció que presenta Esquerra Republicana, hi votarem a favor, i, respecte a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, ens sembla, fins i tot, una mica, massa de pompa, això de: «manifesta que s'ha comprovat que l'actual situació de l'ensenyament de llengua a Catalunya *garanteix* un correcte funcionament de català i de castellà a l'alumnat que acaba l'ensenyament obligatori». Ens sembla que ha complert bé i correctament l'ensenyament primari, però que no ha fet el mateix esforç en l'ensenyament secundari. I nosaltres, fins i tot, encara li demanaríem, senyora consellera, que posi molt més èmfasi que el català i el castellà acabin sent dues llengües que es coneguin correctament en acabar l'ensenyament obligatori i potencii més el català en l'ensenyament secundari perquè dels dotze als setze no perdem els avanços que havíem tingut dels sis als catorze.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Les dues esmenes, les acceptem. De fet, la primera és una esmena tècnica que forma part d'una errada tipogràfica del nostre Grup en presentar la Moció. La segona, sigui una esmena pomposa o no, també l'acceptem. Creiem que la Moció queda arrodonida.

I, en tot cas, també agraeixo a la senyora Mejías que ens indiqui el camí recte cap al bon recurs, però em preocupa només una cosa: em sembla que ens hem llegit projectes de decrets diferents. Jo li passaré el Projecte de decret del Govern de l'Estat, perquè em sembla que, quan el llegeixi, s'adonarà que els altres grups tenim raó.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Anem a cridar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats i diputades, anem a sotmetre a votació la Moció sobre política educativa, específicament pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum a Catalunya (tram. 302-00332/06)

Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, per començar la Moció sobre la política de consum a Catalunya, l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Aquesta Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum ha aconseguit, jo crec, un ampli consens, després d'acceptar esmenes dels grups que n'han presentat: el Grup Socialista, el Grup Popular, Convergència i Unió.

I, per tant, doncs el que fèiem nosaltres en aquesta interpellació, que era parlar d'establir plans de formació, juntament amb les associacions de consumidors, les cooperatives de consumidors, hi afegiríem l'esmena d'Iniciativa parlant també que hi haurien d'intervenir els sindicats –després, si de cas, ja...

El president

Un moment, si us plau...

El Sr. Vigo i Sallent

Ja li anomenaré després les esmenes que accepto, perquè, si no, ens farem un embolic.

El president

Ah!, molt bé –molt bé.

El Sr. Vigo i Sallent

També parlava de la formació del consumidor i del consum responsable, la formació del comerciant amb els drets i deures que han de tenir els consumidors; també la promoció del comerç just i del comerç sostenible, que enteníem nosaltres que era assignatura pendent, i

també millorar i incrementar la capacitat inspectora, perquè també entenem que s'ha de regular, s'ha de revisar, s'ha de potenciar, incentivar aquesta activitat tan important.

Estem d'acord també que en aquest moment, doncs, la creació d'un cos específic d'inspectors no seria possible, donada la manera com s'estructura l'Administració, i, per tant, també acceptarem les esmenes que anaven en aquest sentit.

I també, doncs, enteníem que s'havia de revisar la normativa sancionadora, perquè era vigent des de l'any 91 i, amb els anys que han passat, doncs, és evident que els hàbits de consum i, per exemple, el consum que atempta contra la seguretat del consumidor o que incompleix fins i tot la normativa lingüística requerien, doncs, en fi, una revisió que actualitzés i posés al dia tota aquesta normativa que s'havia contemplat.

També parlàvem de millorar la capacitat dels serveis i l'entesa i el diàleg entre els consumidors i els comerciants, els proveïdors de serveis i la mateixa Administració pública, i tot això dèiem que s'havia de fer, nosaltres dèiem, amb una refosa de la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial i l'Institut Català de Consum, però també entenem que aquests organismes tenen una funció molt diferent i que potser el que hi hauria d'haver –atenent l'esmena que ens ha presentat Convergència i Unió, que hi estem d'acord– és una reestructuració d'aquestes direccions generals, i també de l'Institut Català de Consum, doncs, perquè també entenem que els temps han canviat, que els hàbits han canviat i que, per tant, hi hauria d'haver una major eficàcia i eficiència en el seu compliment.

També parlaven, dins d'aquest àmbit de garantir el desplegament de les juntes arbitral de consum local, de dotar-les dels recursos necessaris, i també, evidentment –com s'està fent–, de les oficines comarcals, que necessitaven una planificació, necessitaven un desplegament potser més accelerat a tot el territori, i al mateix temps també fomentar la incorporació dels gremis, de les associacions de comerciants i empreses proveïdores de serveis a les juntes arbitral de consum, així com també –a instància del Grup d'Iniciativa– dels mateixos sindicats.

També entenem que té sentit l'esmena de supressió que presentava Convergència del punt 2 de la lletra c, concretament el que feia referència a la creació d'un cos específic d'inspectors, perquè actualment, evidentment, la Generalitat no té capacitat normativa ni competència a l'hora d'efectuar aquest canvi. El que sí que demanàriem, doncs, també és «modificar el marc normatiu que permeti actuar a la Generalitat de Catalunya en la definició i desplegament dels sistemes arbitral de consum».

Per tant, senyor president, les esmenes que nosaltres acceptàriem serien l'esmena número 1, d'addició, dels socialistes; l'esmena número 3, també d'addició, dels socialistes; l'esmena número 1, d'addició, del Grup d'Iniciativa; l'esmena número 1, d'addició, del Partit Popular; l'esmena número 3, de modificació, del Grup Popular, i les tres esmenes de Convergència i Unió.

El president

D'acord, molt bé.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum** (tram. 302-00335/06)

Ara donaríem la paraula, després d'un petit respir, a l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández...

(*Veus de fons.*) Sí... (*Pausa.*) Sé que, el do de la ubiqüitat, només el tenen els cossos ressuscitats, i vostè no forma part d'aquest col·lectiu, de moment.

El Sr. Fernández Martínez

Moltes gràcies, senyor president; amb el seu permís... Senyores diputades, senyors diputats, vinc una mica accelerat, però no passa res. (*Rialles.*) Dèiem en la interpellació que genera aquesta Moció que hem de fer de la qualitat de vida una prioritat política. Aquesta qualitat de vida ha de ser l'objectiu de qualsevol política, i això vol dir, entre d'altres moltes coses, protecció i informació al consumidor. Doncs bé, si en aquest principi estem d'acord –i jo penso que sí, que en això estem d'acord–, estarem d'acord també que amb la configuració actual és molt difícil, per no dir impossible, desenvolupar polítiques adients en matèria de consum.

Per això, segons el nostre criteri, necessitem una Direcció General de Consum amb perfil propi, deslligada de la Direcció General de Seguretat Industrial. Per tant, nosaltres proposem una direcció general amb mitjans, i mitjans vol dir dotar aquesta nova direcció general de recursos humans, tècnics i materials; o, si vostès ho volen dit d'una altra manera, pressupost adequat per portar a bon port un bon projecte i un projecte en matèria de consum a l'alçada de les circumstàncies.

La nostra segona proposta està, com no pot ser de cap altra manera, en la línia de les recomanacions de la Unió Europea, és a dir..., perquè és evident que el tema de les inspeccions grinyola a casa nostra. Per això proposem un primer apropament per fer créixer el cos d'inspectors fins a unes proporcions, diguem-ne, raonables, cosa que no succeeix ara.

La tercera proposta que nosaltres fem avui en aquesta Moció va en la línia de desenvolupar amb els ajuntaments el sistema arbitral de Catalunya. Perquè això sigui possible, cal que existeixin juntes arbitral en totes les poblacions de més de cinquanta mil habitants. Després parlaré de les esmenes, que varien o modifiquen una mica aquest plantejament, no?

Per altra banda, entenem que és molt convenient que les empreses estiguin adherides al sistema arbitral de Ca-

talunya, i no tan sols a la junta arbitral. Aquesta és una qüestió que està donant bastants maldecaps a hores d'ara, i no deixa de ser un menysteniment per a les juntes locals. Per tant, demanem un canvi de la normativa actual sobre aquesta matèria, és a dir, adhesió al sistema arbitral, i no tan sols a la junta arbitral.

En els punts cinquè i sisè, ens hem volgut fer ressò de la Trobada de Serveis Municipals de Consum celebrada a Castelldefels el passat mes de novembre, i, tal com allà es demanava, proposem un pacte sobre consum que permeti planificar i eixamplar les competències de les administracions locals en defensa dels consumidors, de la mateixa manera que demanem la formació i la informació necessàries perquè els ciutadans i ciutadanes puguin desenvolupar sistemes de consum responsable i sostenible.

També estem absolutament convençuts que es fa necessari disposar d'una partida extraordinària per donar suport als milers i milers de ciutadans que han estat enganyats i estafats per les acadèmies d'idiomes.

I fins aquí, senyor president, la meua intervenció, i ara, amb el seu permís, si li sembla a vostè bé, faria el nostre posicionament pel que fa a la Moció d'Esquerra Republicana, que, si ho tinc ben entès, segons m'ha explicat el senyor Pere Vigo, ha fet decaure el punt a de l'apartat 4. Per tant, entenem que aquesta és una moció que dona suport també a la nostra, que és perfectament complementària, i li donarem suport.

I, pel que fa a la nostra, tenim una esmena d'Iniciativa per Catalunya, que estem d'acord en el fons, però no li podem donar cabuda en aquesta Moció nostra, per una raó molt senzilla: perquè nosaltres entenem que han de ser els ajuntaments que estan propiciant aquest pacte sobre el consum els que arribin a acords amb la resta d'administracions. Això pel que fa a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

Pel que a les esmenes del Grup Parlamentari Popular, hem arribat a una transaccional, que suposo que dirà la senyora Mejías, en la seva esmena número 3. La resta, no les acceptaríem.

I, de les esmenes de Convergència i Unió, acceptaríem l'esmena número 5, que és el punt número 6 nostre.

I, senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies, i dispensin el petit retardament.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, efectivament, nosaltres donarem recolzament, votarem positivament ambdues mocions, per la senzilla raó que la literatura d'aquestes és idònia i perquè la veritat és que no hi tenim cap punt de desacord.

Si un servidor ha posat en un moment determinat aquesta esmena que els sindicats més representatius hi siguin també –esmena que ha recollit el senyor Pere

Vigo— és per ser conseqüents amb un fet polític, amb un fet parlamentari molt important, i és quan els signataris del Pacte pel comerç i el consum de Catalunya, és a dir, organitzacions empresarials, de comerciants, d'usuaris, de consumidors i el sindicalisme confederal català, van venir aquí al Parlament a plantejar-nos un manifest que jo crec que no ha tingut suficient rebuda, ni mediàtica, ni al carrer, ni fins i tot aquí al Parlament de Catalunya, de manera que era un afegit amb pura coincidència amb aquella trobada que vam tenir amb els representants.

I acabo aquesta intervenció brevíssima —que per comoditat no l'he feta ja..., de l'escó estant— amb una qüestió que jo crec que sí que és rellevant; sí que és rellevant perquè el senyor Fernández ha fet una intervenció que jo subscric, però partint d'una certa discrepància. És a dir, jo li dono tot el marge discrecional per no admetre la nostra esmena, evidentment, i li he dit, estimat diputat, que li votaré aquesta Moció encara que no ens la reculli. Però és que ell ha dit en la seva intervenció que no la recollia perquè no es parlava de discrecionalitat i de capacitat d'intervenció dels municipis i dels ajuntaments. Estimat diputat, aquí diu, a la meva esmena, «signar un conveni de col·laboració entre el Departament de Treball, Indústria, Consum i Turisme i totes les organitzacions municipals». O sigui, aquí estava això.

Per què l'hem feta? —per què l'hem feta? Perquè ens semblava que aquí hi ha més rigor, és positiu, òbviament no contradictori amb el redactat que vostè ha fet, i perquè, evidentment, la redacció que vostè havia posat, que era manifestament millorable en el sentit semàntic, deia «signar un conveni». Ah!, bé, signar un conveni; quin? I vostè diu: «El de Castelldefels.» Sí, però com està ara?, com està ara, ara mateix? És que ha canviat alguna cosa que no sabem? Perquè vostè s'està referint al de fa temps. És que li hem de donar confiança acríficament, a la resta? No és això el que vostè em diu.

I jo li recordaré una cosa en què vostè estaria d'acord amb mi, quan jo li he dit a certa persona avui, molt important, que nosaltres, parlamentaris, no estem rellogats a subjectes de fora d'aquí, encara que siguin respectabilíssims, cosins nostres, germanastres o el que sigui. Nosaltres tenim l'autonomia de la política.

En definitiva, perdoni aquesta certa extravagància meva, vostè reculli-ho com vulgui, i nosaltres li donarem, òbviament, el recolzament que es mereix la seva Moció.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula ara la il·lustre diputada senyora Carina Mejías, del Grup Popular.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Respecte a la primera moció, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, el nostre Grup votarà favorablement pràcticament el conjunt de la Moció, perquè entenem que recull tota una sèrie

d'inquietuds manifestades pel sector, i només hem introduït unes esmenes que entenem que milloren el text, en el sentit de millorar el que fa a la formació dels consumidors, fomentant un consum responsable, segur, exigent i basat en prioritats, és a dir, evitar tot allò que signifiqui un consum impulsiu sense tenir garantida la coresponsabilitat entre qui consumeix i els seus proveïdors.

Respecte a l'esmena número 2, que és l'esmena que fa referència a la lletra *b* del punt 1, nosaltres hem afegit una esmena per tal que els comerciants tinguin un coneixement dels drets i deures que afecten els consumidors i usuaris, com una eina més de responsabilitat a l'hora de fer la seva feina.

L'esmena número 3 fa referència a millorar i a incrementar el que és la potestat inspectora de l'Administració de la Generalitat. En aquest sentit, totes dues mocions fan referència a la necessitat d'incrementar el nombre d'inspectors, i nosaltres entenem que aquesta proposta és positiva en tant que és cert que en aquests moments hi ha una manca d'inspectors, però nosaltres hem entès que no cal crear un cos específic, perquè entenem que el cos que ja està adscrit a l'Administració pública és prou autònom com per designar aquella part del cos ja creat que pugui tenir l'especificitat adequada i donar als seus inspectors la formació jurídica i tècnica necessària per fer aquestes tasques de consum.

En definitiva, nosaltres, respecte a la Moció d'Esquerra Republicana i a la resta dels seus punts, la votarem favorablement, a excepció del punt 4, lletra *b*, en què es parla del desplegament de les juntes arbitral de consum, en què nosaltres ja havíem fet una esmena per tal de consolidar la xarxa ja existent i ampliar-la, amb l'objectiu de facilitar a tots els consumidors i usuaris un procediment ràpid, eficaç i econòmic, accessible per solucionar les seves reclamacions. Nosaltres entenem que en aquests moments ja hi ha una xarxa de juntes arbitral que es podria ampliar juntament amb els ajuntaments, tal com es veurà després en la Moció presentada pel Grup Socialista, i entenem que el que cal és consolidar aquesta xarxa i fer-la efectiva en aquelles capitals de comarca on encara no existeixi.

Per tant, nosaltres, ja dic que, un cop acceptades aquestes esmenes, votarem favorablement la Moció.

Pel que fa a la Moció del Grup Socialista, que demana en el seu primer punt la necessària reestructuració o la creació d'una direcció general de consum específica, sincerament pensem que a aquestes alçades de la legislatura no estem com per fer reestructuracions departamentals, sinó per delimitar clarament quines són les funcions del que és la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial i delimitar exactament quines són les competències de l'Institut Català de Consum, per tal que el conjunt de consumidors i usuaris tinguin un referent molt clar tant pel que fa a la informació com per a l'accés als recursos necessaris de què disposen, al seu abast.

Respecte al punt 2 de la Moció, nosaltres estem d'acord que s'ha d'incrementar el nombre d'inspectors, com he dit abans, però que cal impulsar aquesta especialització dins dels cossos de funcionaris ja existents.

Respecte al punt 3, nosaltres aquí hem introduït una esmena també, parlant de la consolidació de la xarxa de juntes arbitrals locals, tal com s'ha comentat abans, amb l'objectiu d'apropar aquest servei als ciutadans i als consumidors i usuaris, que són els interessats, com a referent a què puguin adreçar-se en el moment de conflictes amb els consumidors.

Respecte als punts 4 i 5, nosaltres n'hem demanat la supressió, perquè entenem que respecte al punt 4, per exemple, considerem que la necessitat que les empreses s'hagin d'adherir a un sistema arbitral no és correcta. Aquesta adhesió és absolutament voluntària; no podem obligar les empreses que s'adhereixin a un determinat sistema arbitral. I, respecte al punt 5, el nostre Grup hem defensat sempre aquesta segona descentralització cap als ens locals, i la competència de consum és precisament una de les competències a traspassar als ajuntaments pel que fa a la seva titularitat i a l'exercici.

Respecte al punt 6, jo entenc que a l'escola no se li pot tirar a sobre tot allò que nosaltres considerem que els nens han d'aprendre. Creiem que el consum responsable es practica i s'aprèn dintre de l'àmbit familiar, i, per tant, les activitats de consum es fan sempre de la mà dels pares. Per tant entenem que no cal tirar també a sobre de l'escola aquest aprenentatge d'un consum responsable.

I, respecte al punt 7, que fa referència a una de les problemàtiques que hem viscut últimament com a més importants, que ha sigut el tancament de les acadèmies d'idiomes, entenem que en aquests moments hi ha tota una sèrie de procediments oberts tant en l'àmbit civil com en l'àmbit penal, i entenem que, tot i que les associacions de consumidors i usuaris s'han vist una mica desbordades per la quantitat de peticions que hi han hagut d'assessorament, entenem que en aquests moments estan obertes totes aquestes vies, que possiblement arribaran a solucionar el conflicte generat, i no entenem exactament en concepte de què hem d'obrir una partida pressupostària per atendre aquestes qüestions, quan en aquests moments ja hi ha vies de solució obertes. I, per tant, també aquest punt, el votarem en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

(Pausa.)

La Sra. Neras i Plaça

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats..., la meva sorpresa és que jo pensava que teníem deu minuts i resulta que només en tinc cinc; per tant, intentaré ser molt breu.

L'honorable conseller d'Indústria, el senyor Fernández Teixidó, com no podia ser d'altra manera, va fer una intervenció brillant en la resposta a les dues interpellacions (*remor de veus*) presentades pels diputats senyor Fernández, del Grup Socialista, i senyor Vigo, del Grup

d'Esquerra Republicana. Però, senyor Nadal, és que a més a més de brillant, crec que va donar arguments suficients i tota la informació necessària per tal de demostrar quina és la política del Departament en matèria de consum.

El conseller va destacar aspectes «novedosos» i importants, com és la creació del Consell Català de Consumidors; la proposta de constituir consells, que em sembla que molt properament se'n constituirà ja un, com és el Consell Sectorial de l'Automòbil, amb comitès ètics i tècnics. Va explicar fil per randa, amb dades, amb xifres, l'activitat que s'estava desenvolupant des de la Direcció General de Consum. També va reconèixer –i això l'honora, senyor conseller– que, de ben segur, s'està fent amb menys recursos dels que caldria, i també, potser, amb menys inspectors dels que realment caldria. Però va donar dades prou significatives per demostrar que la inoperància a què feia referència en la interpellació el senyor Bernardo Fernández no té cap fonament.

Cal valorar, doncs –i aquesta diputada que els parla la valora molt positivament–, la intervenció del conseller, que en tot moment va ser feta amb un to totalment constructiu, tal com es defineix en les seves paraules al final de la seva intervenció, tot afirmant que en matèria de consum es fan moltes coses, que se n'han fet moltes, que el Govern les fa bé, però que, evidentment, de ben segur, es poden millorar.

Per tant, seguint el fil d'aquestes paraules del conseller, em permeto posicionar-me sobre la Moció d'Esquerra Republicana, la qual el nostre Grup valora molt positivament, perquè està feta, al nostre entendre, des d'un esperit constructiu i, a més, va en la línia de millora a què el conseller feia referència en la seva intervenció. El nostre Grup hi ha presentat tres esmenes que el diputat senyor Vigo ja ha dit que acceptava, però intentaré explicar-les molt breument.

Una esmena de supressió de la lletra c, al punt 2, sobre la creació d'un cos específic d'inspectors, a la qual nosaltres ens oposem perquè aquesta funció d'inspecció de consum ha de ser multidisciplinària, i, per tant, per a la seva execució es requereixen coneixements diversos.

Una altra esmena al punt 4, lletra a, és en la que prenem el compromís de revisar l'actual estructura de la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial i l'Institut Català de Consum.

I la tercera esmena, també al punt 4, lletra b, sobre el desplegament del sistema arbitral de consum, tenint en compte que no tenim competències, com aquí s'ha dit, en aquesta matèria, i el que fem és demanar un nou marc normatiu per tal de poder actuar en aquest camp.

Dit això, senyor president, anunciar, doncs, que, tal com ha dit el diputat senyor Vigo, acceptant les nostres esmenes, nosaltres donarem suport globalment a tota la Moció d'Esquerra Republicana.

Pel que fa a la Moció presentada pel Grup Socialista, el primer punt de la Moció comença demanant la creació, en el termini de noranta dies, d'una direcció general de consum, la qual nosaltres no votarem; d'aquí la nostra esmena de supressió en el punt número 1. I no ho farem

perquè estem convençuts que el fet que existeixi una direcció general de consum específica no implica que es facin més actuacions en consum. Les dades demostren a bastament que estar sota un mateix òrgan directiu no impedeix, en cap cas, actuar adequadament en cada una de les matèries.

El punt 2, que fa referència a l'increment dels inspectors, tampoc el votarem, perquè entenem que queda subsumit en l'esmena d'Esquerra Republicana, igual que els punts 3 i 4, que fan referència a les juntes arbitrals, que, en acceptar-se l'esmena que hem presentat sobre aquest tema a la Moció d'Esquerra Republicana, també entenem que queda subsumit.

Senyor Bernardo Fernández, sí que li votarem afirmativament els punts 5, 6 i 7, entenent que en el punt 6 vostè acceptarà la nostra esmena i entenent que el tema del pacte de consum que vostè demana, des del Govern, ja d'alguna manera s'està aplicant amb els convenis que s'estan fent i que s'estan signant amb consells comarcals i amb ajuntaments.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

A veure, m'ha dit el senyor Vigo que m'arribaria una transaccional sobre la número 3, del Grup Popular, si no ho he entès malament... (*Veus de fons.*) No hi ha... Aleshores la pregunta és: aquesta esmena número 3, la incorpora vostè a la seva Moció, o no?

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, senyor president. L'esmena número 3 era de modificació...

El president

L'esmena número 3, del Grup Popular...

El Sr. Vigo i Sallent

Era de modificació.

El president

Sí, molt bé. Perdó, allà on m'equivoco em sembla que és en l'esmena número 3 del Grup Popular, però de la següent moció. Senyor Bernardo Fernández, és així?, o ho he entès malament?

El Sr. Fernández Martínez

Sí, senyor president. És una esmena del Grup Popular, però amb unes petites matisacions que suposo que la il·lustre diputada li ha fet arribar.

El president

No.

El Sr. Fernández Martínez

No?

El president

Convindria, si vostè integrés aquesta daixò, que m'arribés.

Mentrestant, si els sembla, cridarem a votació.

(*Pausa.*)

Senyor Pere Vigo, mentre arriba la gent a punt de votar, he sentit, en la intervenció del senyor Fernández, que el punt 4.a de queia. És així mateix, tal com vostè ho vol? (*Pausa.*) El punt 4.a.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, senyor president, perquè queda subsumit per l'esmena de Convergència i Unió.

El president

Perfecte. Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

Votarem, en primer lloc, la Moció presentada pel senyor Pere Vigo, i, per fixar el text, és el text inicial incorporant-hi les esmenes números 1 i 3 del Grup Socialista, l'esmena 1 d'Iniciativa per Catalunya, la 1 i la 3 del Grup Popular, i la 1, 2 i 3 de Convergència i Unió. D'acord? (*Pausa.*) Hi ha votació separada, demanada pel Grup Popular, del punt 4.b.

Votem primer aquest punt, el 4 b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, fixem el text de la Moció presentada pel senyor Bernardo Fernández. És el text original incorporant-hi l'esmena número 1 del Grup Popular; la 3 del Grup Popular amb les modificacions que m'arribaran, i l'esmena número 1 de Convergència i Unió. És així, senyor Fernández...? (*Veus de fons.*) Sí..., fixat el text, ara marcarem la votació separada, i votarem, en primer lloc, els punts 1, 2, 3 i 4, i, en un segon bloc, el 5, el 6 i el 7.

(*La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.*)

Sí...?

La Sra. Mejías Sánchez

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.*) ...esmena 1, del Grup Popular.

El president

Tal com he dit, l'esmena número 1 del Grup Popular i la 3 del Grup Popular, transaccionada amb les especificacions que vostè fa –la 1 i la 3.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Fernández Martínez demana per parlar.*)

El president

Senyor Fernández...

El Sr. Fernández Martínez

Senyor president, la 1 del Grup Popular, no. (*Remor de veus.*) No, només...

El president

Té tota la raó. Jo he pres malament les notes.

El Sr. Fernández Martínez

Només la 3...

El president

A més, ho pot retirar en qualsevol moment. (*Veus de fons.*) Sí, senyor...

Passem, per tant, ara a votar els punts...

(*La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.*)

Senyora Mejías...

La Sra. Mejías Sánchez

Havent concretat la qüestió, senyor president, demano la votació separada del punt número 3.

El president

Del 3, molt bé.

Votem ara els punts 1, 2 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 49 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, els punts números 5, 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 116 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les malalties sociolaborals** (tram. 302-00333/06)

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les malalties sociolaborals, la presenta Iniciativa per Catalunya i l'exposa l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, que té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president.

El president

Esperi's un segon, senyor diputat..., tot i que la seva capacitat d'imposar la seva veu és considerable. Això és la pràctica que vostè porta sobre aquest tema de fa molts anys. (*Persisteix la remor de veus.*) Prego que surtin de pressa els que ho hagin de fer. Hi ha un bolígraf, més aviat proletari, aquí a sobre la taula del... (*Veus de fons.*)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta és una moció que és la conseqüència d'una interpellació que, com es va dir l'altre dia, era la primera vegada que globalment es tractaven en aquest Parlament les malalties socioprofessionals.

La veritat, senyores diputades i senyors diputats, és que, després de moltes discussions amb els diversos grups, hem trobat el que podríem anomenar –i aquesta és una figura que proposo al Parlament– de consens acumulatiu. En quin sentit?

El consens genèricament és el fruit d'un pacte, possiblement de renúncies, d'autolimitacions; però, en aquest cas, resulta que la Moció d'un servidor, del meu Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, més les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, més les esmenes de Convergència i Unió, han trobat un fàcil i important acomodament dintre d'aquesta transició, i és la raó per la qual jo ho qualifico de consens acumulatiu. És a dir, no és el consens habitual, cent més cent més cent, tres grups, són tres-cents i no cent menys no sé quant, d'una transacció. Per què?

Suposo que perquè el tema era molt important i molt «novedós», i molt dramàtic, també; segon, per l'oportunitat de la interpellació; tercer, per la receptivitat del conseller –ho vam escoltar l'altre dia en el discurs–, i quart, per la intel·ligència de les senyores diputades, Neus Munté i Carme Porta, amb qui hem trobat una extraordinària facilitat de diàleg.

Bé. En realitat, què és el que hem dit? Possiblement faig un abús, ara, en l'explicació de la transacció, que li passaré al president ara. Una modesta reforma de la Llei d'ordenació sanitària concretada –concretada– en els termes que nosaltres volíem.

Segon, en el radical plantejament que solament les unitats de salut laboral fossin les que determinessin, per raons òbvies, que la malaltia laboral era aquesta i no una altra per a la persona concreta, hi hem trobat un consens extraordinari, i és que la unitat de salut laboral i l'INSS codeterminessin –codeterminessin– conjuntament quin era l'aspecte aquest, òbviament després d'un procés de negociació, més mitjans que ho necessiten i ho requereixen les unitats de salut laboral.

I, després, tot un plantejament molt extraordinari: més mitjans per a la investigació, una ampliació del catàleg de les malalties sociolaborals, perquè avui l'organitza-

ció del treball provoca, òbviament, un descens del desgast físic i sí una ampliació del desgast psicofísic.

I, després, tota una quantitat de qüestions molt importants que signifiquen que aquesta Moció compartida pels diversos grups pot ser un *banderín de enganche* per al sindicalisme confederal, per als empresaris, per als diversos subjectes que intervenen dintre del món de la producció i del consum i dels serveis, de cara a plantejar un nou estadi més ecològic, més sostenible, més humà dintre del centre de treball, sobretot quan l'altre dia van quedar una mica esgarrifosos perquè la salut laboral no té el tremendisme dramàtic de la sinistralitat, però sí aquest món latent, aquest món en estat de latència d'aquestes malalties que no es veuen, però que es pateixen i que provoquen dol, desgràcia i, sobretot, una important despesa als sistemes públics de protecció social.

En definitiva, senyor president, li lliuro amb molt de gust aquesta Moció del que he denominat abans, potser d'una forma un tant petulant, consens acumulatiu.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé. En tot cas, començar agraint la valoració que ha fet el diputat Josep Lluís López Bulla d'aquesta voluntat de consens i evidentment de la valoració que ha fet, tant personalitzada, de les nostres propostes.

Bé. Les nostres esmenes són bàsicament d'addició, i, en tot cas, el que sí que esmenàvem específicament, tot modificant una de les propostes del senyor Bulla, era precisament el punt 5, perquè pensàvem que era un punt poc concretat, allò de posar en marxa programes específics per a patologies concretes i que possiblement haurien de ser per a les patologies laborals més comunes; en tot cas, bé..., ja era una especificació, en tot cas, un matís en aquest sentit.

De tota manera, nosaltres el que hem anat recollint en les nostres esmenes eren aquelles qüestions que pensàvem que no recollia suficientment la Moció presentada. La primera esmena era, precisament, que s'havia d'impulsar arreu del territori de Catalunya els centres de referència de patologia laboral, donat que fins ara totes estan a Barcelona, i ni tan sols hi ha centres de referència a nivell provincial. Pensàvem que això havia de ser arreu del territori, com a mínim, si més no reconeixent la necessitat provincial, i després anar estenent totes aquelles que fossin necessàries, però sí acostar, diguem-ne, aquests centres de referència als centres de treball.

Per una altra banda, l'elaboració d'un estudi sobre les patologies laborals emergents, per tal, precisament, de tipificar-les i posar en marxa els programes de prevenció i actuació que s'escauen, no? En tot cas, és evident que hi ha un punt dels que hem concretat o que hem consensuat en el qual precisament recollim, a partir

d'una esmena, la necessitat que totes aquelles malalties que s'han anat produint des que es va posar en marxa el Reial decret, doncs, que han anat sorgint tota una sèrie de malalties professionals que han anat apareixent i que no estaven reconegudes. I, per tant, aquesta llista, que seria la nostra esmena número 5, s'hauria d'actualitzar, no només les noves, sinó les ja conegudes i que no són en aquesta llista, però que a més a més caldria, d'alguna manera, estudiar aquestes patologies laborals emergents que estaven mostrant-se en els darrers temps.

I, per una altra banda, tot el tema de formació de cara precisament al tractament d'aquestes patologies, des de la xarxa pública, des de l'Institut Català de la Salut, que precisament el que ara nosaltres demanàvem era un programa de formació específic de patologies laborals precisament per al personal sanitari de l'ICS.

En tot cas, bé, ja ho ha anunciat el diputat proposant que havíem arribat a una transacció i que per nosaltres és molt satisfactòria, i, en tot cas, només acabar dient que pensàvem que era una moció molt correcta; que, pel que fa al punt número 1 de la Moció pensàvem també que és el punt clau, el punt important, que és el tema d'acabar de fer la reforma de la Llei sanitària.

En tot cas, hem arribat al consens que precisament es regulin els aspectes sanitaris tal com preveu la Llei, a partir dels treballs que s'han fet d'elaboració de la normativa. I, per tant, pensàvem que era no només d'obligació arribar a aquest consens que hem aconseguit, sinó que, en tot cas, valoràvem molt positivament que el senyor López Bulla hagués presentat aquesta Moció donat que, com ell mateix ha dit, és un tema en què es va avançant, que hi anem avançant, però que és preocupant, i, en tot cas, afecta moltes persones que de ben segur ens ho agrairan.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, i un cop hagi acabat de pactar, tindrà la paraula la il·lustre diputada, la senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernández

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpel·lació que precedeix aquesta Moció recollia la problemàtica de la salut associada a les condicions de treball, agreujades amb la incorporació de les noves tecnologies, de l'ús de substàncies químiques, de factors psicosocials; en definitiva, de nous factors de risc. I certament estem davant d'un problema molt important que afecta milers de treballadors i de treballadores i que, com molt bé deia l'il·lustre diputat senyor López Bulla en la seva interpel·lació a l'honorable conseller de treball, no ha despertat abans massa atenció.

Entenem, el Grup de Convergència i Unió, que aquesta és una excel·lent ocasió per consensuar una moció sobre les malalties sociolaborals i una oportunitat, per tant, per aprovar un conjunt de mesures per prevenir-les, més mitjans per combatre-les i millorar la seva atenció en benefici del conjunt dels treballadors i treballadores.

Les nostres esmenes volien incidir en dos aspectes, al nostre entendre, bàsics: accelerar l'elaboració d'una normativa específica que contempli els aspectes sanitaris dels serveis de prevenció i aconseguir una força més gran dels informes de les unitats de salut laboral –ara m'hi referiré molt breument.

La Llei d'ordenació sanitària només fa dues referències a la salut laboral i són altres normatives les que despleguen accions concretes en la matèria. El que proposem és l'elaboració d'una normativa que reguli els recursos i el funcionament dels serveis de prevenció de conformitat amb l'article 10 de la Llei de prevenció de riscos laborals, que específica que correspon a les administracions públiques establir els mitjans adequats per a l'avaluació i control de les actuacions de tipus sanitari que els serveis de prevenció actuants duguin a terme a les empreses.

En un altre ordre de coses, el Govern de la Generalitat, tant des del Departament de Treball com des de Departament de Sanitat, té la ferma voluntat de posicionar les unitats de salut laboral com a elements punters i de referència en el marc de la salut laboral a Catalunya. Per això ens sembla important que aquests informes de les unitats de salut laboral siguin decisius davant el CRAM, en el sentit de determinar la contingència que origina una malaltia, tot i que el reconeixement del procés és, finalment, competència de l'INSS, dependent de l'Administració central, per la qual cosa caldrà negociar amb aquest organisme que els esmentats informes puguin tenir la categoria amb caràcter de vinculants.

Estem d'acord amb l'increment de mitjans per a les unitats de salut laboral. Val a dir que la seva cobertura territorial ha estat ampliada: a Lleida, Sabadell, el Maresme. És previst un augment significatiu de la seva activitat, per la qual cosa també caldrà augmentar-ne els recursos, així com els programes específics envers patologies laborals concretes, adreçats tant al col·lectiu sanitari com als treballadors i treballadores amb determinats riscos.

Per anar acabant, la salut i la seguretat, el benestar dels treballadors i les treballadores, esdevé una qüestió prioritària. Crec que aquesta transacció ho demostra; un consens acumulatiu, que deia el senyor López Bulla, i esperem que sigui encara més ampli, aquest consens, a l'hora d'aprovar-la, i que, per aquest motiu, ja hi haurà una creixent intervenció per fer front als canvis que comporta el nou context de treball i per frenar les malalties laborals i el seu augment.

Això és tot, senyor president, i, en tot cas, li facilitaria una altra versió de la transacció que abans li ha entregat el senyor López Bulla, pel motiu que hi faltaven unes paraules. I, en tot cas, li pregaria un canvi de pàpers.

Gràcies. *(Veus de fons.)* No, no, és la mateixa, però...

El president

Moltes gràcies. Té la paraula ara, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, avui es torna a donar, aquesta tarda, un altre cop, el consens amb el Grup d'Iniciativa, per la oportunitat i per la idoneïtat de la presentació d'aquesta interpellació, perquè els que hem estat debatent l'augment de la sinistralitat laboral i els que hem realitzat debats monogràfics sobre aquesta, doncs, moltes vegades ens hem descuidat –i jo crec que d'una manera no, evidentment, deliberada, sinó, moltes vegades, indeliberadament– la incidència de les malalties sociolaborals i de les patologies laborals en el que és l'abast i l'increment de la sinistralitat laboral al nostre país.

És la primera interpellació que substancia... Senyor president, crec que el temps...

El president

Té tota la raó.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Jo li ho deia perquè veia que això no rutllava bé, i dic: «Això ho hem acabat molt ràpidament.»

El president

Ho hem reparat immediatament.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Doncs, la incidència de les patologies sociolaborals, com deia, el nostre Grup creu que és molt important, sobretot si veiem l'increment que això suposa en la despesa pública del sistema de la Seguretat Social, i si veiem, sobretot, el que suposa en la incidència del pagament de prestacions del sistema de la Seguretat Social, derivades de les patologies sociolaborals i derivades de les malalties professionals, i és per aquesta raó que nosaltres entenem molt idònia i molt oportuna la interposició d'aquesta interpellació i la següent Moció corresponent.

En el primer punt de la Moció, vostè alludia, senyor diputat proponent, a la modificació de la Llei 15/90, que, d'acord, com molt bé s'ha dit, amb l'article 10 de la Llei de prevenció de riscos laborals, incideix directament en el tractament sanitari de les patologies laborals, i nosaltres, doncs, el Grup Parlamentari Popular, hi estem d'acord, amb aquesta reforma, en aquelles articles específics de la Llei d'ordenació sanitària que anaven dirigits a la salut laboral en el centre de treball. I és per això que nosaltres també creiem adient i convenient la transacció a què s'ha arribat amb la resta de grups, en la qual, d'alguna manera, s'ha determinat el termini –en el temps dels quatre mesos– en el qual s'iniciaria l'elaboració d'aquesta normativa específica per a modificar la normativa d'ordenació sanitària.

Però el que era més important, per nosaltres, en aquesta Moció eren, específicament, dos punts. El primer, el relatiu a l'increment dels mitjans humans i de les infraestructures de les unitats de salut laboral. Perquè aquesta diputada ja havia fet referència a això en molts altres aspectes, sobretot a la manca d'uns convenis adients d'aquestes unitats de salut laboral que poguessin per-

metre l'optimització d'aquestes unitats d'acord amb la seva eficàcia i tenint en compte els professionals, extraordinaris professionals, que tenen aquestes unitats.

Vostè parlava d'un informe vinculant; que hagués sigut, a més, prou interessant que aquest informe vinculant hagués anat, ja no al CRAM, sinó a la CEI, que és ara qui gestiona i qui adequa i qui concedeix les avaluacions de les incapacitats i qui dóna les incapacitats derivades de contingències professionals, o qui dóna les diferents prestacions d'invalidesa derivades de les contingències professionals, que això va substituir l'anterior CRAM i que actualment és el CEI.

Sens dubte, això hauria estat molt important. I li ho dic d'una manera, a més, molt sincera com a professional de la matèria, donat que jo, que he participat en aquestes comissions, en aquests CEI, moltes vegades, quan veies els dictàmens de les patologies sociolaborals..., qui no era expert en aquestes patologies sociolaborals, doncs, no sabia quins dels documents, potser, de l'expedient administratiu eren més vinculants. Per això aquest Grup no li va presentar esmenes i, a més, no li va presentar esmenes deliberadament, donat que enteníem que era prou decisiu el fet que aquest informe fos vinculant, i així estàvem tornant a optimitzar aquesta tasca sanitària que aquests professionals de les unitats de salut presentaven.

Però, donat que he vist que vostè, el diputat proponent, i la resta dels grups que han presentat esmenes han arribat a aquest consens acumulatiu, el que farà també aquest Grup serà el consens, doncs, adhesiu o que s'adherirà a aquest consens acumulatiu, perquè, malgrat que vostè ja no recull aquesta capacitat vinculant de l'informe de les unitats de salut laboral que aquest Grup hauria votat, i crec que l'hauria votat perquè hauria estat positiu, com molt bé li dic, per a la concessió d'aquestes prestacions i d'aquestes pensions derivades de les contingències professionals, també entenem, doncs, que és positiu el que s'ha obert, és a dir, aquest model de codeterminació, o almenys, sí, de valoració, per tal que les unitats de salut laboral puguin determinar conjuntament la malaltia laboral de cada persona. El que succeeix és que, posat des d'aquest punt, «es duran a terme les actuacions necessàries davant de l'INSS», doncs, home, ja veurem com es durà a terme aquest punt i com s'aplicarà, però aquesta diputada i aquest Grup també –també– ho votaran, com és per suposat.

Una altra de les qüestions –que això sí que en els grups que han presentat esmenes, doncs, s'ha afegit– era el tema de posar en marxa programes específics per a patologies laborals concretes. En aquesta cambra, també hem incorporat patologies laborals concretes, específicament les que es deriven, per exemple, del *mobbing* laboral i d'altres prestacions, que són les més relacionades amb tot aquest estrès psicosocial, que és el que, d'alguna manera, està incrementant el nombre de les malalties i de les patologies laborals. Però, de tota manera, no és balder el fet que es reculli també aquí.

I també, senyor diputat, jo crec que és molt positiu, o altament positiu –i en aquest cas el nostre Grup no ho havia presentat, però n'èrem partidaris i ens va sorprendre que no constés en el text original de la Moció–, el

fet que se sollicités la modificació del Reial decret de l'any 78, per incorporar aquestes noves malalties en la classificació de les que han de ser les patologies sociolaborals, que són les que, d'alguna manera, determinen el caràcter vinculant a l'hora de fer l'avaluació, la concessió i la determinació de les prestacions i de les pensions derivades d'aquestes patologies.

És per això que aquest Grup que té l'ús de la paraula el que fa és adherir-se, com no pot ser d'una altra manera, a tot el conjunt d'aquesta Moció transaccionada, afegint-se a aquest consens acumulatiu, però sobretot –sobretot– felicitant el fet que en aquest cas s'hagi fet una interpellació relativa a les patologies sociolaborals i que almenys entrem en l'incís del que és el punt més determinant, i és el caràcter vinculant o no, la codeterminació o no i el paper protagonista de les unitats de salut laboral en les patologies sociolaborals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, senyor president. Sempre en aquest Parlament hem tingut, i en el conjunt de la societat, s'ha produït una major atenció als efectes més evidents dels problemes relacionats amb la salut que es deriven de l'activitat laboral, que han estat els accidents laborals. I es produeix sempre aquella paradoxa que, malgrat que tenim un índex d'incidència d'accidents laborals altíssim, les estadístiques donen que al conjunt de l'Estat i a Catalunya tenim un índex de malalties professionals molt baix. És a dir que es podria produir aquella paradoxa que la gent té molt de risc a morir-se en el lloc de treball, però poc risc a emmalaltir. Això no és ni més ni menys que una de les característiques que té el nostre entramat institucional, que ha fet que en molts casos ens trobem que les malalties professionals no es tractin com a tals, sinó que apareguin finalment com a derivacions de malalties comunes.

És per això que aquest conjunt de mesures té una importància evident. Té importància des del punt de vista que estableix la necessitat que des del sistema sanitari es comenci també a atendre i entendre's que hi han determinats emmalaltiments, determinades situacions, que no són fruit de les característiques de la persona, sinó que vénen derivats del món laboral. I és en aquest sentit que convé tenir present que les unitats de salut laboral, inserides dintre del Servei Català de la Salut, han de jugar un paper en la detecció, el reconeixement i la validació de la malaltia professional. I això és un dels elements bàsics que, d'alguna manera, aquesta Moció subsegüent planteja.

És també necessari que es produeixi aquella major dotació de recursos que alguns hem demanat a pressupostos i en altres mocions i que no hem tingut la sort que acabem reeixint, i que avui, amb aquesta fórmula de de-

claració política, pot acabar sortint; no amb la idea de determinar quants més en necessitem, però d'alguna manera sí que és veritat que avança en aquesta direcció.

I és també força necessari que es produeixi una actualització del nombre de malalties professionals que estan reconegudes com a tals, perquè el canvi en les formes del treball està generant noves patologies que es produeixen; noves formes, nous materials, nous mecanismes i nous sistemes d'organització.

Aquests són, a grans trets, els problemes que es troben relacionant el món laboral i la salut, i, d'alguna manera, aquesta Moció subsegüent els aborda. Els aborda també intentant recuperar un temps perdut, que és que una moció, de fa molt temps, sobre la creació del Centre d'Anàlisi i d'Investigació sobre els Efectes de les Condicions de Treball es posi en marxa ara en dos mesos.

Nosaltres pensàvem donar suport a la Moció que presentava el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Evidentment, donarem suport a les millores que ha tingut en el procés, però, en tot cas, permetin-nos només un cert escepticisme pels terminis i els temps que corren; hi ha molta feina a fer i molt poc temps per desenvolupar-la. Per tant, ho recollim com un compromís polític que possiblement, amb el que queda de legislatura, no es produirà, perquè algunes de les coses, doncs, s'haurien d'acabar fent el mes d'agost d'enguany, en plenes vacances. Pels quatre mesos del primer punt, coincideix que això s'ha de fer abans del mes d'agost. Després del mes d'agost, la veritat és que veurem com funcionen les coses i la capacitat del Govern, quan ja estigui en un procés de dissolució

Però, en tot cas, tornem al positiu: des del punt de vista que és una declaració política que marca unes directius i que es produirà un consens de tota la cambra votant-hi, nosaltres també li donarem suport.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. López Bulla demana per parlar.*) Sí, senyor diputat, té la paraula.

El Sr. López Bulla

Senyor president, dues qüestions. Una, agrair als grups parlamentaris del Partit Popular i del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, per ordre d'intervenció, la seva coparticipació en el que s'ha anomenat «el consens acumulatiu». És veritat que no han plantejat esmenes per les raons de consens, de consens convencional, però formen part d'això.

I la segona qüestió és agrair a la senyora Neus Munté aquesta clarificació, que per una dolenta redacció, atribuïble a un servidor, no havia posat aquest afegitó que ella li ha fet passar, la qual cosa vol dir que el text que li ha lliurat la senyora Neus Munté és el que val, i no el que jo li he passat.

I finalment –acabo–, estimat diputat Rañé, jo coincideixo amb tot el que vostè ha plantejat, però, vull dir, el jurament de Santa Gadea indica que el Govern no es paralitza. Aleshores, doncs, *pacta sunt servanda*, acords *sunt servanda*, i vol dir que en pitjor dels casos –en el

pitjor dels casos–, que podem témer alguns, inconscientment, i no aquí, doncs, hem posat una pica a Flandes per a les generacions que vinguin després, per acumular un consens, novament acumulatiu, en un cas tan important com les malalties sociolaborals.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Truquem a votació. (*El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.*) Senyor Rañé...

El Sr. Rañé i Blasco

Només assenyalar al senyor López Bulla que sóc coneixedor que el Govern no es paralitza, però, tenint en compte que ara demanem dos mesos per a una resolució de fa tres anys, potser estava paralitzat d'abans.

El president

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga. Remor de veus.*)

Prego als senyors diputats que es posin en disposició de votar i votarem el text transaccionat per Iniciativa per Catalunya Verds, Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

(*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció domiciliària (tram. 302-00334/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'atenció domiciliària, la presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i la substancia la il·lustre diputada senyora Pilar Malla. (*Persisteix la remor de veus.*)

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Esperi's un segon, senyora diputada; esperi's un segon..., ja l'avisaré, ja. (*Pausa.*) Pot començar.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defenso la Moció subsegüent a la interpellació sobre el servei d'ajuda a la llar i l'objectiu és donar un pas endavant amb la valoració i el desenvolupament

del servei d'ajuda a domicili com el servei més valorat per la població dependent i també dels menys desenvolupats a Catalunya. (*Remor de veus.*)

En l'articulat que proposem demanem, primer de tot, el desplegament reglamentari del servei d'atenció domiciliària, tal com...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada; esperi's... (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Malla i Escofet

Dic que en l'articulat que presentem demanem, en primer lloc, el desplegament reglamentari del servei d'atenció domiciliària, tal com preveu el recent Decret 27/2003, de 21 de gener.

Creiem que no es pot demorar més. Ja quasi fa un quart de segle, quasi vint-i-cinc anys, que es varen començar els serveis d'ajuda a domicili, i s'ha demanat insistentment, i en els plans d'actuació social de l'any 1991 i 1997 s'anunciava el contingut d'aquest desplegament i el que hauria de ser aquest Reglament.

En segon lloc, demanem conèixer la realitat: quines persones són susceptibles de necessitar el servei a domicili; les previsions de futur, tenint en compte l'envel·liment i l'augment d'esperança de vida; l'augment d'accidents cranioencefàlics, i les malalties mentals que també augmenten, entre altres coses.

Creiem que és necessari reorganitzar el servei d'atenció domiciliària de manera que els professionals que intervenen en una mateixa llar tinguin una única dependència administrativa; actualment hi ha personal que intervé en una família que depèn de Sanitat, altres que depenen de Benestar i Família, altres que depenen de serveis d'Ensenyament, i això és ben bé difícil..., s'hauria de mirar d'organitzar d'una única dependència administrativa.

En quart lloc, demanem que s'estableixin uns drets objectius referents al servei d'ajuda a domicili, que el que tingui dret al servei ho sàpiga i que no depengui dels recursos disponibles en aquell moment, com diu el recent Decret actualment; diu que els serveis es donaran si hi ha recursos disponibles. Jo crec que no ens hem pres seriosament els drets dels serveis socials, ni molt menys.

I, en cinquè lloc, demanem, com a mesura educativa i preventiva, la implementació del servei d'ajuda a domicili a les famílies desestructurades com a millor manera de prevenir la marginació, com a mitjà de socialització, d'inclusió i de prevenció a l'internament. Creiem que és un mitjà molt més eficaç, molt més econòmic que l'internament i de molt més abast social.

I, finalment, demanem regular la formació dels professionals que intervenen en els serveis d'ajuda a domicili, partint dels treballs fets per les associacions de treballadores familiars i pels diferents col·legis professionals.

I ja em referiré i em posicionaré sobre les esmenes presentades, senyor president. Nosaltres hem fet una transacció que lliuro a la presidència...

Bé. Hem fet una transacció en la qual acceptem les dues esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds; les esmenes primera i cinquena del Grup d'Esquerra Republicana, que queden incorporades al número 6 i al número 7 de la transacció; no acceptem les esmenes 2, 3 i 4 del Grup d'Esquerra Republicana; del Grup Popular no accepto l'esmena número 1, i, en canvi, sí que introduïm una frase que no hi era al punt 2 que deia «tot establint prioritats», i acceptem això; del Grup de Convergència i Unió acceptem les esmenes número 1, 2 i 3, i de la quarta hem arribat a una transacció.

I, res més...

El president

Moltes gràcies. El que sí que li agrairia és que em repetís això de les esmenes: no les que no, sinó les que sí, eh?, les que accepta.

La Sra. Malla i Escofet

Les que he acceptat? Les dues d'Iniciativa; la 1 i la 5 d'Esquerra Republicana; del Grup Popular una frase de l'esmena número 2...

El president

Número 2, he sentit. Que diu..., quina és aquesta frase?

La Sra. Malla i Escofet

«Tot establint prioritats.»

El president

«Tot establint prioritats.» Això és el que accepta.

La Sra. Malla i Escofet

Sí. I les esmenes 1, 2 i 3 de Convergència i Unió, i amb la 4 hem arribat a una transacció.

El president

D'acord, moltes gràcies.

Té la paraula, ara, la senyora Dolors Comas d'Argemir, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup valora molt positivament la presentació de la interpellació i de la Moció subsegüent, perquè entenem que l'atenció domiciliària és un tipus de servei que s'ha d'enfortir, ha d'incrementar la seva extensió perquè és un instrument importantíssim de cara al fet que les persones en situació de dependència puguin romandre el màxim de temps possible a casa seva.

En aquest sentit, la Moció aborda alguns aspectes que nosaltres considerem molt importants. Un d'aquests aspectes, en feia ara referència la senyora Pilar Malla, és l'establiment, la necessitat d'establir en quines situacions exactament es té dret a l'assistència domiciliària, i,

per tant, anar avançant en la consecució de nous drets de ciutadania, un d'ells, justament, en aquest aspecte.

Una altra qüestió, que a nosaltres ens sembla molt rellevant també, és tota la necessitat que hi ha de regulació de la formació d'aquelles persones que realitzen l'assistència domiciliària, perquè aquesta no és una activitat secundària, implica, precisament, donar diferents formes de suport a persones en situació de dependència, i això no pot estar fet des de la improvisació, des de feines moltes vegades emmarcades dins de l'economia submergida i, per tant, doncs, entenem que la regulació de la mateixa formació dels professionals és molt important.

I també entenem que és necessari incrementar els recursos per poder cobrir les necessitats d'atenció domiciliària que cada vegada seran més creixents, però no solament perquè seran més creixents, sinó perquè també hem de tendir a incrementar el nombre de persones que tenen dret a aquesta atenció domiciliària, justament, en aquesta dimensió, que comentàvem abans, de l'ampliació de drets socials.

Nosaltres hem presentat dues esmenes: una, molt puntual, que és que quan es realitzi l'informe en relació amb les necessitats de l'ajuda domiciliària es tingui en compte el grau de dependència de la població que precisa aquesta ajuda domiciliària, perquè això també fa variar la necessitat de l'ajut domiciliari.

I, en segon lloc, una altra esmena és que es faci una valoració del cost dels serveis d'ajuda domiciliària justament per poder abordar la seva implementació i de cara al fet que, tant els cens locals com la Generalitat implicades en el finançament, puguin realitzar-lo adequadament. Res més.

Senyors diputats, senyores diputades, nosaltres votarem, lògicament, a favor de la Moció transaccional a la qual s'ha arribat.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., bé, nosaltres també felicitaríem, des d'aquesta tribuna, la senyora Malla per la presentació d'aquesta Moció. Precisament li comentàvem, quan pactàvem les esmenes, que estàvem molt d'acord amb el que ella presentava, i que, d'alguna manera, el que nosaltres presentàvem venia a millorar, segons el nostre punt de vista, en tant que enfortir i millorar la xarxa d'atenció domiciliària a gent gran i persones amb dependència, perquè pensem que, en definitiva, aquesta és una responsabilitat pública que no s'està complint bé.

Anunciem que, tot i que no ens les accepta, precisament parlant amb ella, les esmenes 3 i 4 nosaltres les retirem, perquè precisament la seva Moció potser al que anava era més en el sentit de l'atenció professionalitzada i no tant de l'atenció que estan portant a terme les

famílies. I com que aquestes mateixes esmenes les havíem presentat a la Moció que presentarà més tard Iniciativa per Catalunya Verds sobre les persones amb dependència, doncs, que possiblement eren més escaients en aquella Moció que no pas en aquesta, que era, precisament, parlava del tema professional, no?, que és amb el que ens hauríem de centrar més.

En aquest sentit anaven les altres esmenes, que és..., precisament, la primera esmena nostra era la possibilitat d'establir indicadors de qualitat dels serveis d'assistència domiciliària conjuntament amb els ens locals i les associacions de persones usuàries. Com saben ja hem arribat a una transacció en aquest aspecte. I pensem que, a més a més, clar, es parlava..., és un àmbit en què s'està treballant bàsicament amb economia submergida o bé s'està cobrint des de les famílies, però és que a més a més no hi han indicadors de qualitat d'aquests serveis, que pensem que són necessaris per, precisament, millorar aquesta xarxa d'atenció domiciliària.

I en aquest mateix sentit anava l'esmena número 5..., que en la Moció es plantejava el tema de la formació..., allò de regular el tema de la formació del personal. I nosaltres pensàvem que a més calia recollir una demanda que se'ns feia des del col·lectiu de professionals, precisament, que era tipificar el perfil dels professionals i de les professionals que intervenen en aquest àmbit, no?, i que desenvolupen aquest treball familiar, i que, per tant, donat que era una demanda del col·lectiu i que a més a més s'estava parlant de la formació era escaient presentar-la, i així ha estat recollida.

L'esmena número 2 ja ens ha dit la senyora Malla que no ens l'accepta. Sabem que és un tema complicat. Algunes diputades m'han indicat que possiblement el tema dels ajuts a les famílies era molt més apropiat presentar-lo a la Llei de la família. Sabem, a més a més, que el tema de les prestacions econòmiques és un tema complicat, no?, és un tema polèmic; però, en tot cas, nosaltres pensem que si fins ara l'atenció domiciliària no s'està complint de la millor manera possible, és a dir, no s'està podent donar a totes les persones que la necessiten, doncs, sí que seria de llei que aquelles famílies que tenen a càrrec una persona amb dependència, doncs, poguessin accedir a aquesta prestació econòmica, que de tota manera estant pagant o, en tot cas, estant cobrint des del treball domèstic i que possiblement..., possiblement no, estadísticament està demostrat que el 97% d'aquest treball el fan les dones, i que, per tant, això els impedeix moltes vegades accedir al treball en el mercat de treball, no?

I, per tant, nosaltres la mantenim, malgrat que ja sabem que no se'ns accepta, i bé, en tot cas, evidentment, votarem favorablement a la transacció a què hem arribat.

Moltes gràcies senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà recolzament a l'esmena transaccional que ha arribat el Grup proposant amb la resta de grups, inclòs el Partit Popular, perquè trobem que amb aquesta Moció, doncs, es clarifica bastant el que ha de ser l'atenció domiciliària.

Es clarifica amb dos punts que per a nosaltres són importants: per una banda, establir criteris de l'accés al que és l'atenció domiciliària, i, per altra, impulsar el servei d'ajuda domiciliària i del treball familiar, així com establir aquests canals de circuits, que nosaltres trobem que és molt important, junt amb el que és l'increment de recursos per tal de garantir una bona cobertura de les persones que ho necessiten.

El nostre Grup ha presentat dues esmenes: una referida al punt 1 de la Moció, perquè nosaltres, l'estudi i l'informe que demana el punt 1, els vam demanar fa més d'un any en la Moció 87/VI, en què nosaltres instàvem que el Govern presentés un informe de les noves realitats emergents en el camp de la gent gran, incloses, evidentment, les persones amb dependències i incloïem també, en aquell moment, les persones amb discapacitat.

Nosaltres creiem que aquest estudi s'ha de fer amb indicadors objectius i fiables de les necessitats existents i amb criteris de prioritat que siguin la base per al proper Pla d'actuació social. Va ser aprovat, però encara no han presentat aquest Informe, per tant, consideràvem oportú reduir el termini de presentació d'aquest Informe perquè creïem que, com a mínim, ja hauria d'estar fet.

Per altra banda, la segona esmena del Grup Popular era definir i harmonitzar els criteris econòmics i personals de l'accés al servei d'ajuda a domicili, així com a determinar-ne els criteris d'atenció, d'acord amb les necessitats de les persones ateses, tot establint les prioritats a quatre i vuit anys.

Nosaltres enteníem que això s'havia de fer en el marc del nou Pla d'actuació social, per això vam programar els quatre i vuit anys, i creïem que incorporava o com a mínim ampliava el que era l'harmonització i, sobretot, també, el que eren els criteris d'accés a l'atenció domiciliària.

Creiem que amb la transacció del punt número 4 ja queda inclòs, i, per tant, doncs, el votarem, com deia abans, favorablement, no només aquest punt, sinó tots.

I, per altra banda, també valorar, doncs, molt positivament el fet que, per part del Departament, es faci una valoració del cost, perquè hi han diferents criteris i diferents avaluacions del que suposa el cost, i especialment també del que suposa el dret a l'hora d'accedir amb els requisits amb què s'ha de comptar. Tot això, junt amb el que ha de ser incrementar les cobertures, que en la nostra Moció també ho recollim, incrementar la cobertura que és molt baixa, i tenint en compte les necessitats. Perquè en una enquesta darrera diuen que el 78,6% de les persones prefereixen –grans i amb dependència, ho prefereixen– ser ateses al seu domicili, però si no tenim una bona cobertura domiciliària això

és impossible. I molta gent es veu obligada a anar a residències perquè no té una necessitat pel seu grau de dependència, però sí, en canvi, perquè no té cap complement al seu domicili que li permeti romandre i con- jugar el que és l'assistència junt amb l'estada en el seu entorn.

És per aquest motiu que nosaltres donarem recolzament a aquesta transaccional a què s'ha arribat.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernández

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, excusar la presència aquí de la consellera de Benestar i Família, que per motius personals no pot ser-hi com li agradaria i com fa sempre que es debaten i voten qüestions que afecten el seu Departament.

Estem discutint una moció que tracta sobre els serveis d'atenció domiciliària, que són aquell conjunt d'accions i de recursos que es realitzen a la llar dels usuaris amb la finalitat de prestar un suport personal, atenció i ajut a les persones i a les famílies en una situació de manca d'autonomia personal, amb dificultats o problemàtiques especials per tal de mantenir la persona en el seu medi amb les millors condicions de vida i durant el major temps possible.

Les polítiques socials han evolucionat i han evolucionat també a Catalunya amb relació a l'atenció a la dependència, i el seu objectiu és el de mantenir, com deia abans, el màxim de temps possible la persona en el seu propi nucli de relació. I, per aconseguir-ho, les intervencions professionals no s'han centrat exclusivament en les necessitats de la persona, sinó que també s'han interessat per les necessitats de la família on esdevé la situació concreta i l'entorn d'aquesta.

Pel que fa concretament a la Moció, compartim la necessitat de tenir finalitzat el desplegament reglamentari del servei d'atenció domiciliària, tal com ja va anunciar l'honorable consellera, que s'hi està treballant molt per finalitzar-lo, així com comptar amb aquells instruments que ens permetin un millor coneixement i diagnòstic de la situació, concretament, en un informe sobre les necessitats actuals i futures de les persones amb dependència, i també la definició de les situacions objectives que donen dret a accedir al servei d'ajut a domicili.

I així mateix, tal com va manifestar la consellera, creiem que és important tenir en compte, molt en compte, el vessant educatiu i el vessant preventiu. Pel que fa la prevenció no podem oblidar tampoc les recomanacions que es feien al respecte en el Llibre blanc de la dependència.

És bàsica, també, la formació del personal que intervé en els serveis d'ajut a domicili, ja que ens trobem dins d'un espai d'intervenció social on cada cop és més necessari formar i incorporar els diferents professionals

que hi treballen. També és important destacar que els antecedents formatius els trobem en els cursos dels treballadors i treballadores familiars realitzats a Catalunya, a casa nostra.

En definitiva, ens sembla important definir un escenari evolutiu respecte a les situacions de dependència i les mesures a emprendre, així com detectar, valorar adequadament, fer el seguiment, donar el suport necessari mitjançant aquestes accions, per millorar l'autonomia i la qualitat de vida de les persones.

És precisament en aquest sentit que s'ha presentat la Moció, per la il·lustre diputada senyora Pilar Malla, i és en aquest sentit, també, que hem treballat la transacció que se sotmetrà a votació, i que, òbviament, el nostre Grup també hi votarà favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Com que ja estan fixades les posicions cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, votarem ara el text transaccionat entre els grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Convergència i Unió, Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana al text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Alteració de l'ordre del dia

Ara hi haurà un canvi d'ordre en l'ordre del dia i tractarem el punt número 31, que és la Moció subsegüent sobre les polítiques de suport a l'Administració local catalana i el respecte a les seves competències i l'autonomia de gestió. (*Remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a l'Administració local catalana i el respecte a les seves competències i l'autonomia de gestió (tram. 302-00340/06)

La presenta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura. (*Persisteix la remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyora diputada... Prego, a les senyores i als senyors diputats, silenci, que ens permetin començar. (*Pausa.*) Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, recordaran que en el Ple anterior vam substanciar una interpellació, que va esdevenir, jo crec, un debat molt interessant, sobre quin era el paper de l'Administració local, quin era el paper dels ajuntaments,

quin era el paper d'aquests governs d'elecció democràtica d'arreu del territori català (*remor de veus*), que representen el conjunt de la ciutadania catalana i que, a vegades, en determinats moments, se'ls ha negat el seu paper en la construcció de l'autogovern i se'ls ha impedit que siguin peces bàsiques de la construcció nacional i del progrés de Catalunya (*persisteix la remor de veus*), que és el que han volgut ser sempre i que amb la seva feina de transformació han aportat una part molt important del benestar...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada... (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Han aportat, com els deia, amb la seva acció, una part molt important del benestar, de la millora, de la transformació, de la modernització de Catalunya.

Aquest debat sobre si havíem o no reconegut en aquests anys de democràcia, en aquests vint-i-tres, quasi vint-i-quatre anys de democràcia en els ajuntaments, i vint-i-tres de recuperació d'aquest Parlament, si havíem o no havíem reconegut prou la tasca feta i els havíem donat el paper polític i també d'autonomia financera necessària perquè poguessin exercir, a l'igual que ho han volgut les altres institucions de l'autogovern, el Parlament i el Govern de la Generalitat, la seva tasca de manera encara més contundent del que ho han fet fins al moment actual.

Jo crec que el debat va ser molt interessant, i certament es va posar en evidència que, a vegades, s'ha alimentat el recel i la desconfiança entre els ajuntaments i la Generalitat, i que no sempre s'han sumat esforços quan tots dos, tots dos nivells d'Administració catalana, són imprescindibles per a l'exercici de l'autogovern, per aprofundir-ne les capacitats i per novament garantir la qualitat de vida del conjunt de la ciutadania catalana.

D'això n'ha resultat una moció que ara els la presento, i que ja anuncio que, pel que fa a les esmenes, em posicionaré al final del debat perquè encara en aquests moments hi ha alguna transaccional que s'està acabant de redactar; però, en tot cas, la Moció que els presento planteja la necessitat que sigui aquest Parlament qui constati i qui deixi, per tant, constància escrita de la necessitat d'orientar la política del Govern de la Generalitat cap a una acció concertada i de cooperació amb l'Administració local; fet imprescindible que s'ha de materialitzar amb donar més possibilitats a la proximitat i a la subsidiarietat envers la prestació de serveis cap als ciutadans.

Així mateix, la Moció pretén plantejar diferents accions que caldria fer. En primer lloc, reforçar el paper polític de les institucions de govern local, com a representants del conjunt del territori català, però reforçar aquest paper polític, que, a l'igual que hem demanat moltes vegades que es pogués reforçar el paper del Parlament i del Govern de la Generalitat pel que fa al desenvolupament i a l'aprofundiment de l'estat de les autonomies.

es, doncs, fer-ho també pel que pertoca, pel que correspon al conjunt de governs democràtics dels municipis.

Facilitar el procés de descentralització. Dotar de manera correcta i adequada el Fons de cooperació local, però no només perquè garanteixi el principi d'autonomia financera, sinó perquè s'apliqui racionalment en funció de la mida, de l'estructura social, de la renda, de les dificultats de cada un dels municipis i de la importància en l'estructuració del territori.

Canviar radicalment la Comissió de Govern Local perquè deixi de ser un mer tràmit administratiu i esdevingui un marc de col·laboració. Crear un observatori permanent i un debat anual en el Parlament sobre l'autonomia local, i, molt especialment, pel que fa al Partit del Socialista - Ciutadans pel Canvi, un punt que hi figura i que ens sembla que és realment el punt que dona la clau sobre si estem o no estem disposats a reconèixer aquest nivell de l'Administració catalana com a part indestruïble de l'exercici de l'autogovern, que és modificar la Llei municipal de l'any 1987 per tal que es faci possible que els alcaldes i les alcaldesses siguin els representants ordinaris de la Generalitat en els seus municipis; qüestió reivindicada llargament per aquest conjunt d'institucions, per tots els homes i les dones que durant aquests vint-i-quatre anys han estat representants democràtics dels seus municipis i que s'han considerat peça clau de l'aprofundiment de l'autogovern i de la transformació de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, en aquests moments el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no pot dir si votarà favorablement els diferents punts de la Moció que ha presentat el Grup Socialista, perquè desconeixem si pot haver-hi transacció o si hi han hagut variacions en el que havíem comentat anteriorment amb la diputada senyora Tura. Per tant, em limitaré a exposar els criteris que hem fet, que hem seguit a l'hora de redactar les diferents esmenes als diferents punts de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Evidentment, en el primer punt no n'hem presentat cap, d'esmena, perquè tampoc diu..., francament, no diu res.

Al segon punt, nosaltres hem introduït un altre redactat, però creiem que hi ha poca diferència amb el redactat fet pel Grup Socialista pel que fa..., a l'hora de considerar la importància de l'Administració local dins el conjunt d'administracions existents a Catalunya, dins el..., el paper que han de tenir amb l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Per tant, és una esmena més formal que altra cosa, que compartim en el fons l'esperit del redactat de la proposta inicial de la Moció.

Pel que fa al tema de les competències, per nosaltres és molt important, si s'arriba a algun tipus de transacció amb les diferents esmenes presentades, que s'hi inclogui no només la necessitat de transferir –i aquí no ho estem detallant– algunes competències per part de la Generalitat al món local, sinó que, al mateix temps que nosaltres també compartim això, hauria de recollir que determinades competències en matèria de règim local de l'Estat fossin traspassades al Govern de la Generalitat. Per tant, per participar en qualsevol acord pel que fa referència al punt de la transferència de les competències, hem de parlar de transferència de competències de la Generalitat al món local, però també de l'Estat a la Generalitat.

Evidentment, també introduïm un concepte, que creiem que va en sintonia amb els acords de la Federació de Municipis de Catalunya, que és quan fa referència al model competencial de geometria variable; vull dir que, per tant, el nivell competencial dels ajuntaments ha d'anar en funció també de determinades variables i no pot ser un model homogeni, sinó, evidentment, heterogeni.

També creiem que, pel que fa referència al Fons de cooperació local, cal afegir un altre concepte, que també és una de les conclusions a què en el seu moment va arribar la Federació de Municipis de Catalunya que no recull la Moció, que és el que fa referència també, com un altre element a tenir en compte a l'hora de la distribució del Fons de cooperació local..., que és la importància que pot tenir determinat municipi en l'estructuració del seu territori i al seu voltant.

Pel que fa a l'apartat que fa referència a la Comissió de Govern Local, també compartim força l'esperit de la Moció; potser el redactat, aquesta terminologia de canvi radical de la Comissió, potser no és la més encertada, però compartim una mica el que es persegueix. Però creiem que nosaltres hem introduït una esmena que és molt important, perquè potser, més que canviar determinades qüestions del funcionament de la Comissió del Govern Local, potser en aquests moments el principal problema és que hi ha determinades disposicions del Govern de la Generalitat que no passen per la Comissió de Govern Local. I, per tant, al que fem referència, el que volem remarcar és que, a la Comissió de Govern Local, a banda d'alguns canvis que s'haurien de produir, sobretot, que les disposicions de la Generalitat que afecten els ens locals siguin tractades, totes, en la seva totalitat, en aquest organisme, en aquesta Comissió de Govern Local.

També compartim la idea d'aquest observatori que s'esmenta en un dels apartats de la Moció, i també el compartim perquè vam ser l'únic grup parlamentari que va presentar una esmena en aquest sentit, quan va haver-hi el debat de la reforma de la Llei municipal de Catalunya, que després va ser retirada d'acord amb el consens que vam fer el conjunt de grups parlamentaris per tirar endavant la modificació i la reforma de la Llei municipal de Catalunya, el que fa referència que els alcaldes també siguin representants ordinaris de la Generalitat en el municipi. I, per tant, això ho compartim perquè vam defensar-ho en el seu moment a l'ho-

ra de debatre la reforma de la Llei municipal de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafel Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, perdó, senyor president, però és una moció molt dinàmica, perquè encara estem...

El president

Ho noto...

El Sr. Ribó i Massó

...llegint elements transaccionats, no? Nosaltres estarem com qui més amb tota moció per enfortir el poder local. Tothom sap que hi ha un discurs molt senzill a fer, que la ventafocs de la democràcia ha estat el poder local. Només cal veure els anys de cada llei: Constitució, el 78; Estatut, el 79, però fins al 85, poder local regit per lleis franquistes, i fins al 87, poder local sense llei d'hisendes. I, amb perdó dels qui la varen fer, tant la Llei de bases del 85 com la d'hisendes del 87, enormement defectuoses, i no gaire autonomistes cap al poder local. I que cadascú assumeixi la seva responsabilitat. I lamento que ara... –no veig per aquí..., ah!, sí, la senyora Montse Tura també està transaccionant, perquè estem en ple exercici, com li deia, dinàmic–, però la responsabilitat d'aquest marc del 85 i del 87, *principalment*, està damunt del Partit Socialista Obrer Espanyol, no?

Nosaltres considerem que la Moció té alguns aspectes que poden servir per impulsar polítiques i econòmiques al poder local. Hem presentat una esmena que significa que, en tot allò que són competències a transferir, i sortint del que vergonyosament en diem «competències impròpies», si es transfereixen, tinguin la corresponent dotació econòmica. Em sembla que és una esmena elemental, i crec que en els àmbits no partidistes, sí polítics, però no partidistes, de l'Associació i de la Federació tothom ho comparteix.

Ens sona una música estranya en alguna esmena que sembla que s'acceptarà. En concret, una transaccional amb el Partit Popular de Catalunya, que ja anunciem que si és així com se'ns està dient, no hi votarem a favor, perquè ens sembla que no és de rebut parlar d'un procés ara, de forma immediata, de revisar totes les lleis sectorials pels ajuntaments.

A veure, senyores i senyors diputats, hem fet una ponència, durant anys, de treball de les lleis de poder local. En aquesta Ponència –i no em vull penjar cap medalla–, em sembla que no van ser els altres grups els que van dir de forma molt valenta què calia transferir cap als ajuntaments. Recordo els vots particulars que el nostre Grup Parlamentari va defensar aquí en solitari per donar més transferències als ajuntaments, entre altres motius.

Ara, de forma immediata, la revisió de totes les lleis d'ordenació sectorial, tal, tal, tal, tal, per abstenir-nos... Senyores i senyors diputats, primer, ara, mes d'abril, en una legislatura que s'acaba el juny –perdó, s'acaba quan s'acabarà, però el període de sessions s'acaba el juny–; ara, que la Ponència està dedicada a veure dissenys de vegueries i de províncies, allò, en un futurible, que *chi lo sa?*... No és de rebut –no és de rebut. I encara és menys de rebut que s'accepti. Per tant, ens perdonaran, però nosaltres, per aquí, no hi passarem.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular per defensar tot un seguit d'esmenes que hem presentat a la Moció subsegüent a la interpellació del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Coincidiria amb els diputats que m'han precedit que, en tot cas, haurem de demanar, de ben segur, lectura a la Mesa, finalment, del que és el text final d'aquesta Moció, perquè, sens dubte, la variació de l'ordre del dia, entre d'altres, i el que és tot un seguit de transaccions, de ben segur importants, tot el conjunt d'elles, perquè estem parlant d'un tema de força importància i d'un tema no banal, sobre l'Administració local...

En tot cas, a les ponències conjuntes, tothom hi deixa part seva, en el camí. I, en tot cas, a les ponències conjuntes hi ha un posicionament i s'ha buscat un posicionament d'intentar buscar i cercar una unanimitat que sí que vam tindre com a objectiu en les modificacions de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Està clar, quan es parla d'unitat i es parla de temes conjunts..., doncs, demà esperem que hi hagi un dictamen del Consell Consultiu de Catalunya pel que fa referència a d'altres temes, com és el tema dels consells comarcals. És a dir, que aquí ningú no es pengi medalles, ni es vulgui penjar medalles, ni es vulgui dir que són més municipalistes els uns que els altres, ni més comarcalistes els uns que els altres, després de la vergonyant situació que ha passat, entre d'altres, amb el tema que m'atreviria a dir, com ha dit –i utilitzo paraules del senyor Ribó, de vegades, que ha dit públicament–, «pornogràfic», del tema de l'elecció dels consellers comarcals.

Tornant altre cop a la mateixa Moció i a la defensa de les esmenes que nosaltres hem presentat i en què hem arribat d'entrada a alguns acords, i veurem, finalment, com es presenta per part de la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura el text final d'aquesta Moció, nosaltres al que sí que hem fet referència en les diferents esmenes que hem presentat..., algunes de supressió i d'altres orientades a fomentar els principis de la proximitat de l'Administració als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, amb principis com la subsidiarietat, la lleialtat institucional i la confiança entre els diferents nivells, en tot cas, entre els diferents nivells d'adminis-

tració de la Generalitat de Catalunya i l'Administració local; reforçar el paper polític de les institucions de govern local, d'acord també amb el que preveu l'article 5 del mateix Estatut d'autonomia de Catalunya; impulsar el procés de descentralització de les competències de la Generalitat en favor de l'Administració local –i aquest és un tema recurrent i és un tema de què tots els grups parlamentaris potser ens hem omplert massa la boca i no ha sigut una realitat definitiva després, i, evidentment, hi ha una responsabilitat en tot el que estic dient, que és la responsabilitat de qui governa, evidentment, del Govern de la Generalitat–, així com també, dins del marc d'aquesta Llei, de la Llei 8/87, tot el que fa referència als temes de la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Esperem que, finalment, amb el text que se'ns pugui plantejar i amb les diferents transaccions que se'ns han plantejat, algunes d'elles d'increment del mateix Fons de cooperació local de Catalunya, d'altres pel que és la composició, com deia abans –també hi he fet referència–, de la mateixa Comissió de Govern Local de Catalunya i el procés de descentralització de competències de la Generalitat, que ens puguem trobar amb els diferents grups parlamentaris i que des del Grup Parlamentari Popular ens puguem sumar..., i, a la vegada, els altres grups, sumar-se també al Grup Parlamentari Popular, i puguem arribar a un ampli acord pel que fa referència a una moció, creiem, important, important per al conjunt del territori, important també perquè dins de poques setmanes tindrem un altre cop nous governs locals a Catalunya, i el desenvolupament d'aquests mateixos governs, evidentment, també depèn del futur que se'ls doni quant a les seves competències i els seus recursos, i amb mocions com aquestes, amb acords, com també van sorgir de la mateixa Ponència conjunta, sobre la modificació de les lleis d'organització territorial, concretament de la Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya, puguem fer, entre tots, un món local, uns ajuntaments, a la vegada, amb més competències, amb més recursos i que puguin donar satisfacció a totes les inquietuds dels ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, i abans de fixar la posició de Convergència i Unió, voldria fer una manifestació sobre la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb relació al tema que estem debatent amb aquesta Moció.

Senyores i senyors diputats, no existeix –i és que no pot existir, tampoc– cap contradicció entre els objectius, entre els interessos, entre les preocupacions dels ens locals catalans i la Generalitat de Catalunya. Els ajuntaments, que és del que estem tractant avui, però també els consells comarcals, són l'expressió del poder

local a Catalunya; la Generalitat de Catalunya és l'organització política del nostre autogovern, i només tenen sentit un i l'altre, la Generalitat i els ens locals, en tant que serveixen els ciutadans i contribueixen a la seva prosperitat i la seva felicitat. Els objectius són els mateixos; varien els mitjans i els àmbits, fins i tot pot variar també la sensibilitat dels que ocupen un lloc i l'altre, però aquesta comunitat d'interessos ha d'imposar-se per damunt de qualsevol altra consideració.

Després de fer aquesta declaració, que és la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, passo a manifestar-nos sobre la Moció que avui posarem immediatament a votació.

Curiosament, en aquest debat, el dia de la interpellació, i avui en veure els diferents aspectes de la Moció, no es tracta en cap punt del sistema de finançament; el sistema de finançament, que sabem que és estatal, i no interessa parlar del sistema de finançament ni al Partit Socialista ni al Partit Popular. Al Partit Socialista, perquè són ells els que, en els anys de govern socialista van, mitjançant la Llei d'hisendes locals, configurar el que havia de ser el sistema de finançament; i al Grup Popular, perquè és ara el que aplica aquesta Llei i altres normes complementàries.

El que passa és que els ajuntaments tenen autonomia de despesa, però els ingressos, precisament per aquestes lleis socialistes i del Partit Popular, són uns ingressos determinats, insuficients –tos ho sabem i ho reconeixem–, que depenen de transferències en petita part de la Generalitat, i de participació en els ingressos de l'Estat. Però, en tot aquest debat i en aquesta interpellació –i n'hi ha una altra pendent també, i una proposició de llei–, en cap moment es tracta del tema del finançament. Ja he dit per què, no cal tornar-ho a repetir, però vull deixar palès que en un tema tan important i en un debat sobre Administració local i sobre els municipis i a quatre dies, com aquell que diu, de les eleccions locals, de les noves eleccions locals, de les quals sortiran nous ajuntaments, no es parla en absolut d'un tema cabdal, no l'únic però un tema cabdal, com és el finançament dels municipis.

Hi ha un altre aspecte, que també el deia el representant d'Iniciativa per Catalunya, i és que fa vuit mesos que hem procedit a la revisió de la Llei municipal, que és la setena modificació de la Llei municipal, però la setena en només vuit mesos. En cap de les esmenes que es van presentar pels diferents grups parlamentaris presents a la Ponència hi havia res del que hi ha avui en aquesta Moció que estem debatent; tampoc el sistema de finançament, i tampoc que l'alcalde hagués de ser el representant de la Generalitat. El Grup Socialista no va presentar cap esmena, no va presentar cap vot particular, i vuit mesos després –perquè tenim eleccions a la vista, suposo, perquè, si no, no s'entén– ens tornem a plantejar..., plantegen aquest tema per primera vegada, mitjançant una moció; que seria més lògic, en tot cas, en un debat diferent, però mitjançant un punt d'una moció plantegen aquest tema.

Jo m'he pres la molèstia..., la molèstia, no: forma part del meu treball i de la meva obligació llegir-me els documents del Congrés Municipalista, de fa molt poc, fa un any. Doncs, no hi ha cap apartat en el qual es de-

mani, tots els municipis de Catalunya, que l'alcalde sigui el representant de la Generalitat al seu municipi; tampoc al Congrés Municipalista. I el Congrés Municipalista no té res a veure amb el Govern de la Generalitat: és convocat per la Federació i per l'Associació de Municipis. Per tant, a Catalunya, fins fa un any, ningú –ningú– reclamava que els alcaldes fossin els representants de la Generalitat. En tot cas, és un punt que alguns grups parlamentaris, grups polítics, ho posen en les seves noves bases del proper estatut, i en tot cas, doncs, allà es debatrà i suposo que ho defensaran.

Per tant, la senyora diputada, la senyora Tura, ha manifestat que hem arribat a un acord molt, realment molt recent, de transaccionar alguns aspectes. Ens agradaria, per procedir a la votació, doncs, tenir el text complert d'aquesta votació, però ja avancem que, l'esmena que ha plantejat com a transaccional amb el Grup Parlamentari Popular, la votarem en contra, com també votarem en contra de l'apartat que en la Moció original és l'apartat *f* i que es refereix que els alcaldes i alcaldesses siguin representants ordinaris de la Generalitat en el seu municipi.

En aquest darrer punt, pel que els acabo d'explicar; perquè a més l'Estatut de Catalunya, a l'article 29, diu clarament quines són les institucions d'autogovern, que són el Parlament, el President i el Consell Executiu, i diu molt clarament també el que són els ens locals. Però, en tot cas, com deia, ja ho discutirem en un altre moment.

I, en el cas de l'esmena transaccional amb el Grup Parlamentari Popular, perquè ja crec que acabant de revisar la Llei municipal, que fa vuit mesos tan sols que l'hem aprovada, doncs, creiem que no queda temps i que només és per una raó d'oportunitat en el moment preelectoral que estem vivint.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes, la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. En tot cas, sigui quin sigui el moment, benvinguts siguin els debats que ens ajudin a aprofundir la capacitat d'actuació dels municipis.

Intentaré aclarir com han quedat les esmenes i quines coses s'han incorporat i quines no. I, senyor president, em perdonarà que el document final, signat convenientment, l'hi porti d'aquí a uns minuts, eh?, però l'hi portaré.

Per començar, de les esmenes tal com estan publicades en el *Butlletí* que tothom coneix, val a dir que s'hi incorpora de manera íntegra la que proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, tal com està en el seu redactat, que, per altra banda, fa referència, evidentment, al finançament, a la suficiència financera..., totes aquestes coses que la senyora Maria Eugènia Cuenca ens deia ara fa un moment que no se'n parlava gaire; doncs, incorporarem com un nou apartat, en el punt 2 de la Mo-

ció, aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya que ve a completar..., i que nosaltres acceptem des de bon principi i en el conjunt de la seva literalitat.

Pel que fa a les altres esmenes publicades en el *Butlletí*, íntegrament no n'incorporem cap, però, en canvi, fem algunes consideracions. En l'apartat 2.b hi ha un acord, a més del Grup proposant, Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb Convergència i Unió, amb Esquerra Republicana i amb Iniciativa per Catalunya Verds per afegir al final un paràgraf que diu: «treballant conjuntament per aconseguir majors transferències estatals». Aquest és un document que tenen tots vostès repartit i en el qual, doncs, a aquesta transacció de tots els grups, no s'hi ha sumat el Partit Popular, però sí la resta de grups.

Pel que fa als apartats 2.c i 2.d, en aquest cas seria una transaccional de tots els grups presents a la cambra, i el que es fa és, al redactat inicial, afegir «dotar de majors recursos» –en lloc de «dotar racionalment», que és el que deia–, al començament del paràgraf, i, al final del paràgraf, «la consideració de la seva importància en l'estructuració del territori» Pel que fa a la 2.d, s'hi afegeix, al redactat originari, un apartat que diu: «fent que totes les disposicions que afecten els municipis siguin tractades en aquest òrgan» –que es refereix a la Comissió de Govern Local.

Llavors, o acceptem com a esmena tècnica o bé ho acceptem com a esmena transaccional amb el Grup de Convergència i Unió, però, en tot cas, jo els proposo que per no embolicar la troca, estaria bé que ho acceptessin com a esmena tècnica, si els sembla: pel que fa al preàmbul, allà on diu «el Parlament de Catalunya constata la necessitat d'orientar la política del Govern», ho substituiríem per «constata la necessitat d'enfortir la política del Govern», que no varia substancialment el contingut. I pel que fa als governs locals, al segon paràgraf del preàmbul: «Els governs locals de Catalunya s'han de considerar part de la Generalitat. En aquest sentit, la lleialtat institucional ha de presidir tota la col·laboració entre els dos nivells de l'Administració», és com quedaria redactat el segon paràgraf, que també el faré arribar a la Mesa redactat.

I, pel que fa al punt *e* de l'apartat 2, hi hauria una concreció que concreta on s'ha de crear l'observatori. Parla de crear l'observatori; per tant, hi afegiríem allò de «crear un observatori en el si de la Comissió de Govern Local», eh?, que són, diguem, esmenes de caràcter tècnic que hem comentat amb tots els grups, però que farem arribar convenientment a la Mesa.

Dir, efectivament, que hem transaccionat amb les esmenes del Partit Popular l'addició d'un nou apartat, que ja s'ha discutit suficientment i que jo no penso posar debat si és el moment o no és el moment...

El president

Sobre quina esmena, si us plau?

La Sra. Tura i Camafreita

Mani'm?

El president

Sobre quina esmena del Grup Popular?

La Sra. Tura i Camafreita

No, és un nou apartat, igual que ho és l'esmena d'Iniciativa, un nou apartat del punt 2.

El president

Però quin número és?, quin número és, si us plau, del Grup Popular, d'esmena?

La Sra. Tura i Camafreita

L'esmena del Grup Popular és... –un moment, eh?, de seguida li ho dic–, l'esmena 3 del Grup Popular.

El president

D'acord. Gràcies.

La Sra. Tura i Camafreita

Per tant, ho hem convertit, en aquest cas, en una esmena transaccional, que seria un apartat de més a més en el punt 2 i que, certament, concreta com iniciar el procés de dotar de més competències el conjunt de l'Administració local catalana.

I, finalment, permetin-me que els digui: mantindrem el redactat, tal com està previst en la nostra Moció, del punt *f*, pel que fa referència al fet que els alcaldes i alcaldesses siguin els representants ordinaris de la Generalitat en els seus municipis.

I, senyora Cuenca, no tinc massa temps, perquè el llum està vermell, però repassi's, si us plau, les resolucions de totes les assemblees de la Federació de Municipis i de tots els debats d'àmbit municipal en aquesta etapa democràtica, i veurà com en una part molt i molt important, des de fa exactament vint-i-quatre anys, els ajuntaments reclamen ser representants ordinaris de la Generalitat en el territori català.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Espero els textos per poder-los posar a votació. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

Sí, per demanar votació separada d'aquest apartat últim a què es referia...

El president

Sí, que també l'ha demanat Convergència i Unió.

El Sr. Ribó i Massó

...doncs, amb la transaccional amb el Partit Popular.

Gràcies.

El president

D'acord. La transaccional amb el Partit Popular, sí. (*Veus de fons.*) No, exactament és el 2.e, si no ho entenc malament. (*Pausa.*) Un nou redactat, exactament. (*El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.*) Sí, senyor...? Mentrestant, espero que la senyora Tura em porti els textos del que anem a votar; si no, no podrem votar-lo.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Als efectes de votació, nosaltres demanaríem votació separada dels punts 2.b i 2.f –2.b i 2.f.

El president

2.c i 2... Perdó, ce de «Catalunya» i efa...

El Sr. Fabregat i Vidal

2 be de «Barcelona»...

El president

Be de «Barcelona»...

El Sr. Fabregat i Vidal

...i 2 efa del meu mateix cognom, senyor president, «Fabregat».

El president

...i 2.f.

El Sr. Fabregat i Vidal

I entenem que les addicions serien l'addició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al punt 2.g..., perdó, d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'addició seria al punt 2.g, i l'addició del Grup Popular seria al 2.h.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. A veure, 2.h, Grup Popular, separada.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, per fixar el text, el text de la Moció..., que és el text original introduint-hi dues esmenes tècniques, en el punt 1, que, en comptes d'«orientar» ha de dir «enfortir», i en el punt 2.e, «crear un observatori en el si de la Comissió de Govern Local». Després, en el segon paràgraf del punt 1, ha suprimit la paraula o l'expressió «la superació dels recels»; molt bé. Aleshores, el punt *b* s'ha canviat per una transaccional amb Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa. El punt *c* i el punt *d*, amb dues transaccionals signades per tots. A més, hi ha admesa la número 1 d'Iniciativa per Catalunya i l'addicional del Grup Popular, que passa a ser el 2.h. Això és el text.

I ara votacions separades: primer, el 2.b, que demana el Grup Popular; aquesta serà una primera votació; el 2.f, que demana Convergència i Unió, separada també, i el 2.h, que és l'esmena del Grup Popular, que també se'n demana votació separada.

Per tant, començarem votant l'apartat 2.b.

Comença la votació.

Aprovat per 121 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Ara, el 2.f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, el 2.h.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació la resta del text, amb les transaccionals, les tècniques i les esmenes acceptades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació sobre l'habitatge (tram. 302-00336/06)

A continuació, el vint-i-setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre l'habitatge. L'exposa l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, i la presenta en nom del Grup Parlamentari Popular. *(Pausa. Remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, prego silenci, si us plau. *(Pausa.)* Moltes gràcies. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per a la defensa de la Moció subsegüent a la interpellació que vàrem presentar al Consell Executiu sobre l'habitatge, moció que és, d'alguna manera, també subsegüent a les diferents mocions que diferents grups parlamentaris, al llarg dels últims plens, i davant de la problemàtica que suposa també l'habitatge, davant també de noves lleis, com la Llei de l'habitatge que s'ha que presentar en aquest Parlament, com també és el mateix Reglament d'urbanisme i la Llei d'urbanisme que vàrem aprovar, com és el Pla català de l'habitatge i com és tot un seguit d'aspectes..., i aspectes fins i tot que s'han definit, ja no solament per diferents diputades i diputats, sinó per mitjans de comunicació, com aspectes folklòrics o aspectes televisius o aspectes relacionats amb els *shows* de televisió, que alguna que altra administració –i em refereixo, concretament, a l'Ajuntament de Barcelona–..., han provocat al llarg de les últimes setmanes el que és o el que s'anomena «el sorteig dels pisos».

Nosaltres hem presentat una moció amb cinc punts, amb els quals, en primer lloc, el que li demanem al Govern de la Generalitat és que lideri un gran pacte català de l'habitatge, no solament amb les entitats municipalistes, sinó també, a la vegada, amb els grups parlamentaris; un gran pacte català de l'habitatge. Pacte com el que també des del Govern de l'Estat, des del

mateix Ministeri de Foment, amb les diferents comunitats autònomes s'ha signat, s'ha cercat i, finalment, s'ha impulsat.

El segon dels punts a què nosaltres fem referència és recuperant una d'aquelles resolucions del Parlament, concretament la Resolució 174/VI, que, en part, estava recollida..., i també d'acord amb les exigències, i també amb les esmenes presentades pel Grup Popular, i que finalment varen ser pactades amb el Govern de la Generalitat i amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pel que fa referència a les desgravacions dins el tram autonòmic de l'impost de la renda de les persones físiques, pel que fa referència a les despeses de lloguer en l'habitatge de Catalunya.

El tercer dels aspectes que presenta aquesta Moció és per tal d'incrementar en un nombre no inferior a dos mil habitatges... –habitatges allotjaments, que després hi farà referència també en les mateixes transaccions i esmenes a què hem arribat, i ja em posicionaré en aquest mateix torn–, pel damunt del que estableix l'actual Pla català de l'habitatge a Catalunya. Som conscients que hi ha hagut un esforç per part del Govern de la Generalitat a signar un pacte, finalment, un crèdit, aquest pacte transformat en un crèdit, amb el Banc Europeu d'Inversions, per incrementar en mil el nombre d'habitatges per aquest concepte que estava ja previst inicialment en el Pla català de l'habitatge. Creiem que s'ha que anar més enllà, que hem d'anar a dos mil habitatges i que, finalment –i aquesta també és una de les transaccions, esmenes a què hem arribat–, ha d'estar d'acord amb el que són les quotes i amb el que són els sobrants que podrien tindre d'altres comunitats autònomes, i les quotes pactades amb el mateix Ministeri de Foment.

Un altre dels punts que nosaltres demanem al Govern en aquesta Moció és el que és el Reglament d'urbanisme, perquè la seva aprovació definitiva sigui abans del 30 de juny, és a dir, d'aquest mateix període de sessions.

I finalment, en l'últim punt –i hi he fet referència en el preàmbul de la meua exposició–, pel que fa referència als aspectes que nosaltres creiem que no haurien de repetir-se..., i un posicionament clar i nítid d'aquest Parlament, i esperem que sigui així, de tots els grups parlamentaris –amb la qual cosa els fem una crida, principalment al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la responsabilitat a l'Ajuntament de Barcelona–, pel que fa referència al fet que no es tornin a produir situacions com les viscudes en les subhastes d'habitatges que va promoure pel mateix Ajuntament.

Nosaltres, senyor president, acceptem en el punt número 1 l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En el punt número 2, que ja hi he fet referència, hem presentat una transacció, que hem lliurat a la Mesa, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que feia referència a la Resolució 174/VI d'aquest Parlament. En el punt número 3 hem fet una transacció amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya pel que fa als acords i amb les quotes que després hi ha d'haver amb el Ministeri de Foment i que l'habitatge sigui habitatge allotjament pel

que és aquest increment de dos mil habitatges més del que presenta el Pla català de l'habitatge. Acceptem l'esmena número 2 del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, al punt número 4, quan deixa clar que és l'aprovació del Reglament d'urbanisme, i no la seva presentació, sinó l'aprovació. El punt número 5 seria el text original de la Moció. I en el punt número 6, sent conseqüents amb aspectes en què hi ha hagut debat en el mateix Congrés dels Diputats, amb acords entre diferents grups parlamentaris, i també entre el Grup Parlamentari Popular i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pel que fa a diferents aspectes de caràcter fiscal, de caràcter tributari..., i per això acceptaríem l'esmena número 6 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ja hem lliurat a la Mesa el que és tot el bloc, tal com quedaria, i amb aquesta única intervenció ens posicionariem també, no solament en la defensa de la nostra Moció, sinó també pel que fa referència a les esmenes i a les transaccionals amb els diferents grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Tal com deia el diputat Fabregat, aquesta és una moció que arriba després d'una sèrie successiva de resolucions i de mocions d'aquest Parlament. És un compendi, des del punt de vista de les propostes, de propostes que tenim, que hem fet, que hem discutit en aquest Parlament, en plenari i en comissió, i algunes d'elles han estat a partir de propostes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Jo li vull dir que sobre la Moció, en general, hi ha només un punt al qual no donarem suport, que ja d'entrada li dic, senyor president, que demanarem la votació separada del punt cinquè.

Però, en tot cas, el primer punt, que jo crec que és un punt important..., aquest pacte, el pacte per l'habitatge a Catalunya és un pacte que ja fa temps que el Govern havia d'haver liderat i que arriba ara. Bé, és tard, però arriba, jo crec que és tard, senyor Fabregat, però, en tot cas, nosaltres no serem qui diguem: «No volem entrar en aquest pacte que s'ha de liderar des del Govern», perquè la situació de l'habitatge és la que és. Aquest lideratge hauria de tenir gestos, i avui tornem a tenir un debat de l'habitatge sense la presència del conseller de l'habitatge, i realment, doncs, aquesta voluntat de lideratge segurament queda minvada per aquest gest, que no és un gest banal.

La primera de les esmenes que presentem, i que, a més a més, hem transaccionat amb el Grup del Partit Popular i el Grup de Convergència i Unió, fa referència a la voluntat del Partit Socialista i Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi que es continuï avançant en la matèria de desgravació fiscal del lloguer, que va sortir en una

resolució també d'aquest Parlament, doncs, fins al límit de sis-cents euros; no només les desgravacions aquelles que estan fixades per als propietaris, sinó aquella que beneficia el llogater.

Però hi ha un factor que és important. Aquesta mesura, que pot ajudar, que pot significar una desgravació per a unes dues-centes mil famílies catalanes, doncs, l'hauríem de complementar amb un ajut a fons perdut en aquells casos en què les famílies, per raons de renda, no estiguin o no declarin, voluntàriament poden no fer la seva declaració. Per què? Perquè és un ajut a la situació social de la família, però també és un element, és un factor, és una injecció per al mercat de lloguer de l'habitatge, que també necessita mesures d'animació a casa nostra.

A l'apartat 3 de la Moció, no hi tenim res a dir. Creiem que en matèria de lloguer les polítiques dels propers anys haurien de tenir tres paraules: lloguer, lloguer i lloguer. La promoció del lloguer ha de ser exactament la línia vertebral, la columna vertebral sobre la qual han de pivotar les futures polítiques del mercat del lloguer. Tots sabem que Catalunya no tenim un problema de producció de lloguer, tenim un problema d'accés al lloguer, i que la voluntat del Govern ha d'anar per resoldre el tema de l'accés a l'habitatge, però no hi ha d'anar exclusivament, com es fa ara, perquè els catalans o les catalanes siguem propietaris o propietàries.

Amb relació al punt 4, nosaltres, més que posar en marxa abans del 30 de juny el Reglament de la Llei d'urbanisme —que se'ns ha acceptat—, hem proposat que s'aprovi aquest Reglament.

I em referiré finalment al punt cinquè. Dir que en el sisè, que s'ha acceptat, hi estem absolutament d'acord, que és el tema de començar a negociar desgravacions fiscals, determinades mesures per al mercat de l'habitatge, però el punt cinquè és un punt a què, senyor Fabregat, no li puc donar suport, el meu Grup no li podrà donar suport.

Si em permet, jo crec que és un exercici que no competeix al Parlament de Catalunya, parlar d'aquella decisió, parlar d'aquelles decisions que han fet altres administracions públiques. Perquè imagini's vostè que el Ple de l'Ajuntament de Barcelona comencés a qüestionar el treball polític o les accions polítiques del Parlament de Catalunya o del Govern de la Generalitat. El respecte entre les institucions, senyor Fabregat, és imprescindible. I després de l'exercici que fa quinze dies van fer vostè i el senyor conseller, dos opositors a l'Ajuntament de Barcelona, dos representants de partits que estan a l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona..., si em permet, va ser un cert exercici de pornografia política, eh? No va ser un exercici de respecte institucional i de correcció.

I li dic una altra cosa, senyor Fabregat: aquesta Moció, que és una bona moció, queda tacada amb aquest punt cinquè. Jo li demano que el retiri. Si no el retira, en tot cas, el que farà el nostre Grup és votar-hi en contra, i és per això, senyor president, que demanem que es voti separatament aquest punt cinquè.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, altra volta estem ací per parlar de l'habitatge. Es pot dir que l'habitatge ha estat l'únic tema que tots els partits o tots els grups parlamentaris n'han fet una moció i n'han fet una interpellació. Per tant, aquesta és la darrera vegada, suposo, que en aquesta legislatura parlarem d'aquest tema. Tanmateix, això significa que l'habitatge és una qüestió de gran interès social, un tema que ningú pot oblidar i que, per tant, tots els grups parlamentaris hem de demostrar que hi tenen interès, i que el poble vegi que els seus representants polítics es preocupen d'una qüestió que és de primera necessitat.

La Moció, per tant, jo no la trobo perfecta en si, sinó que faria un *melting pot* amb totes les mocions que hi han hagut i de totes en faria una, i estic segur que tot i així, senyor president, possiblement no resoldríem el problema; ajuntant-les totes no resoldríem el problema.

El president

Si els problemes es resolguessin, senyor diputat, a base de fer *melting pots* de mocions, el món seria feliç.

El Sr. Ferrer i Gironès

Això significaria que el Parlament té poder.

El president

Entre altres coses.

(*Rialles.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

Aleshores, resulta que el mercat té més poder que el Parlament. El mercat és el que fixa els preus, és el que fixa les condicions de finançament, és el que, en definitiva, edifica en un espai o edifica en un altre, els ajuntaments qualifiquen, els altres requalifiquen... En definitiva, jo, que conec el sector des de dins, quan miro aquestes mocions..., bé, són bones intencions, però no crec que es resolgui gran cosa.

De les mocions, la primera diu que s'han de fer negociacions; d'acord.

La segona demana beneficis fiscals; d'acord, perquè estem amb un desequilibri total. Resulta que l'impost de la renda de les persones físiques..., els que compren poden desgravar, si res més no, els interessos que paguen, i, en canvi, els que lloguen, que són els que no poden comprar, aquests no tenen cap desgravació, ni bonificació, ni no-subjecció. Per tant, nosaltres també hi votarem a favor –ai las, què hauríem de fer?

En el tercer punt, nosaltres hi hem fet una esmena, una esmena per donar coherència al Grup Popular; ho hem fet amb bona intenció. Nosaltres sabem..., i sobretot escoltant, ahir, quan parlaven de la meteorologia, es va

parlar com si la meteorologia fos una competència de l'Estat; abans..., tots sabem que els pagesos, la seva meteorologia es determinava a la casa pairal, ara es veu que s'ha de determinar des de Madrid. Tanmateix, l'habitatge també sabem que és una competència exclusiva de la Generalitat i del Govern, però en la realitat depèn del que digui el Ministerio de Fomento.

Per tant, nosaltres estem agraïts que hagin acceptat la nostra esmena, però és que, en definitiva, els hem volgut donar coherència, coherència política. Vostès depenen de Madrid, doncs, no serà res, perquè el Govern de la Generalitat, amb tota sinceritat, no és ningú, absolutament ningú per dir que farà dos mil pisos de més en el futur. Per què? Perquè depèn dels interessos o de la subvenció dels interessos que els dona el Ministerio de Fomento i depèn de les subvencions que els dona el Ministerio de Fomento.

Per tant, jo diria que estem d'acord amb tot allò altre, tot s'ha consensuat. Estem d'acord amb la sisena que s'ha afegit, que l'IVA –l'IVA– s'ha de pagar en les «vivendes» de protecció oficial. Si és de segona mà, no paga. En primera transmissió, com que això és tan rutinari, el dret, en temps de Franco no existia l'IVA, i les «vivendes» de protecció oficial estan desgravades de l'impost de transmissions patrimonials; però, quan es va fer l'IVA, se'n varen oblidar, com se'n varen oblidar que els que lloguen habitatges de protecció oficial no tenen desgravació de l'IAE, i, en canvi, si compres i vens «vivendes» de protecció oficial, tens desgravació de l'IAE.

O sigui, hi han una mena de coses, com l'impost sobre societats dels promotors que fan habitatges de protecció oficial de lloguer, que tampoc tenen cap desgravació. Per tant, hi estem absolutament d'acord, i l'única cosa amb què no estem d'acord –i ho fem a benefici del Partit Popular, que en boca meua ja és dir molt– és en el punt cinquè. I ho fem perquè això creiem que no ha de prosperar, no ha de prosperar perquè debilitaríem internament l'eurítmia de la Moció. La Moció té un nivell i una categoria, i quan arriba al punt cinquè baixa al folklore...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps fa...

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. I per evitar una cosa que no està en consonància amb la Moció és millor que la retirin, i així tot quedarà perfecte, i en el *Bulletí Oficial del Parlament de Catalunya* tot quedarà correcte.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. Bé. Nosaltres donarem suport a aquesta Moció, excepte en

el punt número 5, perquè nosaltres creiem que no té res a veure amb el que estem parlant. Aquí estem parlant de coses serioses i aquesta proposta, des del nostre punt de vista, políticament és poc seriosa, no?

Bé. El que sí que..., a part del que s'ha anat dient ara en la intervenció, senyor Ferrer, el que sí que li podríem dir és una qüestió: d'acord que l'habitatge i el Pla d'habitatge depèn de Madrid, però aquí també es pot fer una inversió addicional per tal de fer actuacions diferents. O sigui, la Generalitat de Catalunya pot fer dos mil habitatges. La Generalitat de Catalunya no vol fer dos mil habitatges. Són dos qüestions diferents. Pot fer-ho amb diners propis, amb diners del pressupost, amb diners de tots plegats, doncs, pot fer unes propostes addicionals del que diu el Plan nacional de la vivienda. Ho pot fer, i altres comunitats autònomes ho fan i ho fan intensament. Aquí el Govern de la Generalitat no vol voluntat política per fer-ho, i sempre, doncs, depèn, únicament i exclusivament, dels diners, dels modes, dels interessos que puguin donar, doncs, des del Plan nacional de la vivienda. En tot cas, això és una situació que es dona sovint aquí, no?

I, a més a més, sí que podem intervenir en el mercat, no? Jo crec que aquesta és la crítica més forta que es pot fer al Govern de la Generalitat, que durant tot aquest temps no ha fet una intervenció en el mercat, posant en el mercat «vivienda» protegida, que, evidentment, seria l'única manera de fer baixar els preus, cosa que no s'ha fet en aquests moments, i evidentment el mercat ho ha regulat, no?

I aquesta és una intervenció també que fa que en aquests moments, en poc temps, tots plegats anem parlant de l'habitatge aquí, però sobretot se n'està parlant, i molt intensament, al carrer, els ciutadans, doncs, sobretot, que tenen necessitat d'aquest habitatge, i que fins que no ens posem en marxa de crear veritablement habitatge de lloguer i per a rendes baixes, encara passarà un temps. Vol dir que encara anem molt endarrerits, malgrat que nosaltres anem fent papers aquí i anem aprovant mocions. Entre la poca voluntat del Govern i que, a més a més, posar en marxa tot això implica molt de temps, doncs, encara tardarem a donar satisfacció a la societat que ens demanda, des del poder públic, habitatge per poder-hi accedir totes les persones.

Bé. Nosaltres fèiem una esmena al punt 2, concretament, perquè no compartíem massa la idea aquesta que es plantejava des de la proposta del Partit Popular, no? Només una part. Sí que creiem que s'ha de fer desgravacions fiscals amb el lloguer, però no pas amb la resta de l'habitatge.

Si nosaltres fem una anàlisi –i en això hi coincidim tots– que el que falta aquí és habitatge de lloguer, les desgravacions fiscals haurien d'anar, únicament i exclusivament, per a aquest habitatge de lloguer i a més a més amb relació a la renda. No ho podem fer a tothom, sinó també com nosaltres plantejàvem aquí, una base imposable no superior a 27.000 euros, i, si és conjunta, a 36.000 euros. Una mica també perquè els diners no és pas que ens sobrin, i, en tot cas, fer una discriminació en aquest sentit –i hi torno a insistir–, només amb el de lloguer i amb una xifra superior que arribés a més de 700 euros, no com es planteja en aquests moments,

no? De totes maneres, com que a la Moció anterior vàrem donar suport també a aquesta desgravació, doncs, sí que donaríem suport al que fa referència al tema del lloguer.

I, finalment, no votarem el punt 5. Ja sé que està bé i és d'actualitat i queda bé... Podem ser tot el crítics que vulguem amb si allò era un *show* o no era un *show* el que es va fer... Val més que ens quedem més en el fons que no pas en la forma, tot i que la forma la podem criticar, no?, i, fins i tot, en alguna cosa la podríem compartir. Però jo crec que, una vegada feta la crítica de la forma, ens hauríem de quedar en el fons, no? I en el fons és posar a subhasta 1.050 habitatges. I això és un element importantíssim..., posar a sorteig, no a subhasta, eh?, sorteig, eh?, era un sorteig, no era una subhasta, que és diferent, eh? Sortejar, doncs, 1.050 per a gent jove, gent, doncs, que a partir d'aquell moment, amb una xifra assequible per a ells, podien accedir a un habitatge. Això significava també, una mica, una emancipació de la seva vida, i això és un element important a l'edat en què s'hi podia accedir. Això és l'important; l'altre és la forma, i la forma la podem criticar tant com vulguem, però una vegada l'hem criticat, quan anem a fer propostes concretes des del Parlament, jo crec que ens hauríem de limitar en el fons, i felicitar l'Ajuntament de Barcelona i altres ajuntaments que posen..., o que hi ha o que produeixen o que posen al mercat habitatge de lloguer, i, en canvi, hauríem de criticar altres administracions –i amb això també hi coincidiríem– i al Govern de la Generalitat, que en posa misèria i companyia d'habitatges de lloguer al mercat. Ens donaran xifres... El senyor Puig ja ens havia donat xifres que fins i tot les havia de maquillar de vergonya que li feia del poc habitatge que s'havia creat.

Quedem-nos en el fons, jo també aconsellaria que la retirés, evidentment no crec que la vulgui retirar; però, en tot cas, nosaltres no hi votarem a favor, perquè, ho repeteixo, el que és important són els 1.050 sorteigs d'habitatges de lloguer per a gent jove.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el punt 1 de la Moció fa referència a establir negociacions amb els diferents grups parlamentaris, entitats municipalistes i promotors privats, per tal de cercar un pacte català de l'habitatge, es diu.

La nostra esmena, en aquest punt 1, va en la línia de constatar, en primer lloc, que aquestes negociacions amb tots els sectors implicats en el món de l'habitatge, des de fa temps que es porten a terme. I, per tant, el que sí que proposem –i ja ha avançat el senyor Fabregat que ho accepta– és ampliar als diferents grups parlamentaris aquestes converses que des de fa temps es vénen mantenint amb tots els sectors implicats en el món de l'habitatge.

D'alguna manera, el Pla català de l'habitatge és una expressió clara de totes aquestes converses i d'aquest Pacte català de l'habitatge amb molts dels sectors implicats. No tenim cap inconvenient a ampliar-ho als diferents grups parlamentaris, i en aquesta línia va la nostra esmena al punt 1.

Pel que fa al punt 2... Per cert, senyor Labandera, vostè té una obsessió a fer notar l'absència de determinats consellers quan es discuteixen les seves mocions. Li recordo que tampoc veig en l'hemicicle els consellers a l'ombra corresponents en matèria d'habitatge en aquest tema. (*Remor de veus.*)

Pel que fa al punt 2... El punt 2 el que demana és explicar una sèrie de deduccions en matèria d'habitatge de lloguer, en la línia del que ja s'està fent i en la línia del que la Llei d'acompanyament dels pressupostos actualment en vigor, ja preveu. Recordo que preveu deduccions per habitatge de lloguer del 10% de l'import pagat fins a 300 euros anuals i que pot arribar a 600 euros en el cas de famílies nombroses.

L'esmena que nosaltres presentem en aquest sentit és per precisar, i d'acord amb la transacció a què hem arribat i que ja s'ha anunciat, que això fa referència a l'habitatge habitual i que fa referència principalment a aquells col·lectius que tenen més dificultats per accedir a aquest habitatge.

Vull recordar que a la Moció que en el seu moment nosaltres no vam donar suport a què fa referència el mateix text, nosaltres no hi vam donar suport perquè no distingia habitatge habitual / segona residència, no posava limitacions de renda –tot i que, senyor Boada, vostès llavors la van votar, no posava limitacions de renda–, no posava limitacions ni del tipus d'habitatge: superfície –ja he dit si era primera o segona residència–, preu de l'habitatge, preu del lloguer –no ho posava–, per això llavors la vam votar en contra. En aquest cas parlem d'habitatge habitual i parlem de primar aquells col·lectius que tenen més dificultats per accedir-hi. Per això ens hem posat d'acord en la línia del que ja preveu la Llei d'acompanyament de pressupostos actualment en vigor, i, per tant, acceptem, evidentment, votar-la a favor.

Pel que fa al punt 3 –ho ha dit el senyor Ferrer, també ho hem estat parlant amb el senyor Fabregat–, nosaltres acceptem aquesta transacció que hi ha hagut i que d'alguna manera inclou, respecte al text inicial, el que és previ acord, quant a «cupo» i dotacions, amb el Ministeri de Foment.

Senyor Boada, la Generalitat té previst fer més habitatges dels que preveia el Pla de l'Estat, 1.000 habitatges més de lloguer, concretament, precisament gràcies a un préstec del Banc Europeu d'Inversions. Per tant, no és cert el que abans es deia.

En tot cas, nosaltres aquí no hi havíem presentat esmena, concretament, però sí que en fèiem una d'addició, molt lligada amb aquest punt, que creiem que és important, que és el que feia referència a la importància que fos des de Catalunya que es fixés els preus màxims de venda i lloguer d'habitatge protegit per poder-los adequar més a la realitat catalana.

Però, bé, en tot cas, aquesta esmena no s'ha acceptat. Sí que hi ha hagut aquesta transacció amb el Grup d'Esquerra Republicana. Nosaltres hi estem totalment d'acord amb aquest increment fins als 2.000 habitatges més, habitatges allotjaments en el Pla català de l'habitatge, previ acord, quant a «cupo» i dotacions, amb el Ministeri de Foment.

Pel que fa al punt 4 –i vaig acabant– es demana..., estem d'acord amb l'esmena acceptada del Grup Socialista, que precisa que és aprovar el Reglament de la Llei de l'urbanisme abans del 30 de juny. Ens consta que aquest calendari és perfectament possible, i hi votarem a favor.

Pel que fa al punt cinquè... El punt cinquè realment canvia el registre, en tot cas, constata una realitat que nosaltres hem lamentat públicament. I, per tant, més enllà que sigui un registre diferent, no deixa de sobtar que als grups que han anunciat que votaran en contra els podria portar un llistat sencer de mocions amb el mateix registre i en el mateix sentit en el qual no les han justificat de la mateixa manera a votar en contra, sinó totalment al contrari, votant-les a favor.

Nosaltres presentàvem una esmena que era de lamentar més que instar el Govern que prengui mesures oportunes en aquest tema, perquè entenem que això és un tema d'autonomia local, no de responsabilitat jurídica, sinó política. I, en tot cas, seran els electors, al final, els que acabaran decidint quina importància hi volen donar.

Però, en tot cas, anuncio el vot favorable, tenint en compte que ho hem lamentat públicament, i així ho pensem, respecte al trist espectacle que es va donar en aquell cas.

I acabo molt ràpidament, senyor president, pel que és, per nosaltres, el més important d'aquesta Moció, que és el punt sisè, que agraïm que se'ns hagi acceptat l'esmena, i que és el que fa referència a la reducció: «Instar el Govern que faci les gestions oportunes per tal que es redueixi l'IVA pel que fa a l'habitatge de protecció oficial de règim general, també el mateix tipus reduït que el de règim especial, i que s'estableixin estímuls mitjançant bonificacions en l'impost de societats als promotors d'habitatge en règim lloguer de protecció oficial.»

Jo crec que això és el que pot ser realment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...un estímulo a la promoció i construcció de més habitatge de protecció oficial en règim de lloguer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Com que ja ha fet el posicionament sobre les esmenes, anem a cridar a votació.

(*El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.*) Sí, senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

(*L'orador comença a intervenir sense fer ús del micròfon.*) ...molt directa del diputat Puigdomènech, si em permet, senyor president...

El president

Endavant.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor Puigdomènech, no sap vostè com celebros i quina satisfacció em dona que vostè, per sentir-se segur a la tribuna, necessiti el govern alternatiu. Això ho faré constar de forma tal que hi hagi més consellers, perquè, de fet, n'hi han en aquests moments: el senyor Vilalta, el senyor Rañé, eh? (*veus de fons*), també la senyora Duch, que són membres del Govern. Per tant, doncs, em congratulo d'aquesta seguretat que li dona el nostre Grup.

(*El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.*)

El president

Senyor Puigdomènech, sí, té la paraula.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor Labandera –molt breument, senyor president–, senyor Labandera, el que em dona seguretat, no en tingui cap dubte, són les seves intervencions.

El president

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Votem la Moció amb el text que es fixa: al punt número 1 s'accepta l'esmena de Convergència i Unió número 1; el punt número 2 és una transaccional entre el Partit Popular, Convergència i Unió, amb la seva esmena número 2, i la número 1 del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi; el punt número 3 és una esmena transaccional entre el Partit Popular i la número 1 d'Esquerra Republicana; el punt número 4 s'accepta l'esmena número 2 del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; el punt número 5 és el text original, i al punt número 6 s'accepta l'esmena de Convergència i Unió, esmena número 6. I, quant a votacions separades, s'ha demanat a part el punt número 5.

Comencem votant, precisament, el punt número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'ocupació (tram. 302-00337/06)

El vint-i-vuitè punt és la Moció sobre els serveis d'ocupació. La presenta, en nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor president...

El president

Sí, senyor diputat, pot començar, si us plau.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el Grup d'Esquerra, subsegüent a la interpellació sobre els serveis d'ocupació, té tres apartats.

En el primer apartat instem el Govern a solucionar i a presentar una sèrie d'informes amb relació a la posada en marxa del sistema informàtic del Departament de Treball, que, aquesta posada en marxa és la que ha causat, de fet, una autèntica cascada de demores en els pagaments dels cursos de formació, en alguns casos que es remunten al 25% de les subvencions corresponents al 2001, i part del 75% de les ajudes de l'any passat, encara pendents de pagament.

Per tant, es demana que se solucionin aquests problemes tècnics. Es demana que, en un termini, es busquin responsabilitats, tot i que ja avanço, per premura de temps, que hi ha una transacció en el sentit que això es reconverteixi en un informe a presentar properament en aquest Parlament sobre el que ha portat a aquesta situació de caos en la implantació del sistema informàtic. I llavors hi ha tres apartats més, que el que fan és posar el Govern davant dels seus deures de pagament per tots els retards amb relació a les escoles i centres de formació ocupacional, tant presentant un informe dels deutes pendents d'una forma ràpida, pagar en un termini de tres mesos i finalment, també, un informe sobre la mortalitat d'aquestes escoles i la seva causalitat, és a dir, quines causes han produït aquesta situació.

Per tant, és un bloc destinat a fer una anàlisi, balanç de la situació d'un sector que ha estat molt castigat per un model, doncs, segurament mal gestionat, pel que sembla, o almenys parcialment mal gestionat –no entrem en tots els detalls–, i que, evidentment, està en una situació delicada, bona part del sector, eh? Això intenta solucionar aquest vessant.

El segon bloc està destinat a la posada en marxa dels serveis d'ocupació a Catalunya. De fet, la transformació de les OTG –avui hem tingut ocasió, en altres interpellacions, d'escoltar algunes indicacions i informacions sobre el tema– en centres de servei d'ocupació és una transició que ha de partir, una mica, de la situació actual. I la situació actual, en molts àmbits, té una herència dificultosa, tant des del punt de vista de l'estructura, del material, com des del punt de vista de l'herèn-

cia, de la precarietat laboral dels treballadors d'aquest àmbit.

Per tant, aquest apartat de la Moció proposa una sèrie de solucions amb relació als mitjans humans: per un cantó, el tema de superar la inestabilitat laboral dels treballadors de les oficines, d'OTG, amb la convocatòria de proves d'accés específiques previstes a la Llei del servei d'ocupació de Catalunya; increment del personal de les oficines per tal d'evitar la situació actual d'espera excessiva de les persones usuàries que fan gestions, i també el fet de preveure que, amb el nou Servei d'Ocupació, caldrà crear uns nous perfils professionals en base als nous serveis que pretén donar aquest Servei d'Ocupació. Per tant, hi ha tres línies de millora, diguem-ne, dels recursos humans que en aquests moments estan treballant a les oficines de treball de la Generalitat i que hauríem d'anar millorant per fer una transició positiva cap al que haurien de ser els centres del Servei d'Ocupació.

Hi ha un segon apartat aquí, que segurament el Grup Popular no hi votarà en contra, almenys a una primera part, però en què nosaltres hem insistit, que és que un dels problemes que hi ha és la desconexió entre polítiques passives, o parcialment polítiques passives, i polítiques..., la part que és gestió, diguem-ne, d'accés al públic, i la part que ja és de tota la gestió, directament, per confirmar el que són dotacions amb relació als aturats; per això nosaltres reclamem un cop més el traspàs de competències, perquè estiguin sota una sola administració. A la vegada, hi ha un altre punt, que el que demana és millorar el termini, que s'ha empitjorat, pel que fa a l'accés, per part de les oficines de treball, a l'oferta de cursos de formació, i també els problemes que hi ha de connexió de la xarxa informàtica d'aquests centres amb altres serveis d'ocupació de la resta de comunitats autònomes.

I, finalment, hi havia un apartat, que jo entenc les raons del Partit Popular per votar-hi en contra, les entenc, perquè diu que hi ha, en fi, una barreja de poders, judicial i legislatiu, malgrat que jo el mantinc, perquè crec que el que estem demanant aquí no és immiscint-nos en el poder judicial estrictament, sinó dient que la Generalitat, és a dir, l'executiu, compleixi les demandes del judicial. Jo el mantinc, però entenc les seves raons, en la mesura en què esperem que en altres parts d'aquesta Moció voti favorablement aquesta demanda tant del sector de les escoles com dels treballadors de les OTG.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho, en nom del PP.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè aquest matí aquest mateix Grup ha presentat una interpellació sobre les polítiques actives d'ocupació, sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya, i jo crec que moltes de les qüestions que aquí es troben, doncs, també han estat part del contingut de la

nostra interpellació, i també potser es tornaran a reiterar en les mocions.

Solament, molt breument..., les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular han estat adreçades, com deia el diputat proposant d'aquesta Moció, a l'apartat número 3, aquell apartat en què s'està demanant, en primer lloc, el rebuig a l'obstrucció sistemàtica del Govern o a la investigació endegada en els processos judicials, com a primer punt, i en el segon punt, fer palès l'incompliment..., o fer complir, en el termini de dues setmanes, els requeriments dels jutjats de primera instància, i la presentació d'un informe que avaluï les responsabilitats i implicacions dels càrrecs polítics.

Aquest Grup Parlamentari, com ja ha dit i com s'ha comunicat prèviament, també, al diputat proposant, entén que aquí es produeix una immisció en el poder executiu del que ha de ser la independència del poder judicial. Jo crec que sobrerament és conxedor, el poder executiu, de quines són les seves obligacions i, en aquest cas, el compliment de les obligacions judicials, i entén, el nostre Grup, que no ha de ser aquesta cambra la que obligui el Govern, l'executiu, a complir allò que ja disposa la Llei orgànica del poder judicial i que disposa tot el nostre cos normatiu en l'àmbit judicial.

És per aquesta raó que el nostre Grup Parlamentari havia demanat la supressió de tot aquest punt número 3, demanant al diputat que acceptés aquesta esmena, i, malgrat que no l'accepta, aquesta esmena de supressió, doncs, que entengués que el nostre vot negatiu va en aquesta línia, perquè no considerem adient, ni formalment ni jurídicament, que es presenti aquest punt en una moció en aquesta cambra.

Respecte als dos punts primers, el primer, el que és relatiu a la formació ocupacional, dir molt breument que el nostre Grup votarà afirmativament, doncs, allò a què també –i ho redactarem, o potser ho direm, o potser ho expressarem d'una altra manera– ens hem referit, sobre les deficiències des del punt de vista de les polítiques d'intermediació en els sistemes informàtics del Departament, i crec que potser amb la nostra Moció també hi haurà un afegit en aquesta qüestió, però nosaltres votarem això, sens dubte.

Del que volíem fer la precisió és que, en l'apartat número b, sé que hi ha una esmena presentada per part del Grup de Convergència i Unió, en el sentit de no deixar palès, en els termes nominatius que s'expressen aquí, «aclarir, en el termini d'un mes, les responsabilitats polítiques i administratives que es deriven de la caòtica implantació...» Entenem que seria millor una altra definició, una altra transacció, un altre text, en què potser es demanés la presentació d'un informe de quines han estat les responsabilitats, però jo, doncs, esmerçaria els recursos amb això de la «caòtica implantació», ha estat potser una «deficient implantació», i en el cas de no-aclariment com una exigència des d'aquest punt..., sinó com la presentació d'un informe de les responsabilitats i de la seva avaluació.

Envers el punt relatiu als serveis d'ocupació, el nostre Grup també votarà afirmativament tot l'apartat b, en què es fa referència a la situació d'inestabilitat laboral

i la situació de precarietat, que ja hem, també, comunicat al conseller aquest mateix matí, aquest Grup, referit als recursos humans dels quals estan dotats les OTG, i que tot això va lligat a aquest nou model de les oficines de treball de la Generalitat.

Però el que també s'ha anticipat al diputat proponent..., aclarir, aquesta cambra, els dos punts que el nostre Grup no votaria. I en això, senyor president, ja li faig esment que demanaríem votació separada de l'apartat 2 número b, primer guió i segon guió, aquell que va referit a acabar amb l'allargament dels terminis per al reconeixement dels subsidis d'ocupació –en aquest cas serien de les prestacions d'ocupació, no solament dels subsidis, sinó de les prestacions contributives de desocupació–, i el de reclamar el traspàs del conjunt de les competències en polítiques passives d'ocupació, perquè entenem, doncs, que el principi de caixa única del sistema de la Seguretat Social, que també inclou la gestió i el reconeixement de les prestacions d'atur, no ha d'estar inclòs en aquest aspecte, i en el qual el nostre Grup sempre ha estat defensant el que ha de ser la caixa única del sistema de la Seguretat Social i la gestió unitària d'aquestes prestacions d'atur, tenint en compte que ja va, el Govern del Partit Popular, transferir amb el Decret 1050/1997 la gestió de tota la resta de polítiques actives, les quals s'han estat gestionant, per part del Govern de la Generalitat, des de l'any 97. Però aquest entenem que no és un compliment del precepte 149.1.17 i 1.18, en el qual s'estableix l'execució de les competències laborals, sinó que més aviat és una competència exclusiva, en aquest cas, del Govern de l'Estat, i, com a tal, nosaltres votariem en contra d'aquests dos punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament avui hem parlat ja, a bastament, sobre aquesta qüestió, però ara tenim una moció al davant, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que planteja, al meu entendre, dues qüestions diferents, no? Per una part, fa tot un plantejament de caràcter operatiu, funcional, amb relació als serveis d'ocupació. Dintre d'aquest paquet hi ha una sèrie d'elements que fan referència a qüestions del passat, que hem debatut a bastament, ja, en aquest Parlament, en altres debats, tant en ple com en comissió, i, finalment, hi ha un apartat que fa referència a aquesta denúncia que fa el Grup d'Esquerra Republicana, absolutament injustificada, de la suposada obstrucció a la justícia.

Òbviament, amb relació a la primera part, el Grup d'Esquerra Republicana fa una cosa que, home, és relativament senzill d'estar-hi d'acord, no?, perquè, és clar, si vostès observen quins són els mecanismes que el Govern va posant en funcionament, a través del Departament d'Indústria i Treball, per tal de poder resoldre

possibles qüestions que no haguessin funcionat bé en el passat, i que en aquests moments ja estan en línia absolutament de trobar la seva solució, i em refereixo a elements relacionats, per exemple, doncs, al funcionament del sistema informàtic, que vostè coneix perfectament quin és el motiu pel qual això va produir una sèrie d'endarreriments en els pagaments, precisament, com a conseqüència d'una resolució d'aquest Parlament que instava el Govern a posar en marxa una sèrie de mesures de control, que obligaven a ser molt més estrictes en una sèrie de procediments administratius controlats informàticament, i que això, necessàriament, va produir una sèrie d'endarreriments; però que, en aquests moments, i degut, precisament, a les modificacions implementades en aquest sistema informàtic, està ja en vies de solució.

No hi ha cap problema, òbviament, a estar d'acord, el nostre Grup Parlamentari, en allò que el Govern ja està fent. No seria possible fer-ho de cap altra manera. I vet aquí l'habilitat del Grup d'Esquerra Republicana d'apuntar-se a allò que el Govern ja fa, no?

Hi ha un aspecte molt interessant també, que planteja el Grup d'Esquerra Republicana en aquesta Moció, que és tot allò que fa referència al desenvolupament dels temes relacionats amb els recursos humans, amb l'estabilitat del personal que treballa en els serveis d'ocupació, amb els mitjans materials, amb la definició dels nous perfils, amb tot un seguit de qüestions que, ves per on, són precisament conseqüència directa del desplegament de la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya que vàrem aprovar en aquest Parlament i que vostès no varen voler votar favorablement. (*Remor de veus.*)

I ara, vet aquí, el Grup d'Esquerra Republicana pretén ser el principal avalador... (*Veus de fons.*) No, però, és que clar, és curiós que ara el Grup d'Esquerra Republicana vulgui ser el principal avalador del desplegament necessari de tot allò que vàrem aprovar amb el vot favorable d'alguns grups parlamentaris, que no del seu, d'una llei importantíssima en aquest país que va ser la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Jo, d'això, en dic «oportunisme polític». Vostè digui-ho com vulgui, no?, però té un nom, que és aquest, no? Jo li recomanaria que deixi fer la feina al Govern, que ho faci d'acord amb els agents socials, tal com ho està fent; que tingui, a més a més, vostè, l'amabilitat de parlar amb tots i cadascun dels agents que participen en el desplegament d'aquesta normativa, i veurà com, de fet, el que hauria estat més correcte o més lògic, des del nostre punt de vista –i òbviament respectant el seu–, hauria estat, precisament, comptar també amb el seu concurs, amb la seva participació a l'hora d'aprovar una llei tan important com la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya, que permetrà aquesta ordenació més eficaç del sistema ocupacional català, gràcies, ho repeteixo, al vot dels grups parlamentaris que en aquell moment hi van donar suport, que van ser el d'Iniciativa per Catalunya Verds, el del Partit Popular i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Evidentment, nosaltres també votarem a favor d'una cosa que hem debatut i votat repetidament no fa gaires dies en una comissió de política social, on jo li recordava, a vostè mateix, que això ho havíem votat també

en el debat de política general i en el debat monogràfic sobre la sinistralitat laboral, que és el tema dels traspassos de les competències en matèria de polítiques passives. Evidentment que hi votarem que sí, com sempre ho hem fet.

I, finalment, només una qüestió amb relació a aquest tercer punt, a aquest tercer bloc de la seva Moció, d'aquest popurri de Moció, el qual fa referència també a aquesta suposada obstrucció del Govern a la justícia.

No tan sols votarem que no per les raons que ja ha esgrimit, molt correctament, la portaveu del Grup Parlamentari Popular, no només per això, perquè és evident que el Parlament no és necessari que li digui, al Govern, que compleixi amb la legalitat, sinó perquè el que és més important és que el Govern ja ho fa –el Govern ja ho fa. El Govern compleix estrictament tots els requeriments judicials que se li plantegen. No tinc temps, òbviament, de llegir-li l'informe jurídic que tinc aquí, a on vostè, si ho vol, el poso a la seva disposició, trobarà les dates concretes en què es compleixen aquests requeriments. I, òbviament també, el respecte a tots els procediments judicials, dels quals no es desprèn que el Govern hagi de prendre cap de les mesures que vostè planteja en la seva Moció.

Per tots aquests motius, el nostre Grup Parlamentari, per tant, donarà suport als elements que he explicat, que són la conseqüència lògica, o bé de les accions que el Govern ja pren o bé del desplegament normatiu que ha de fer de la Llei que hem aprovat en aquest Parlament. I faig arribar també a la Mesa la transacció a què hem arribat, amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb relació al fet que el Govern faci, elabori i presenti un informe tècnic en el qual expliqui exactament quines són les circumstàncies que han concorregut en la situació de retard dels pagaments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo Rocher

...relacionats amb el funcionament del sistema informàtic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, i li faig lliurament de la transacció.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, la meva intenció era parlar des de l'escó estant, però afortunadament el senyor Millo ha pujat el to de la intervenció i he dit: «Doncs, anem al gra.»

No necessito, senyor Millo, que em doni les gràcies per la posició favorable, òbviament, del meu Grup Parlamentari al SOC, sobretot perquè això és una excusa contra Esquerra Republicana de Catalunya. I perquè,

almenys *ex lege*, per llei, avui el SOC és tant del senyor Huguet com d'un servidor i també de vostè. L'origen és una història i la legitimitat itinerant n'és una altra.

La segona qüestió és recordar una banalitat, i és que l'autonomia dels grups parlamentaris, senyor Millo, indica que nosaltres podem parlar aquí a favor, en contra o *ex aequo* amb relació al que el Govern fa amb els grups dels moviments socials, no ho faré jo per tradició, per origen o pel que sigui. Perquè la centralitat de la vida política catalana està en aquesta casa nostra, de moment. (*Veus de fons.*)

I, per què dic això? Perquè vostè diu: «Parli amb els subjectes socials.» I, per què hi ha de parlar? Hi parlarà si vol, perquè ell té la seva autonomia projectual per dir el que vulgui. Oi que sí? (*Veus de fons.*)

Aleshores, a mi em sembla que vostè ha fet un abús argumental perquè discrecionalment, doncs, el que ha parlat el senyor Huguet, encara que jo no hi estigui d'acord en teoria, és una altra història. Per què dic això? Per una cosa que li he dit al senyor conseller abans. (*Veus de fons.*) Sí, sí... I és: «Compte a instal·lar en aquesta casa una situació que és... –És que hem parlat amb els moviments socials!» Extraordinari! Perquè això vol dir que la política, avui, s'està contagiant amb la pressió i amb l'estil d'un poder de participació exponencial, però no hem de confondre els rols: el Govern està per governar i els altres han de participar. (*Veus de fons.*) Jo ho he dit sempre, això. I el senyor Fernández Teixidor ho sap. I jo no governaré mai, per moltes històries.

Dit això, dic el següent: «Jo veig amb molta simpatia la Moció del senyor Huguet –amb molta simpatia. Actuarem en conseqüència i no hi he fet cap esmena per dues raons: una, perquè la vèiem amb simpatia, i la segona qüestió és perquè jo em deia «home, si tens una interpellació i has de fer una moció, doncs, escolta, si t'has de lluir, fes-ho amb la teva història i no amb relació als altres, perquè això queda lleig.»

En definitiva, jo crec que aquí la centralitat està aquí, i qualsevol excusa pot provocar, estimat conseller, una invitació al protoperonisme dels subjectes socials per dir-los: «Veniu amb mi –veniu amb mi– perquè us contagio i farem una participació que és: jo em menjo el pollastre i us deixo els ossos per a vosaltres.»

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.*)

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Sí. Si em permet, senyor president, molt breument per al·lusions directes que ha fet el senyor López Bulla a la meva persona, tot i que no m'havia referit a ell en cap moment durant la meva interpellació...

El president

Si són positives se les mereix.

El Sr. Millo i Rocher

Seran positives, segur, perquè no pot ser de cap altra manera amb un col·lega tan amable com el senyor López Bulla.

Només dir-li dues coses: jo en cap moment li he donat les gràcies perquè vostè hagués votat a favor de la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya. He recordat que això va ser així. I em sembla que aquest és un fet objectiu, que vostè la va votar, i em sembla que recordar-ho no és fer res dolent.

I, d'altra banda, jo comparteixo amb vostè que la centralitat política del país està aquí. El que he fet és recordar públicament que és positiu que aquesta centralitat no s'oblidi, que hi ha una realitat social que està fora d'aquestes portes, amb la qual convé estar-hi en contacte permanent per no convertir aquest Parlament en una cosa absolutament aïllada de la realitat social.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus. Rialles.*)

El president

Com poden veure, el repertori parlamentari s'amplia per moments cap al final de la sessió. (*Rialles. Veus de fons.*) Però, si els sembla, reconduïm la qüestió i donem la paraula a l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Jo també tenia pensat intervenir des de l'escó, però, donat que hem incorporat també el llenguatge no verbal a la tècnica parlamentària, que no quedarà recollit, doncs, hi incorporaré algunes coses.

La primera, que m'agradaria fixar..., ho dic perquè amb la substanciació d'algunes interpellacions volfem fer una matisació, i aprofitaré ara que tinc l'ús de la paraula per assenyalar-la, perquè a més a més és escaient amb aquest tema. Per a aquest any el que ens ha anunciat el Govern que té previst gastar per polítiques actives d'ocupació, segons el seu document, són 269 milions d'euros. Segons el *Bulletí Oficial de l'Estat* les transferències de l'Estat a la Generalitat de Catalunya per a polítiques d'ocupació pugen a 267 milions d'euros. (*Remor de veus.*) Per tant, l'aportació de la Generalitat, segons aquest números, i fins que no es digui el contrari, a les polítiques actives són 2 milions d'euros –300 milions de pessetes–, perquè quedin les coses clares en aquest tema.

Això demostra que aquest és un dels problemes que genera que el primer punt de la Moció sigui necessari, perquè, a més a més d'haver-hi problemes amb la gestió del pagament, no hi han diners per pagar. Amb el 40% que es va anunciar s'exhaureixen els recursos d'aquest any. I, per tant, no és tan sols un problema informàtic, és un problema de recursos que el Govern ha de plantejar. És, per tant, molt escaient, en una situació de pressupost molt reduït, que es posin compromisos i que el Govern faci les accions que li corresponen per poder-ho pagar.

L'altre element, el de l'increment i millora dels recursos... Aquest és un factor bàsic, però bàsic no perquè ho digui una llei que alguns no hi vam donar suport per insuficient, sinó senzillament perquè aquest Govern té també unes obligacions, que li vénen de l'estratègia europea per a l'ocupació, que li haurien de permetre complir objectius com aquests: aplicar un pla de recerca d'ocupació personalitzat a tots els desocupats abans de quatre mesos d'estar a l'atur; oferir una experiència laboral o formació a tots els desocupats abans de dotze mesos, i de sis si són menors de vint-i-cinc; oferir una experiència laboral o formació al 30% dels desocupats de llarga durada. Aquests són compromisos europeus, junt amb l'obligació de permetre que totes les ofertes d'ocupació anunciades pels serveis d'ocupació puguin ser consultades en qualsevol part de la Unió Europea. Això són obligacions que ha de complir aquest Govern i per fer-ho necessita aquests recursos addicionals que s'estan plantejant aquí; amb els recursos i l'organització que es té, no es poden assolir.

És per això necessari que aquestes i altres coses les puguem anar aprovant en aquest Parlament perquè el Govern les faci. I des d'aquesta perspectiva sembla també bo que, a més a més, el Govern estableixi una política que, com es deia de la dona del cèsar, a més de ser-ho, ho ha de semblar. I, per tant, en aquest sentit creiem que no és sobrer que hi hagi algun dels elements que es planteja, a fi i efecte de col·laborar amb la justícia.

I, per últim, possiblement serien sobrers alguns dels informes que demana la Moció del senyor Huguet, si el Govern contestés a les peticions d'informació que li fem els diputats en temps i forma.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. No, de fet, havent lliurat la transacció, no accepto les altres, i bàsicament, doncs, queda... El que aprofito, suposo, si no hi ha cap altre diputat que hi digui res en contra..., la votació separada, suposo, per part del Partit Popular de l'apartat b en els dos primers apartats...

El president

Sí, sí, ja ha està captat.

El Sr. Huguet i Biosca

...i del punt 3, eh?

El president

Del punt 3, també; el vol separat. Conjuntament, aquests dos blocs?

El Sr. Huguet i Biosca

No, no, perquè... Separat, separat.

El president

D'acord.

Doncs, passem a cridar a votació.

(Pausa. El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.) Sí, senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, per demanar votació separada, en l'apartat *d* del punt primer...

El president

Del punt primer, apartat *d*, de de «Dinamarca».

El Sr. Millo i Rocher

De de «Dinamarca», la primera lletra *d*, votació separada a partir de la segona línia, on diu: «i aplicar les mesures adequades»...

El president

Esperi's... A l'apartat *d* del punt 1, eh?

El Sr. Millo i Rocher

Sí, del punt 1, del punt primer, a la primera lletra *d*...

El president

«Efectuar el pagament en el termini de tres mesos dels cursos...»

El Sr. Millo i Rocher

...«dels cursos de formació professional i altres accions ocupacionals que resten pendents», punt, separadament de..., fins al final, que és: «i aplicar les mesures adequades per tal de», tal, tal, tal, fins al final.

El president

D'acord. Al punt 3, votació separada de vostès.

(Pausa.)

Senyores i senyors diputats, passem ara, primer, a fixar el text, que és l'original excepte el punt *b*, 1.*b*, que és fruit de la transaccional. I aleshores hi hauran tres votacions separades, i després el conjunt del text.

La primera votació separada que fem és del punt 1.*d*, des d'«aplicar les mesures adequades» fins al final de paràgraf. És així, senyor Millo? (Pausa.)

Doncs, comença la votació d'aquest apartat.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació, del punt 2.*b*, els epígrafs primer i segon, que comencen amb «acabar amb l'allargament» i «reclamar el traspàs».

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 3, tot sencer.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran** (tram. 302-00338/06)

El vint-i-novè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques d'atenció a la gent gran. La presenta, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, que té la paraula.

(Pausa.) Prego a les senyores i als senyors diputats, i a algun conseller, que estan al mig de l'hemicicle, que continuïn la conversa –tan interessant, que ni em senten... Ara, gràcies. Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, quan vaig presentar la interpellació relativa a les polítiques d'atenció a la gent gran, comentava que el diagnòstic de la situació dels recursos existents ens indica que en aquests moments existeixen pocs recursos per atendre les necessitats de la gent gran; que, malgrat haver-se'n creat, no s'estava agafant el ritme suficient per poder fer front a la quantitat de necessitats que s'incrementen de manera constant i de manera exponencial any rere any; que, a més a més, hi han pocs recursos de responsabilitat pública, cosa que afavoreix la iniciativa privada, però perjudica sobretot les capes mitjanes de la població, que tenen dificultats per al seu accés. També comentava la dispersió en l'accés i burocràcia, ja que aquests recursos procedeixen d'institucions molt diferents. I, per altra banda, també, centrant-me en el recentment lliurat Informe del Síndic de Greuges, comentava altres problemes des del punt de vista de tractament de les persones grans.

De fet, les propostes que es presenten en aquesta Moció poden agrupar-se en quatre grans àmbits. Un d'ells seria aquell que suposa reordenar el que tenim –endreçar el que tenim, deia l'altre dia–, des del punt de vista de millorar els mecanismes d'informació, organització i coordinació dels actuals recursos existents. Hi ha totes unes altres propostes que van adreçades a millorar les condicions d'atenció i accés als recursos; per tant, aprofitar-los millor. Una altra va relacionada amb incrementar el ritme de creació de nous recursos de responsabilitat pública. I, finalment, la necessitat de planificar amb major implicació pública les necessitats els propers anys. Tot això, evidentment, no fent-ho d'esquena als ajuntaments, sinó en col·laboració amb els ens locals, que tenen també part important en l'assignació d'aquests recursos i la seva gestió.

En aquest sentit s'adrecen les propostes incloses en aquesta Moció. Per exemple, un aspecte tan bàsic com és el fet que la persona que necessiti informació respecte als recursos existents sobre la gent gran pugui accedir al que comunament anomenem «finestreta única»; per tant, que en el marc de la xarxa bàsica d'atenció social hi hagi unes unitats d'informació i orientació adreçades a donar, justament, informació sobre els recursos existents, amb independència de quina sigui l'administració a què pertoquin i de la seva titularitat.

També, en aquest sentit –i ens sembla bàsic, això, encara més important–, que tot el que fa referència a l'assignació d'aquests recursos a partir de les sollicituds i el seguiment en funció de les necessitats de la persona i del seu grau de dependència sigui fet per equips multidisciplinars, trencant la barrera que hi ha en aquests moments entre allò que depèn dels ajuntaments i el que depèn de la Generalitat.

També proposem que sigui més efectiva el que hauria de ser la pràctica habitual, que en el cas dels centres sanitaris es derivin les persones amb necessitats de dependència cap als equips de la xarxa bàsica de serveis socials, de cara a tenir la informació i orientació adequades.

També demanem que tot allò que fa referència a infermeria, fisioteràpia i rehabilitació sigui subministrat a càrrec del pressupost de Sanitat i Seguretat Social, cosa que en aquests moments no es dona així.

També hi ha una proposta amb relació al transport adaptat.

D'altra banda, incidíem en una qüestió referida a l'assistència domiciliària, coincidint en alguns aspectes amb el que ha sigut la interpellació de la senyora Pilar Malla i la moció subsegüent, és a dir, la necessitat de garantir quines són les persones que tenen dret a l'assistència domiciliària i de regular les condicions de les persones, dels professionals que treballen en aquest sector.

Una altra proposta té a veure amb la necessitat, creiem nosaltres, de donar un fort impuls a la creació de nous serveis i equipaments de responsabilitat pública.

I, finalment, pel que fa referència a la planificació, presentar el quart Pla d'actuació social, que és l'element indispensable per poder fer les actuacions els propers anys.

Res més; moltes gràcies, senyors... Ah!, avanço –i amb això acabo, i per economia de temps– que hem arribat a una transacció amb els diferents grups parlamentaris a partir de les esmenes que han estat incorporades, justament, en aquesta transacció i que lliuro al senyor president.

El president

Molt bé, gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Malla.

La Sra. Malla i Escofet

De l'escó estant, senyor president. Primer, per les raons que ha esmentat la il·lustre diputada que m'ha precedit

en la paraula i que és l'autora de la Moció, i després també perquè ens sembla que aquesta Moció és un reconeixement i potenciació de la xarxa bàsica de serveis socials d'atenció primària, i, en això, nosaltres no podem més que estar-hi summament d'acord, perquè tant en el número 1 com al 2 i el 3 és, veritablement, aquesta potenciació dels serveis d'atenció primària, que..., avui fa un moment que tenia el doctor Espasa aquí, i vull recordar que va ser quan ell era conseller de Sanitat que es va parlar dels serveis socials d'atenció primària i de la xarxa bàsica de serveis.

Després, també ens sembla molt bé que hi hagi..., la necessitat del transport adaptat, cosa que no hi era, a l'altra moció. I, com ja ha dit la senyora Dolors Comas d'Argemir, en els números següents, el 6, el 7, el 8 i el 9, són copiats textualment de la Moció que hem presentat abans i que hem consensuat amb tots els grups parlamentaris.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. La senyora Carme Porta, en nom d'Esquerra Republicana...

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, nosaltres, ja ha anunciat la senyora Comas d'Argemir que hem arribat a una transacció i, per tant, hi votarem favorablement, tot i que mantenim, com ja li he comunicat abans, algunes de les nostres esmenes, en tant que pensem que, bé, que tenien una lògica, no? Bé, les nostres esmenes anaven en el mateix sentit, creiem, que la Moció que es presentava i, de fet, pensàvem que la milloraven.

En tot cas, n'hi ha una que no s'accepta, que és l'esmena número 2, que és precisament el tema de l'establiment de la prestació econòmica a aquelles famílies que tinguin al seu càrrec una persona amb dependència. Aquesta, ja ho he dit abans, també l'havíem presentat a la Moció de la senyora Malla. Pensem que fins ara és evident que no s'està cobrint aquest servei, un servei que hauria de ser un servei públic i un servei que s'hauria de donar de forma universal a totes les persones que tenen aquesta necessitat, i que, mentre aquest servei no s'està cobrint, doncs, és evident que s'està cobrint o bé per les famílies –i, com he dit, en el 97% dels casos a les famílies ho estem fent les dones–, o bé s'està encarregant a persones externes a la família aquest treball, sigui economia submergida o sigui via contractual. Llavors, pensem que aquesta prestació econòmica ajudaria les famílies mentre aquest servei no s'està donant. És evident que queda molt per poder cobrir aquest servei i que, mentrestant, seria una solució per a aquelles famílies que ho necessitessin. Sabem que és un tema polèmic, sabem que és un tema que s'està plantejant en la Llei de la família, però, en tot cas, nosaltres el volem mantenir perquè pensem que és important.

Les altres esmenes, simplement, bé, van en la línia d'insistir en la necessitat de qualitat del servei i de les condicions dels professionals i les professionals; també del

tema d'establir mesures que facin possible el descans de les persones que tenen cura, precisament perquè això és una feina que s'està fent sense cobrar els 365 dies l'any, durant vint-i-quatre hores, i, per tant, aquestes persones que n'estan tenint cura dins de l'àmbit familiar, doncs, necessiten també un descans i que això estigui establert d'alguna manera.

I la nostra darrera esmena, la número 6, seria precisament en el fet d'insistir en la necessitat que d'una vegada per totes es presenti en aquest Parlament el quart Pla d'actuació social. En això, prèviament, nosaltres pensem que s'hauria de fer una avaluació, precisament, del tercer Pla d'actuació social, que és el que fins ara s'ha estat aplicant, i que, per tant, se n'hauria de presentar l'avaluació per poder posar les bases per a aquest quart Pla d'actuació social. Això ja s'hauria d'haver fet a l'inici d'aquesta legislatura; com que no s'ha fet, doncs, evidentment, ho tornem a demanar, de cara, precisament, a donar força a aquesta proposta, la necessitat urgent de presentar el quart Pla d'acció social en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostès, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà recolzament també a aquesta esmena transaccional a què s'ha arribat, entre d'altres coses perquè considerem que tots els punts que conté són punts que incideixen molt a millorar el que són totes les prestacions i la planificació de les atencions que han de rebre les persones grans, primer, per una banda, per finalitzar o, com a mínim, que s'aprovi ja el quart Pla d'actuació social, que és un element essencial a l'hora de planificar quines són les línies que han de seguir totes les ajudes, totes les prestacions que han de rebre les persones grans, especialment les que estan en situació de dependència.

Per altra banda, tot el que és la xarxa bàsica de serveis necessita també que hi hagi una bona coordinació amb els centres d'atenció primària i els centres d'atenció hospitalària, i creiem també convenient que els serveis de fisioteràpia i rehabilitació que es prestin pels professionals de la xarxa bàsica es facin a càrrec del sistema sanitari. És una reivindicació des de fa temps, però creiem que cal materialitzar-la, entre d'altres coses perquè són serveis bàsics i elementals que la gent necessita i actualment hi ha bastanta descoordinació a l'hora de rebre'ls; per tant, és millor que se'n faci càrrec el servei públic.

Per altra banda, nosaltres –ho hem dit en l'anterior moció, del Grup Socialista– trobem necessari que hi hagi una clarificació de criteris, clarificació de definicions, clarificació d'accés per a ajuda domiciliària, especialment per saber qui s'hi pot acollir, qui no, i amb quins criteris econòmics, criteris personals, etcètera,

perquè, si no, per altra banda, no garantim el dret d'accés a tothom, tot i que tothom tingui aquells mateixos requisits. Per tant, cal equitat, i només es pot tindre equitat si hi ha un criteri definit a l'hora de poder accedir a tots aquests serveis.

Creiem també que és convenient un punt que reculli aquesta Moció, que també s'ha tocat abans, sobre el perfil dels professionals. El perfil dels professionals..., és necessari establir un perfil, entre d'altres coses perquè hi ha una heterogeneïtat de persones que es dediquen als serveis socials i atendre aquestes persones amb dependència i, en canvi, no hi ha un perfil professional definit que pugui exigir una determinada qualificació per tal de garantir la qualitat en la prestació i en l'atenció d'aquests serveis.

És per aquests motius, entre d'altres, que el nostre Grup –ja ho he esmentat abans– donarà recolzament a aquesta iniciativa, perquè tots van adreçats a planificar millor, a establir millor els circuits, a establir més recursos a l'hora de poder atendre la gent i, entre d'altres coses, també especialment..., molt important, que és la base de tot, que el Pla d'actuació social sigui un pla que s'actualitzi i que es presenti abans que finalitzi aquest període, perquè, d'altra banda, si no, tota la resta penja de l'aprovació d'aquest Pla i és l'element més important perquè es pugui planificar amb dates, amb recursos i amb bons criteris de coordinació amb les altres administracions i amb els altres proveïdors del sistema, perquè s'utilitzin tots els recursos que hi han actualment de provisió per donar resposta a totes aquestes necessitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat diverses esmenes en diferents punts d'aquesta Moció sobre les polítiques d'atenció a la gent gran, amb la finalitat de millorar alguns dels aspectes d'aquesta política, que ja es porta a terme i que considerem que molts dels punts que aquí es demanen ja s'estan fent des de la Conselleria de Benestar i Família.

Alguns dels punts d'aquesta Moció coincideixen amb els punts –com han dit abans les companyes diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula– de la Moció que fa una estona hem estat votant, referent a l'assistència domiciliària, i que ha presentat la diputada senyora Pilar Malla. Per tant..., són els punts 6, 7, 8 i 9 de l'esmena transaccional que hem signat tots els grups, als quals, doncs, ja no m'hi referiré.

En la resta de punts, com molt bé han dit també les diputades que m'han precedit, hem arribat a unes transaccionals; transaccionals on es recullen gairebé totes, també, les esmenes que havia presentat el nostre Grup Parlamentari, com és incloure tots aquests acords que s'han de fer amb els ens locals dintre del quart Pla d'actuació social; pla d'actuació social, per cert, que l'últim

punt també diu que s'ha de presentar aquí abans d'acabar la legislatura, tal com es va votar també tot just fa un ple, també, en una altra moció referent a discapacitats. Per tant, el Govern ja té l'obligació de complir-lo, i, per tant, avui tornem a repetir-ho: la intenció és de presentar aquest Pla abans de finalitzar aquesta legislatura. Per tant, nosaltres recolzarem, com hem dit, aquesta Moció.

Els altres punts que queden de la Moció també fan..., la coordinació perquè tots els centres d'atenció primària, així com els centres hospitalaris, redimensionen totes les persones que tenen patologies que generen dependències cap a les unitats d'informació i d'orientació de la xarxa bàsica dels serveis socials. Considerem que això ja es fa des dels centres, des de les treballadores socials dels centres d'assistència primària, però, si és que cal millorar aquest mecanisme de coordinació i cal garantir que això es faci, nosaltres, lògicament, hi estem plenament d'acord.

I, per tant, aquesta Moció considerem que dona un impuls a aquesta política, ja, d'atenció a la gent gran amb dependència, i que, com fa uns dies aquí, en el transcurs de la interpellació, en l'últim ple, deia la consellera de Benestar i Família, estem dintre de les ràtios de la resta de comunitats autònomes, dintre de les ràtios millors de l'Estat espanyol, i que en aquesta línia s'està avançant, i que estem dintre també de les ràtios a nivell europeu. Per tant, creiem que cal continuar avançant en aquesta política ja endegada i per poder-la millorar i per poder-la..., bé, per poder-la millorar, nosaltres, lògicament, recolzarem aquestes transaccionals que entre tots hem signat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa. La Sra. Comas d'Argemir i Cendra demana per parlar.) Sí, senyora diputada, té dret a una intervenció.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, em sembla que no m'he pronunciat sobre les esmenes que quedaven d'Esquerra Republicana. Només dir que no s'accepten, com és obvi, perquè les que consten a la transaccional ja s'indiquen.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

Sotmetrem ara a votació el text transaccional, signat per tots els grups.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el ferrocarril a Catalunya (tram. 302-00339/06)

El trentè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el ferrocarril de Catalunya. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la presenta l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.)

La vicepresidenta segona

Esperis una mica, senyor diputat...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyora presidenta...

La vicepresidenta segona

Silenci, si us plau...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyores i senyors diputats, bé, aquesta és una moció sobre un tema que ja hem discutit repetides vegades en aquest Parlament, que fa referència a l'arribada del tren d'alta velocitat a Catalunya. La Moció té diversos punts; alguns d'ells fan referència al tema de calendari: sempre hem dit que l'important és que l'AVE arribi bé a Catalunya, amb seguretat, però també cal que el calendari sigui el més segur possible i que hi arribi al més aviat possible.

El primer punt constata que el Ministeri de Foment ha dit que entrarà en funcionament el tram entre Lleida i Madrid el juny del 2003, i esperem que es compleixi aquesta voluntat del Ministeri de Foment.

També referent al tema del calendari constatem el compromís del Ministeri de Foment que arribi el 2004, perquè és un compromís bastant important; que el 2004 arribi l'AVE a Barcelona, bé, és un desig del Ministeri de Foment que cada vegada el veiem més llunyà, però, si el Ministeri de Foment diu que hi arribarà, encara tenim l'esperança que hi arribarà.

Un tercer tema d'horari, de calendari, fa referència a l'arribada a la frontera francesa, que aquest és el punt que més ens preocupa a tots. L'AVE a Barcelona arriba, ja està en obres, però de Barcelona cap a la frontera no hi ha res previst. Per tant, és molt probable que en la data del 2007, que és la data en què el Ministeri francès ha dit que tindrà el túnel fet, doncs, l'AVE no arribi de Barcelona fins a la frontera francesa. I amb problemes addicionals: el túnel hispanofrancès és un túnel de pagament que farà necessari que hi hagi una doble quota, un doble peatge, el que pagarem normalment per anar amb l'AVE i un altre per al túnel, que ens sembla que serà un tema que dificultarà, com a mínim, que hi passin les mercaderies, per aquest túnel internacional.

Un altre tema que ningú esmenta és un tema tècnic important. Els trens d'alta velocitat van a 26.000 volts; per tant, no hi ha cap problema d'interconnexió amb la línia d'alta velocitat entre Espanya i França, però resul-

ta que entre Perpinyà i Montpeller no hi ha línia d'alta velocitat, sinó que és la línia convencional que faran servir els francesos per fer passar els trens. Per tant, ens podem trobar que els trens francesos d'alta velocitat, que són bitensió, passin a 26.000 volts i arribin a Espanya amb facilitat, però, en canvi, els trens espanyols que siguin monotensió puguin arribar a Perpinyà però no puguin circular per la línia francesa, tot i que hi ha una directiva europea que obliga que hi hagi una adequació tècnica dels projectes ferroviaris. Ara, els francesos no l'estan complint, França no compleix la normativa, i, per tant, ens podem trobar que els trens francesos entrin i els espanyols no puguin sortir. Per tant, desitgem que arribi el tren també a la frontera el 2007.

Hi ha un altre punt que fa referència a les competències de rodalia i de regionals. L'Estatut de Catalunya ho diu molt clar: tots els trens que tenen origen i destí a Catalunya han de ser competència de la Generalitat –el servei, no la infraestructura–, i, per tant, nosaltres el que plantejem és que des del Govern es negociï que el Projecte de Llei ferroviària que està en aquests moments en tramitació a les Corts Espanyoles garanteixi el compliment de l'Estatut i que puguem, de veritat, tenir competències sobre el servei de tren de rodalia i regional; que no vol dir que demanem la transferència de la via, ni de la infraestructura, sinó que tinguem competència en el servei, que és el que diu l'Estatut.

I, finalment, una voluntat que els túnels de connexió entre Espanya i França, de Portbou, la Jonquera i Puigcerdà, estiguin incorporats a la xarxa transeuropea de mercaderies.

Bé, em sembla que és una moció que el que vol és que es compleixin uns tràmits, que es compleixin uns terminis. Esperem que sigui realitat.

Senyora presidenta, només una esmena tècnica. El punt... (*veus de fons*), no ho sé, el 6, sembla que diu, el que comença dient que «el Parlament insta el Consell Executiu a negociar les esmenes al Projecte de Llei ferroviària en tramitació a les Corts Espanyoles...», el punt cinquè, doncs, deu ser..., és igual, el que diu això necessita una esmena tècnica que digui: «El Parlament manifesta la necessitat que el Projecte de Llei ferroviària en tramitació a les Corts Espanyoles garanteixi el compliment dels articles 9.15 i 11.9 de l'Estatut.» És a dir, és una voluntat que es garanteixi aquest compliment, com a esmena tècnica.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Passem ara a defensar les esmenes corresponents. Per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Bé, nosaltres donarem suport a quasi tots els punts d'aquesta Moció; no pas a tots.

Donarem suport als punts que fan referència a la necessitat, doncs, que l'AVE, aquest Madrid - Lleida, pugui tenir les condicions necessàries de seguretat que hauria

de tenir i que en aquests moments no té, i, evidentment, doncs, aquestes propostes que es feien des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi de millorar tot el sistema de seguretat i el tema d'infraestructures, no?

Bé, totes les altres qüestions..., el que nosaltres no votarem favorablement, i seguint una mica el criteri que hem anat mantenint fins aquest moment..., i que, malgrat que ho mantinguem en solitari, creiem que és important i, si més no, té una funció clarament pedagògica i d'estar al costat, també, d'altres ciutadans i entitats i associacions que no creuen que l'AVE sigui el sistema ferroviari més adient per al nostre país. Nosaltres ja ho hem explicat; no pateixin, no m'estendré sobre quina ha de ser la nostra proposta, però es va fer sobre dues grans potes: una és la potenciació de les mercaderies, cosa que no es fa en absolut amb els plans dels sistemes ferroviaris que hi ha en aquest moment sobre la taula, i sobretot, també, utilitzar un altre sistema que sigui menys agressiu per al territori però que pugui estar al servei dels ciutadans i del territori, com és la velocitat alta, els trens a dos-cents quilòmetres per hora, amb les millores que es poguessin fer en el traçat actual. Tot això ja seria suficient per ser competitiu a nivell de transport de passatgers; el que no ho serem és amb aquestes propostes, mai, competitiu a nivell de transport de mercaderies, perquè no existeix absolutament res en aquestes propostes que hi ha sobre la taula.

Per això nosaltres demanaríem, senyora presidenta, votació separada dels punts 4 i 6, perquè encara fan referència a la potenciació de l'AVE, i no podem fer res a l'AVE de Madrid fins a Barcelona, perquè ja està construït, com aquell qui diu, però nosaltres mantenim encara aquest caràcter que algú podrà pensar que és resistencial o algú podrà pensar que només és anecdòtic, però nosaltres hem fet unes propostes molt clares com a sistema ferroviari del nostre país, les hem explicat, ben argumentades, i em sembla que tenim la suficient capacitat per continuar mantenint que, almenys des de Barcelona fins a la frontera francesa, hi hauria d'haver un altre sistema ferroviari, per algunes dels aspectes en què el mateix senyor Nadal tenia raó, i això nosaltres ho explicàvem des de fa temps, aquesta bitensió i aquests problemes amb la tensió elèctrica que explicàvem, i que això succeiria. I una vegada més, per desgràcies, moltes de les qüestions que nosaltres plantejàvem, doncs, estan succeint en aquest moment, i resulta que hi farem una inversió importantíssima, una inversió pública importantíssima, i que no servirà per a allò que veritablement hauria de servir, un sistema ferroviari com nosaltres voldríem.

En definitiva, nosaltres sí que votarem el punt 7, perquè sí que parla d'una xarxa ferroviària de mercaderies, i és un element importantíssim, però no votarem favorablement els punts 4 i 6 d'aquesta Moció.

Gràcies, senyors diputats i senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. A veure, jo tinc aquí la Moció, i em parla dels punts 4 i 6, votació separada... Parlaria amb el senyor Nadal, que m'ha donat una moció, i aquí, si no ho veig malament, senyor Nadal..., punt 4, lletra a, lletra b, després ve..., quin punt ve? El núme-

ro 5? (*Veus de fons.*) Està equivocada, eh? Tinc el punt 5, i després tinc un 2 i un 3. Pot ser, això? (*Veus de fons. Pausa.*)

El Sr. Boada i Masoliver

Senyora presidenta, jo crec que és una errada tipogràfica. O sigui, després del 4, quan torna a l'1 hauria de ser el 5, quan torna al 2 hauria de ser el 6, i quan torna al 3 hauria de ser el 7. D'aquesta manera...

La vicepresidenta segona

Val, per tant..., moltes gràcies per l'aclariment, és que tinc aquests números... Si em permet, doncs, vostè voldrà i demana votació separada del 4 i el 6, d'acord? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Entès perfectament.

Té la paraula ara el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carles Bonet, per fixar la seva posició.

El Sr. Bonet i Revés

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, no sé com estan els números, però nosaltres els votarem tots, eh?

La vicepresidenta segona

Molt bé. Molt bona, il·lustre diputat.

El Sr. Bonet i Revés

Per tant..., no sé en quin ordre estan ordenats o no, però els votarem tots, eh? Aleshores, només potser afegir que en el punt número 2 que tinc jo, que és demanar al Ministeri de Foment la revisió dels sistemes de seguretat..., recordar que en una moció passada nosaltres vèiem que s'havien de tornar a redefinir una mica els contractes que s'havien fet en el seu moment, crec que de manera apressada, crec que, podríem dir, de manera poc prudent, i, en fi, com estan passant les coses, està demostrant-se que potser no es va elegir la manera més judiciosa possible, no?

Dient tot això, doncs, nosaltres creiem que s'ha de fer un esforç del Parlament de Catalunya per tal que el Ministeri compleixi els compromisos; el tram Barcelona - Girona - frontera francesa s'ha d'impulsar amb una labor més gran de coordinació, i, en definitiva, amb tot el text de la Moció, hi estem d'acord.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. Té la paraula, per al seu posicionament, l'il·lustre diputat del Grup Parlamentari Popular senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, vagi per endavant, senyora presidenta, que demanarem votació separada dels punts números 2, número 4.a, número 5 i número 6. Dic això perquè hi ha uns punts que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha presentat i que, d'alguna

manera, li hem d'agrair des del Grup Parlamentari Popular que els hagi presentat, perquè són aquells punts que són els compromisos del Ministeri de Foment, i és bo que els compromisos del Ministeri de Foment, a la vegada, puguin estar referendats pel Parlament de Catalunya, esperem que per unanimitat de tots els grups parlamentaris, en aspectes tan importants com és l'entrada en funcionament del tren d'alta velocitat en la línia Madrid - Lleida; com és el tema de l'acceleració dels projectes i obres, a què fa referència el punt 4.b, del tram Barcelona - frontera francesa; com són també els aspectes relacionats amb l'arribada del tren d'alta velocitat a Barcelona l'any 2004, i, finalment, com són les comunicacions ferroviàries amb els tres túnels ferroviaris que vostè ha citat i que formen part del text de la Moció.

Hi ha altres punts que nosaltres no hi podem donar suport, i donaré l'explicació en nom del Grup Parlamentari Popular, no sense abans, senyor Nadal..., deixi'm dir-li: vostè creu, vostè pensa, pensa el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi que en el moment que estiguin definitivament el traçat internacional i la connexió entre França i l'Estat espanyol hi haurà un problema de diferència de voltatge de la línia? Vostè creu que això serà així? Vostè no creu que hi ha els intercanviadors necessaris, en les mateixes màquines de tren, que no solament ja estan instal·lats en trens d'alta velocitat, sinó en trens convencionals? Vostès creuen que haurem d'anar amb un fil i amb un altre fil per canviar el que és el voltatge? Vostès creuen..., vostès creuen...?

Perquè, fa pocs dies, vostè parlava d'aquells tècnics socialistes de la Renfe. Jo el vaig rectificar i li vaig dir: «Suposo que els tècnics no són ni socialistes ni del PP, sinó que són i formen part d'una empresa, com és Renfe», amb tot el que suposa el que vostè va dir i el que jo també li estic dient en aquest moment. Vostè creu que això pot ser possible? Perquè nosaltres creiem que el que vostè ha dit aquí i l'afirmació a què vostè ha fet referència –perdoni'm, senyor Nadal–, amb tota cordialitat, és una autèntica barbaritat –és una autèntica barbaritat.

Hi ha alguns punts que nosaltres no hi podem donar suport, com és el tema de revisar..., vostè diu: «revisar a més del sistema de seguretat...», parla no solament del sistema de seguretat, fa pocs dies parlaven de revisar tota la redefinició, i també en parla el senyor Carles Bonet. Al ritme que vostès proposen, de continuar revisant el que han proposat de revisar, evidentment, no arribaria el tren d'alta velocitat ni a Lleida, ni a la frontera francesa, ni a Barcelona, perquè vostès sembla que el que volen és allò que es diu anar a continuar ficant pals a les rodes, amb diferents mocions que ens presenten sobre el traçat i, a la vegada, sobre els compromisos amb diferents administracions.

Avui ens presenten també..., i diuen que ha de ser el Govern, finalment, qui ha de negociar les esmenes. Bé, en tot cas, les esmenes, suposem que al Congrés dels Diputats ho faran els diferents grups parlamentaris, no el Govern, que sembla que no li toca, no?, al Govern, sinó que a qui li toquen, finalment, és als diferents grups parlamentaris, aquestes esmenes. Però fa pocs

dies vostès parlaven d'un procés totalment diferent, que era un procés compartit, de gestió... Ara fan un procés, diuen que no ho reclamen... En definitiva, no acabem d'entendre, senyor Nadal, la seva posició respecte al punt cinquè.

I, finalment, tampoc donarem suport al punt sisè, quan parlen d'un altre tracte diferencial amb relació a la resta de la xarxa espanyola d'alta velocitat, perquè, en definitiva, senyor Nadal, aquest serà un peatge, si vol emprar i emprem la paraula «peatge», que va inclòs dins del preu que pagarà l'usuari, i estem convençuts que el finançament de l'empresa pública del GIF, que fa el finançament d'aquestes infraestructures, estarà ben inclòs, ben finançat i no farà que augmenti el peatge en aquest tram, concretament, d'aquest túnel.

Per tots aquests motius, i li ho torno a repetir, senyora presidenta, dels punts, 2, 4.a, número 5 i número 6, demanaríem nosaltres votació separada i, pel que he exposat, nosaltres no hi donaríem suport.

Gràcies.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

En un sol bloc, aquesta votació separada? (*Pausa.*) Gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, i molt breument, per anunciar el nostre suport a aquesta Moció, ja que entenem, doncs, que és una proposta totalment assumible i que, tal com està formulada, doncs, és coherent amb el posicionament del Govern català i del nostre Grup. Per tant, hi donarem, com he dit abans, suport.

Ara, voldria fer una matisació, i és que el punt 6..., sí que és cert, doncs, que el finançament privat de la secció internacional suposa un tracte discriminatori i diferencial amb relació a la resta de la xarxa d'alta velocitat; és cert, això. Ara, el suport d'aquesta Moció voldria que quedés clar que tampoc no implica un rebuig a aquesta fórmula, que també ja ha sigut emprada, doncs, en altres xarxes internacionals.

Res més, sinó, doncs, repetir que el nostre Grup donarà suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè.

Podem ja trucar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, passarem ara a fer la votació, que serà en diverses etapes, per poder lligar les votacions separades.

Primer votarem el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, el 4.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

A continuació, el 4.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, el punt número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

A continuació, la resta del text, que són els punts 1 i 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social, especialment pel que fa a les persones en situació de dependència (tram. 302-00341/06)

El trenta-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política social, especialment pel que fa a les persones en situació de dependència. L'exposa, en nom del Grup Parlamentari Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, que té la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president...

El president

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí. Senyores i senyors diputats, aquesta ja és la tercera moció que es substancia aquesta tarda que fa referència a les persones grans; aquesta especialment també a les persones grans dependents. I haig de dir que segueix les línies que fins ara hem aprovat i, per tant, vull puntualitzar els diferents punts.

És una moció una mica llarga, però que es resumeix en establir una sèrie de criteris, que crec cal matisar en aquesta línia. Per una banda, uns criteris d'accés. Hem parlat, i també ho va posar de manifest el Síndic de Greuges amb el seu informe, que no hi havien criteris d'accés harmonitzats, tant criteris econòmics com criteris personals. Nosaltres entenem que cal establir

aquests criteris, harmonitzar tota la normativa, entre d'altres coses, perquè fins i tot ens trobem amb sentències tan disperses com que una mateixa sentència recull diferent normativa i diferents ordres, que són contradictòries entre elles mateixes, i una persona en la mateixa situació hi té dret i unes altres no, i llavors... –sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Creiem que cal harmonitzar l'actual normativa, tant pel que són els criteris d'accés econòmic com personals.

Per altra banda, també cal, entre d'altres coses, oferir una informació integral i permanent de tots els recursos públics, perquè l'objectiu essencial és que la persona pugui elegir aquell recurs que li va millor, en funció de les seves característiques i en funció del seu entorn. Per tant, cal que aquesta informació sigui integral perquè pugui tindre aquesta capacitat d'elecció.

Per altra banda, el retard, moltes vegades, a l'hora de poder accedir a qualsevol tipus de recurs produeix unes llistes d'espera considerables; no és a tot el territori igual, però sí que el que és generalitzat és que n'hi han, unes més i unes altres menys. Per tant, nosaltres creiem que..., ja ho hem demanat en reiterades ocasions, el que passa és que encara no s'ha creat, la creació d'un sistema eficaç d'actualització de llistes d'espera, però creiem que és necessari que es faci amb criteri d'inclusió, en funció dels graus de dependència.

Per altra banda, un element que hem incorporat també a aquesta Moció, i que a més a més ha estat debatut a bastament al llarg de moltes iniciatives, és incrementar la coordinació i la col·laboració entre ajuntaments, associacions i la Generalitat en tot el procés de concessió d'ajuts, tant per a la concessió d'ajuts com per a concessió de prestacions amb recursos específics. Entre d'altres coses perquè, com deia abans, primer no es té, moltes vegades, una bona informació i, per altra banda, la falta de coordinació fa que no tothom pugui tindre accés en el temps corresponent a aquest tipus d'ajuts.

Creiem també necessari que es finalitzin ja les set mil places residencials de gent amb finançament públic. S'estan concertant, s'estan construint, però aquest compromís s'ha de finalitzar per tal de garantir l'equitat d'accés a tot el territori.

També demanem incrementar els convenis, que hem incorporat que siguin plurianuals, amb els centres residencials de titularitat pública, altres administracions i entitats. I a més a més també ens hem sumat que aquests convenis siguin plurianuals amb les associacions i amb les fundacions, que fan una gran feina en els diferents àmbits d'actuació, perquè creiem que amb aquest caràcter el que faran serà estabilitzar la gent que pot treballar. Abans s'ha aprovat que sigui més professional, la gent que hi pot treballar, però per això també necessitem més recursos i necessitem més estabilitat perquè tothom es pugui programar en un temps determinat, amb planificació, perquè fins ara no es pot planificar, perquè el que tens aquest any no saps si, amb les mateixes condicions i els mateixos requisits, ho tornaràs a tindre. És per aquest motiu que creiem necessària aquesta plurianualitat.

Per altra banda, l'ajut a domicili s'ha tractat amb la Moció del Grup Socialista, però els nostres punts van

dirigits que s'incrementi per tal de tindre una cobertura, demanàvem del 8%, sembla que és impossible. Nosaltres tampoc volem que ens aprovin textos en què hi hagin demandes que no es puguin complir. Per tant, hem forçat que sigui fins el 5%, que hi hagi un esforç per part de l'Administració perquè en aquest termini de temps es cobreixi fins el 5%; actualment no arriba al 4. Aquest tant per cent, creiem que, tot i que no és el que nosaltres buscàvem, com a mínim faran un esforç per tal de cobrir-lo. I també, a més, que aquest equilibri del 5% es mantingui a la ciutat de Barcelona. Barcelona és la ciutat que té el tipus de mitjana més baix. Per tant, creiem que aquest 5% s'estengui a tot Catalunya, inclòs l'Ajuntament de Barcelona, que té una demanda per sota de la mitjana.

També demanem universalitzar..., per a les persones que ho necessiten, dependents, i, a més a més, les persones que tinguin algun tipus de fragilitat o algun tipus d'impediment a l'hora de poder tindre autonomia suficient, la universalització de la teleassistència en un termini de dos anys. I establir, com deia abans, un acord amb l'Ajuntament de Barcelona perquè pugui construir noves residències; va haver-hi un acord, van arribar a un acord fa poc per construir-ne unes quantes, però encara, com deia, no tan sols amb l'ajuda domiciliària estan per sota de la mitjana, sinó a més a més també per l'accés a places residencials. Creiem que és urgent que arribin a un acord per tal de poder-les construir.

I un altre punt –ja acabo, senyor president– de la Moció era que, com també parlàvem que tots els criteris econòmics i personals abracen unes classes molt determinades, especialment unes rendes baixes, hi ha una gran part de la gent, amb rendes mitjanes, que no té dret a aquest tipus de serveis. Per tant, demanem que com a mínim es puguin beneficiar de deducció en el tram de l'IRPF, en el tram autonòmic...

El president

Senyora diputada...

La Sr. Esteller Ruedas

...–ja acabo, senyor president; en el punt número 9–, per tal que es puguin beneficiar en aquest tram de l'IRPF amb deduccions de les despeses que necessiten per mantindre la gent gran amb dependència a la seva casa i poder ajudar a aquestes càrregues familiars.

Senyor president, hem arribat a un acord, amb una esmena transaccional, que ara li lliuro, en aquests primers deu punts..., i després, en aquest altre punt, en el punt 9, només amb aquests dos grups...

El president

Hi és tot?

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, ja està tota la Moció incorporada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Molt bé. Gràcies a vostè. Moltes gràcies. Té la paraula ara la il·lustre diputada senyora Pilar Malla.

La Sra. Malla i Escofet

Gràcies, senyor president. Jo, abans, volia fer una prèvia, perquè en parlar la il·lustre diputada d'aquesta Moció ha dit que era la tercera que es presentava sobre el servei de la tercera edat. Jo crec que he fet esment també del servei d'ajuda a domicili per a les famílies amb exclusió i els infants que amb un treballador familiar o amb un educador podrien evitar d'anar després en un internament.

I ho dic, perquè em sembla que encara no està massa al nostre pensament que el servei d'ajuda a la llar també és per a les famílies. I això passa en tots els països d'Europa. I jo n'he fet esment, i hi ha un número en la Moció que jo he presentat, i crec que..., bé, volia dir-ho, remarcar-ho, perquè, si no, sempre sembla que el servei d'ajut a domicili va per a les persones incapacitades. I crec que hem d'ampliar-ho i molt seriosament i molt aviat per als serveis de les famílies.

Nosaltres hem presentat cinc esmenes en aquesta Moció i se n'han recollit quatre. Una no s'ha recollit, que per mi és important, i si no se'ns recull, jo crec que ens abstindrem al número 6, perquè era l'increment de convenis plurianuals amb centres residencials de titularitat d'altres administracions o d'altres entitats. I nosaltres dèiem que preferent entitats sense ànim de lucre; no ens sembla que sigui igual fer convenis amb tot tipus d'entitats. Havíem quedat amb la il·lustre diputada que posaria «preferentment amb entitats sense ànim de lucre», però no li sembla bé posar-ho. Per tant, al número 6, ens abstindríem, nosaltres, en aquest punt.

I després, bé, hi ha el número 10, que diu: «Establir un acord amb l'Ajuntament de Barcelona per tal de cedir els terrenys...» No sé per què només amb l'Ajuntament de Barcelona, vull dir, «establir acord amb tots els ajuntaments» també li ho havia dit jo en una moció en què parlàvem d'un ajuntament concretament, i no ens semblava... Crec que l'han tret amb la transaccional que hem signat..., bé, que hem acceptat, però aquí hi torna a haver una altra vegada un esment especial de l'Ajuntament de Barcelona, i, no sé, ens sembla que ha de ser amb tots els ajuntaments; no crec que sigui solament el de Barcelona.

Per tant, nosaltres diríem que sí a tots menys al punt 6 i al punt 10.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora Carme Porta, en nom d'Esquerra Republicana...

La Sra. Porta i Abad

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Bé, aquesta és potser la Moció en què hem presentat més esmenes de totes les que avui hem tocat en aquest àmbit, tot i que n'hi ha algunes, podríem dir, que són de matís o menors, no?, com són tot el tema dels concerts plurianu-

als, que se'ns ha acceptat, i, per tant, hem pogut arribat a aquesta transacció.

De tota manera, jo potser destacaria les que no s'han acceptat i les que, d'alguna manera, hem arribat a una transacció més complicada, perquè pensem que no són esmenes menors, sinó que són esmenes importants.

La nostra esmena número 2, que, de fet, ja sabíem que era complicada, perquè era, de fet, un nou punt, no era una modificació de la mateixa Moció, però sí que pensem que és importantíssim en aquest àmbit d'actuació, no?, que és tot el tema dels habitatges tutelats.

Nosaltres, en aquesta esmena, el que demanàvem era que, en col·laboració amb les administracions locals i en un termini de tres mesos, s'elaborés un pla d'actuació per a la construcció d'una xarxa d'habitatges tutelats, que es prevegi arribar fins al 2007 a una ràtio similar a altres països de la Unió Europea. Sabíem que era complicat, però sí que podíem haver arribat a un acord en aquest punt, donat que és precisament el que permet que les persones grans que van perdent autonomia puguin envellir a casa i no s'hagin d'internar en residències, no?, i que els permet una certa autonomia també fins i tot de la família, i, per tant, deixen de ser càrrega i poden portar a terme un envelliment digne i, a més a més, sense que aquest envelliment es faci en solitud.

La nostra esmena número 4, que tampoc s'ha acceptat..., de fet, a veure, era insistir en una moció que ja es va aprovar aquí a proposta del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és la 84/VI, precisament, pel que fa a garantir els recursos als centres de dia i residències de gent gran de titularitat municipal, donat que és un recurs que estan cobrint les administracions locals i que, de fet, necessiten el mateix suport tècnic i financer donat que són places públiques, i que el que es va aprovar en aquest Parlament és que tingués aquest recurs, no?, aquest mateix tractament i aquest mateix suport tècnic i financer que els recursos propis de l'ICASS. De fet, no se'ns ha acceptat, però, bé, era una cosa que era d'insistir en una cosa que ja s'havia aprovat i, en tot cas, anava en la mateixa línia del que es proposava.

I, després, pel que fa a establir una prestació econòmica..., no tornaré a insistir en aquest tema perquè és una esmena que hem anat presentant a les tres mocions que parlaven del mateix tema i, per tant, no hi tornaré a insistir, però sí que insistiré en el tema de l'IRPF.

Nosaltres aquí..., possiblement, ara quan hem parlat amb la diputada proponent, és una redacció potser poc afortunada perquè no s'entenia què proposàvem, perquè, de fet, el que nosaltres proposàvem era que s'instés el Govern de l'Estat precisament que aquesta deducció de l'impost de l'IRPF fos a totes les persones en dependència. Perquè ella em deia: «Això ja s'està fent.» S'està fent a partir dels setanta-cinc anys, en tot cas, aquesta reducció de la base liquidable, i, en tot cas, no s'està fent per a totes les persones amb dependència. El que nosaltres preteníem era que s'apliqués a totes les persones amb dependència i no només a les majors de setanta-cinc anys.

En tot cas, i de tota manera, hem arribat a una transaccional: que en aquest tram autonòmic de l'IRPF s'apli-

qui el mateix tractament; és a dir, la deducció a partir de les persones dependents, amb dependència a partir dels setanta-cinc anys, tot i que som conscients que s'ha d'avançar en aquest àmbit per arribar a donar, diguem-ne, cobertura a totes les persones amb dependència, però que, en tot cas, no s'ha de fer tan sols en el tram autonòmic, sinó que s'hauria de fer també en el tram estatal, i, en tot cas, hauríem volgut que també es tingués en compte en aquest sentit, però, bé...

En tot cas, votarem favorablement a la transacció a què hem arribat i, per tant, està anunciat el sentit del nostre vot.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, la senyora Conxita Tarruella té la paraula.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, no perquè la importància de la Moció..., no sigui important, aquesta Moció, sinó per estalvi de temps ja que es dona en l'últim punt de l'ordre del dia.

El nostre Grup Parlamentari hem arribat a unes transaccions amb la proponent d'aquesta Moció, en deu dels punts totals d'aquesta Moció. Només en el punt número 9 no hem arribat a cap acord i, per tant, li demanem una votació separada d'aquest punt número 9.

I, quant a la resta de punts, al que sí que vull fer esment és que si hem arribat a aquesta transacció és perquè les esmenes que han presentat, des del nostre Grup Parlamentari, han estat pràcticament recollides en la seva totalitat i perquè, a més, creiem que milloren el text aquest, com en l'altra Moció anterior, també, pel que fa a la situació de la gent gran amb dependència, sempre..., tot és bo el que puguem aportar per millorar la situació d'aquestes persones.

Hi ha el punt número 11 en el que es demanava de ratificar l'acord amb l'Ajuntament de Barcelona..., nosaltres vam presentar l'esmena que era d'establir un acord amb l'Ajuntament de Barcelona per a la construcció de noves residències per a gent gran, perquè, més enllà dels equipaments, que actualment ja estan programats, i que no hi ha cap més acord amb l'Ajuntament de Barcelona, però, també considerem que s'han d'acordar aquells que, després d'una anàlisi de necessitats, es determini adient per a la població d'aquesta ciutat.

Com que creiem que probablement sigui necessària la construcció d'alguna residència més, per tant, nosaltres el que hem posat és d'establir un acord per a la construcció d'aquests nous equipaments per a persones grans i centres de dia.

Res més, senyor president.

Ah!, sí..., en el punt número 9, del qual hem demanat la votació separada, donat que no hem signat la transaccional, nosaltres no és que no estiguem d'acord amb l'esperit i amb el que es demana en aquest punt. El que

passa és que aquí el que es demana és incloure en la reducció del tram autonòmic de l'IRPF les despeses per a la contractació de les persones que tenen cura de les persones grans amb dependència. Ja sé que en la transaccional han arribat a partir dels setanta-cinc anys. Però nosaltres havíem presentat una esmena que creiem que era més adient que es fes respecte d'una moció, ja que aquest és un debat que potser seria més lògic i més normal que el féssim en el debat de pressupostos. I aquí la nostra esmena deia que «sempre que les necessitats pressupostàries ho permetessin», eh?, incloure la desgravació, etcètera..., sempre que «s'estableixin criteris i límits de renda, així com garanties de control», donat que, per nosaltres, el marge de dificultats de control d'una mesura com aquesta podria presentar molts riscos en la recaptació de l'impost sobre la renda, però el principal inconvenient de la proposta és que, a més a més, considerem que contribuiria a l'incompliment de l'equilibri pressupostari que ha imposat a les comunitats autònomes el mateix Govern central.

Per tant, nosaltres, aquest punt no podem recolzar-lo i hi votarem negativament.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè.

(La Sra. Esteller i Ruedas demana per parlar.) Un segon, senyora Esteller, només per confirmar una cosa i preguntar-ne una altra: dels dotze punts originals que tenien, ara en passen a tenir-ne deu, que és el text que m'ha presentat; però, en canvi, hi ha un punt 9 que em queda encavalcat.

La Sra. Esteller Ruedas

Perquè no hi hagi confusió, el que he fet és en l'antic punt 9 de la Moció, però això ho he dit ja al principi... El punt 9 de la Moció seria el punt 11 de l'actual.

El president

El punt 11 de l'actual..., ara.

La Sra. Esteller Ruedas

El punt 9 de la Moció queda amb aquesta transaccional, i l'altre ja queda com quedaria...

El president

Perfecte, que és un punt d'addició 11... Ja està.

La Sra. Esteller Ruedas

Exacte. Sí, perquè ho hem ordenat d'una altra manera.

El president

Ja està, ja. Gràcies. Anem a trucar a votació.

(La Sra. Comas d'Argemir i Cendra demana per parlar.) Sí, senyora Comas...?

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí no m'equivoco em queda per intervenir.

El president

Té tota la raó –té tota la raó–, i vostè ho notava més que jo mateix. Pot començar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Doncs, gràcies, senyor president. Breument, perquè nosaltres estem substancialment d'acord amb la major part de punts d'aquesta Moció. Demanem la votació separada del punt 6 i del punt 10 de la transaccional a la qual s'ha arribat; del punt 6, per una raó: nosaltres –ja ho hem dit moltes vegades– som partidaris que es creïn places de responsabilitat pública. Això ja ho preveu la Moció i hi estem d'acord.

Ja hem d'assumir que s'hagin de fer convenis amb altres institucions de cara a cobrir la manca de demanda que hi ha en aquests moments, però, com a mínim, aquelles entitats amb què es fan aquests convenis haurien de ser sense ànim de lucre, al nostre entendre; perquè, si no, es continua privilegiant el negoci, en el cas de les institucions privades, i no assumint responsabilitat pública que és en el que nosaltres pensem que s'ha d'avançar.

I, pel que fa referència al número 10, només dir que és una redacció sorprenent, perquè, tal com està feta, vist des de fora, sembla com si l'Ajuntament de Barcelona no volgués cedir terrenys i que, per tant, ara li diem que es faci un acord perquè els cedeixi. Una altra cosa és si els terrenys tenen o no les característiques adequades i la idoneïtat per construir els equipaments pels quals es demanen.

Però em consta que l'Ajuntament de Barcelona té la voluntat... –ho ha estat fent fins ara–, fins i tot..., fins i tot cal dir que ja en anys en què era regidora la senyora Eulàlia Vintró, terrenys que es van cedir en aquell moment, no s'hi ha construït encara la residència que estava prevista. Per tant, no és que faltin solars, és que falta voluntat política per construir les residències. *(Remor de veus.)* El problema no és de solars, que és el que sembla que hi hagi aquí.

Per tant, com que els convenis s'han de fer, en tot cas, de cara a futures previsions, nosaltres ens hi abstenem; però, tal com està formulat, sembla que sigui un problema de solars i, hi insisteixo, és un problema de voluntat política per construir les residències públiques que fan falta.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Només aclarir una cosa, senyora Tarruella, vostè demana votació separada del punt 9: és del punt 9 de la numeració nova o del punt 9 de la numeració antiga?

La Sra. Tarruella i Tomàs

Del punt 9 de la numeració antiga.

Gràcies.

El president

Molt bé. Gràcies.

Ara sí cridarem a votació.

(Remor de veus.)

(La Sra. Porta i Abad demana per parlar.) Endavant, senyora Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, només, perquè com que després serà una mica impossible fer l'aclariment de vot, nosaltres votarem favorablement la transacció que hem signat, entre altres coses, perquè pensem que el punt 10 el que posa sobre la taula és precisament la voluntat de l'Ajuntament de Barcelona per portar a terme això. Precisament el que ha estat posant sobre la taula no és la manca de voluntat de l'Ajuntament de Barcelona, sinó que a això cal donar-hi un impuls.

Per tant..., crec que, a més a més, els altres grups també havien signat aquesta transacció i ara no acabo d'entendre que es desmarquin d'aquesta manera.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Per fixar el text que anem a votar: és el transaccional pel Grup Popular, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència i Unió amb 10 punts; això, per una banda, i, després, ja la indicaré, l'altra transaccional sustentada entre el Partit Popular i Esquerra Republicana. D'aquests 10 primers punts, hi ha una votació separada dels punts números 6 i 10. *(Remor de veus.)* Senyora Dolors Comas d'Argemir, el punt 6 i 10, que és el que ara sotmetem a votació.

Comença la votació.

(Pausa.)

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

A continuació, votem la transaccional entre el Grup Popular i Esquerra Republicana que fa referència a la numeració antiga del número 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 59 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre.